

de
wonderes
PLUIM

2025

de
wonderes
PLUIM

2025

VOORWOORD

Verbeelding is misschien wel de sterkste kracht die we als mens bezitten. Ze laat ons zien wat er nog niet is, maakt nieuwe werelden mogelijk, en stelt ons in staat om ons in anderen te verplaatsen. Bij kinderen is die kracht op haar puurst: wild, onbegrensd, en vaak verrassend raak. In hun verhalen reizen we naar de maan in een bus, bakken we lava tot baklava, of vermoorden olijven doodleuk ooeivaars.

Wat een rijkdom schuilt er in de hoofden van jonge schrijvers. Wat een vrijheid. En wat een kracht om te dromen – niet als ontsnapping, maar als oefening in anders denken, voelen en begrijpen. Want elk kind dat schrijft, herschept een stukje van de wereld. En elke lezer die dat verhaal leest, wordt uitgenodigd om even mee te kijken met andere ogen.

De Wondere Pluim is geen wedstrijd in de klassieke zin. Het is een viering. Een viering van hoe kinderen denken, fantaseren, voelen, verbinden. Het is een plek waar er geen 'juist' of 'fout' bestaat, maar alleen mogelijkheden. Waar taal geen drempel is, maar een ladder. Waar verhalen niet worden verbeterd, maar bewonderd. Omdat wat telt, niet de spelling is, maar de vonk.

In een wereld die steeds sneller draait, is het verleidelijk om die verbeelding weg te drukken met efficiëntie,

logica en ‘wat hoort’. Maar precies daarom moeten we haar koesteren. We moeten kinderen aanmoedigen om te blijven spelen met taal, met gedachten, met wat mogelijk is. Want wie leert verbeelden, leert ook vormgeven – aan zichzelf, aan de ander, aan de samenleving.

Als volwassenen mogen we dankbaar zijn dat we mee mogen lezen in deze bundel. We mogen glimlachen om de vrolijke absurditeit, geraakt worden door de ernst, verbaasd zijn over het inzicht. En bovenal mogen we ons laten herinneren aan iets wat we soms vergeten zijn: hoe het voelt om echt vrij te denken.

Laat deze verhalen je meenemen. Laat ze je verbazen. En laat ze je inspireren om samen met kinderen te blijven bouwen aan een wereld waar verbeelding geen kinderspel is, maar een levenskunst.

Veel leesplezier!

Lien Van De Kelder
Schepen van Cultuur, Werk, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking bij de stad Antwerpen

AVANT-PROPOS

In 2014 stapte ik de refter binnen, samen met vele andere schoolgenoten. We zaten aan tafels en kregen pen en papier. Eerlijk gezegd had ik geen idee wat de bedoeling was. Ik was een dromerig en verward kind. “Psst, wat moeten we eigenlijk doen?”, fluisterde ik tegen een meisje aan mijn tafel.

“Je moet gewoon een kort verhaal schrijven”, zei ze. Dat antwoord maakte me meteen wakker: mijn ogen blonken, lampjes rond mijn hoofd lichtten op, adrenaline stroomde door me heen, en mijn fantasie sloeg op hol. Al die droommomentjes in de klas leidden naar dit moment: tong uit mijn mond, en ik begon direct te schrijven. Ik schreef en schreef, zonder te stoppen, de inspiratie nam volledig de overhand. Hoewel ik totaal onvoorbereid was, wist ik instinctief precies wat mijn verhaal moest worden. Toen ik klaar was, keek ik trots naar mijn blad en gaf het af. Het verhaal voelde speciaal, en ergens diep vanbinnen wist ik dat het de harten van lezers zou raken. Het voelde zo juist, zo echt, zoals mijn 13-jarige zelf het had willen schrijven. Tot op de dag van vandaag denk ik hetzelfde: een verhaal over een klein meisje dat wordt gered door een prachtige pratende wolf en vliegt naar een sprookjeswereld? Helemaal mijn ding.

Toen ik won, was het de eerste keer dat ik iets bereikte waar ik trots op was. Het winnen op zich was niet het belangrijkste; ik voelde me voor het eerst gewaardeerd en gezien. Dat gevoel ben ik nooit vergeten.

Mijn trofee ophalen lukte echter niet, omdat ik de weg niet wist en mijn moeder er niets van begreep. Op de

Rooseveltplaats vroeg ik vreemden waar ik mijn trofee van De Wondere Pluim kon vinden, denkend dat het een bekend evenement was in heel Antwerpen. Niemand kon me helpen, dus ik gaf het op. Jarenlang dacht ik af en toe aan die trofee die ik nooit had gekregen. Door vaak te verhuizen verloor ik uiteindelijk ook het boekje met alle verhalen. Die trofee en dat boekje waren symbolen van mijn talent en trots.

Als enig kind van een alleenstaande vluchtelingenmoeder was het leven niet altijd makkelijk. Eenzaamheid werd mijn trouwe metgezel in mijn jeugd. Dromen, tekenen, en verhalen verzinnen brachten meer licht in mijn dagen. Toen De Wondere Pluim ons die kans gaf, zat ik in het zesde leerjaar. Dat schooljaar voelde als een gloriejaar: ik had voor het eerst een beste vriendin en was een van de winnende schrijvers.

Tot op de dag van vandaag spelen die twee zaken een grote rol in mijn leven. Op mijn 24ste verjaardag wist mijn vriendje, achter mijn rug om, te regelen dat ik mijn trofee terugkreeg. De Veerman ging meteen aan de slag en gaf mij niet alleen de trofee, maar ook het boekje én een poster met een fragment uit mijn verhaal. Daarnaast gaf mijn vriendje een wit knuffeltje van een wolf. Allerlei emoties overweldigden me; ik voelde me geliefd en gelukkig. Na al die jaren wachtten mijn beloningen nog steeds op mij. Wat voor jou bedoeld is, zal altijd terugkomen, dat is wat ik hiervan heb geleerd. In de lente van 2025 begon ik mijn stage bij De Veerman, en op mijn laatste stagedag, tijdens de prijsuitreiking, zal ik in de fiere oogjes kijken van al die kleine winnaars.

De Wondere Pluim geeft je niet alleen pen en papier, maar ook de magie om je dromen tot leven te brengen!

*Linda Magomadova
Wondere Pluim alumna 2014*

Poef!

Er was eens een tovenaars genaamd Meneer Vergat.
Al bij de naam denk jij vast wel wat zijn zwakte punt
is. Hij was redelijk goed in tovenaarij maar toch maakt
hij nog fouten.

Zoals gewoonlijk zat hij in zijn toren betonnen
drankjes te maken. "Een scheutje Vlamme-Poeder en een
druppeltje Regarus-Traanen...". Hij hij herijnt hij de ingre-
diënten in de grote ketel ~~dat~~ het ruwtje stopt. Maar hij
vergat de Seconden-Hout... De belangrijkste ingrediënt...

Open... POEF! De hele toren viel om met een ex-
plosie aan de top. Meneer Vergat kluipte uit de rook
en baksteen en zij "Oh ja! Je zag dit was de derde keer deze
week...". Einde.

INHOUD

Voorwoord	3
Avant-propos	5
Inhoud	9
Verslag vakjury	
Verslag kinderjury	15
Verhalen uit het eerste leerjaar, Nederlands thuistaal	
De beer en de tijger die in de zee woonden Marie De Bock	27
Wortels Emma Olyslager	28
Mol en beer Eemil Van Gastel	29
De Viking en de octopus Jules De Grauwe	30
Het gouden vuur Aléx De Zutter	31
De eekhoorn Aasiyah Limi	32
Verhalen uit het eerste leerjaar, andere thuistaal	
De vlieg Mustafa Al-Ajeel	35
Tovenaar heeft zijn toverstok vergeten Vladyslava Matsiuk	36
Kim is in het park Aditi Vadivel	37
Dolfijn Sara Bousseksou	38
Vliegen Amin El Mayori Ben Amar	39
Aap in de ruimte Parvez Khan Ibragimova	40

Verhalen uit het tweede leerjaar, Nederlands thuistaal

Een spin die verliefd is op een vlieg Nelle Braem	43
Met de bus naar de maan William Van Ballegooijen	44
De levende tandenborstel Otis De Bouw	45
De eenzame tijdbom Elliott Coenen	46
De kip die haar naam kwijt was Mit Pleysier	47
De zwarte pizza Timon Monheim	49

Verhalen uit het tweede leerjaar, andere thuistaal

De kabouter Sofian El Ammarti	51
De walvis en de papegaai Aras Köygülü	52
De piraat Vedant Mehta	53
De giraf en de meneer Emile Chalon	54
De baklava die gebakken werd in lava Joshua Mohamed	56
De panter in het café Hidaya Chentouf	58

Verhalen uit het derde leerjaar, Nederlands thuistaal

De wondere pluim Nouh Yachou	61
De tocht van de groene ballon Matilda Paquet	62
De reiger, de kikker en Rikki Lou Buyst	66
De pizza's Tove van der Wal	67
Niks Abel Van Roosendael	69
Mats, de muis Arelynnne Perez Vicente	70
De rode appel en het wonder Julie Seerden	71

Verhalen uit het derde leerjaar, andere thuistaal

Een donkerblauw vrouw Jwana Alnajjar	73
Een stukje verdriet Edith Grygolec Camilleri	74
Vork en de Lepel Matvii Moisyk	75
Het kleine meisje Claudio Boëne Ruiz	76
De octopus die op de berg woont Miral Zwickhly	79
Bob en Elia Beatrice Magureanu	81

Verhalen uit het vierde leerjaar, Nederlands thuistaal

De luiierfabriek Magnus Lambrechts	85
Anna's wonderlijke levensverhaal Louise Sels	87
De drie rikken Leon Breesch	89
De vogelstront met hoogtevrees Cas Cools	92
De octopus die leefde in een parelhuis Noor Zaouya	93
De octopus die op de berg woonde Lucie Symons	95
Het eten beu Malin Peeters	97

Verhalen uit het vierde leerjaar, andere thuistaal

Het gemaskerde bal Arthur Verhaevert	101
Een wereld van papier Nihal Salmi	103
Raya en de heks Gracianna Lamadrid Gomez	105
De klok van verandering Selena Ciubotariu	108
Een wereld met kleur Durr-E-Samreen Ahmad	109
Bob en Ben Jamie Lê	110

Verhalen uit het vijfde leerjaar, Nederlands thuistaal			Verhalen uit het zesde leerjaar, andere thuistaal		
Op reis naar expo 58	113		De tovenaer die niet kon toveren...	163	
Seb Ebraert			Maja Geens		
Coco de cornflake	120		Een stille stem bij de maan	168	
Luci Jordens			Michelle Djindjikhachvili		
Waarom hebben neusapen zulke grote neuzen?	124		Het verhaal dat wonderen waar maakt	172	
Matteo Hennebel			Fatou Diouf		
Zwart-witwereld	126		De zwanen en het meisje	174	
Rhea Lips			Sofia Tirpak		
De rennende omelet	130		Het zelfstandige personage van een verhaal	176	
Melissa Hasçelik			Daria Markova		
De waterput	132		Hoe de wondere pluim ontstaan is	178	
Lily De Richter			Nika Onufriienko		
Verhalen uit het vijfde leerjaar, andere thuistaal			De MAS-winnaars		
De jongen die aan het leven is	135		De laatste vaas	185	
Outari Islam			Rik De Wolf		
Bob de augurk die speciaal wou zijn	137		Waarom? Waarom? Waarom?	191	
Emma Nazarova			Juliette Lavreysen		
De kalebas	142		De olijf die een ooievaar opat	193	
Sidhansh Shah			Sofia Speltinx		
De planeet Wonderland	144		De omgekeerde wereld	195	
Filip Nowicki			Matteo Van Laere		
Over mijn school	145		De boot vol herinneringen	197	
Yassin Nouamar			Yuna Lennaerts		
De omgekeerde dag	146		Het avontuur van Bobby Wonder	199	
Oriana Del Rosario			Liu Coenen		
Verhalen uit het zesde leerjaar, Nederlands thuistaal			Muziek	201	
Het bootje	149		Dankwoord	203	
Idris Alamgir			Juryleden	205	
Ariana	150		Werkten mee aan de Wondere Pluim 2025	211	
Olga Davidts					
Oma zit in het complot	154				
Dorien Teunis					
Het onbereikbare feest	156				
Jelena Wislet					
Ik ben ...	158				
Alma Maniewski-Kelner					
De astronaut	159				
Vito Amelinckx					

VERSLAG VAKJURY

Eerste leerjaar, Nederlands thuistaal

Een mooi verhaal over de bijzondere vriendschap tussen een beer en een tijger. Het verhaal neemt je helemaal mee in de wereld van de twee vrienden en heeft een ijzersterke logica. Beer en tijger hadden elk een vin, dus moest er wel een zee voor hen zijn. Die zee was er enkel voor hén, dus moesten ze de vis ergens anders vandaan halen, namelijk uit de rivier. De zee lag op een berg en daarom haalden beer en tijger hun brood in de winkel. Vis is namelijk het lekkerst wanneer die tussen een boterham ligt, en dat vinden ook beer en tijger. De eerste Wondere Pluim is voor het verhaal *De beer en de tijger die in zee woonden* van **Marie De Bock**.

Eerste leerjaar, andere thuistaal

Een zeer intrigerend kwestie is dit: oma bakt namelijk een taart en het is niet zomaar een taart maar één met lekkere dingen, dus dat maakt de lezer wel heel erg benieuwd naar oma's bakkerscapaciteiten. Dan moet oma plots naar haar dochter. Ze neemt de taart niet mee, wat betekent dat ze de taart dus niet speciaal voor haar dochter heeft gebakken. Voor wie dan wel, vraagt de lezer zich al lezend af? Alleszins niet voor de vlieg die de taart he-le-maal op-eet wanneer oma weg is. Wanneer oma dat ontdekt, blijft deze dame niet bij de pakken zitten. Ze rekt met de vlieg af op hoogst originele wijze en wie het verhaal gelezen heeft, weet voortaan dat wraak niet per se een gerecht is dat het best koud wordt geserveerd. Soms komt wraak gewoon recht uit de oven. Een lekkere Wondere Pluim voor het verhaal *De vlieg* van **Mustafa Al-Ajeel**.

ROOS
PEUKT
EN
ROOS
SOOM OOI
MAM
niet mooi genoeg
ARM moet iets
ARBU
WAT NIET VAN DIT
ORANGE
ROOSSE GINGEEN
ROOS ORANI ROOSSE GT
GEEHROOT GEEHORAI

Tweede leerjaar, thuistaal Nederlands

Een sterke categorie waarvan de schrijvers het de jury-leden allesbehalve makkelijk maakte om te kiezen. Maar het moest. En ze kozen voor een ontroerende, beeldrijke fabel met een vleug(elt)je humor en een passend einde. Het verhaal van een onmogelijke liefde. Spin is verliefd op vlieg maar wanneer ze het wil aanvragen, schrikt vlieg. 'Aah, een spin,' roept vlieg en ze *loopt* weg. Maar spin blijft niet achter met haar verdriet. Nee, ze wil vechten voor haar liefde en dankzij de hulp van de bij wint ze de liefde van vlieg en kijken ze voortaan elke avond samen naar de maan. Proficiat, **Nelle Braem**, voor je verhaal *Een spin die verliefd is op een vlieg*.

Tweede leerjaar, andere thuistaal

De ik-persoon heeft iets bijzonders te vertellen: hij is bevriend met een kabouter. En ze zijn wel hele goeie vrienden want de kabouter woont in zijn hart. Soms is het moeilijk om met een kabouter samen te leven want hij bezorgt je al eens hartzeer, maar je kan ook ab-so-luut niet zonder hem. De jury moest denken aan de tekenfilm *The Iron Giant* en beschouw dat gerust als een compliment, want da's een hele mooie film. Geslaagd emotioneel sprookje. Een zeer verdiende Wondere Pluim voor het verhaal *De kabouter* van **Sofian El Ammarti**.

Derde leerjaar, Nederlands thuistaal

Alweer een categorie die de jury kopzorgen baarde: allemaal sterke verhalen waaruit moeilijk kiezen was. Toch ging de jury overstag voor een poëtisch verhaal. Een gedicht dat vederlicht over de pagina dwarrelt en danst net zoals de wondere pluim dat doet. Het gedicht voert de lezer zachtjes mee op de wind van haar woorden: over velden en zeeën, voorbij de eekhoorn op zijn groene tak, steeds verder onderweg, de lokroep van de wereld achterna. Deze Wondere Pluim gaat naar *De Wondere Pluim* van **Nouh Yachou**.

Derde leerjaar, andere thuistaal

In deze categorie viel de jury als een blok voor een gebald maar mooi verhaal over een vrouw die uit haar donkerblauwe wereld stapt, haar eenzaamheid bij de konijntjes achterlaat, en de liefde vindt aan zee. Vier regels absoluut poëtische schoonheid. Dank u, **Jwana Alnajjar** voor dit mooie *Een donkerblauwe vrouw*.

Vierde leerjaar, Nederlands thuistaal

Alweer een sterke categorie! Ook hier heeft de jury lang overleg moeten plegen. 'Jullie hebben vast allemaal wel eens een luier gedragen...' Met die veronderstelling – en ze klopt als een bus want we hebben allemaal wel 's een luier gedragen – trekt de schrijver de lezer het verhaal binnen, het verhaal van een man die van luiers hield en de passende naam Bob Frisbips droeg. De vertelling is net zo grappig als de naam van haar hoofdpersonage. Een humoristisch verhaal vol spannende intriges die een geheel eigen invulling geeft aan het oer-Vlaamse spreekwoord: 'peper in zijn gat strooien'. Deze Wondere Pluim gaat naar het verhaal *De luierfabriek* van **Magnus Lambrechts**.

Vierde leerjaar, andere thuistaal

Soms moet je iemand een tweede kans geven. Soms moet je elkáár een tweede kans geven. Dat is wat ook Stan vindt, het hoofdpersonage van dit verhaal. Stans ouders zijn gescheiden en Stan ziet ze niet langer samen. De ene week ziet hij enkel zijn mama, de andere week zijn papa, en wanneer hij bij mama is, mist hij zijn papa en andersom. Het voortdurend afscheid nemen en het gemis maakt hem triest. Gelukkig is Stan een man met een plan! *Het gemaskerde bal* is een diepzinnig verhaal over gemaskeerd verdriet. Deze Wondere Pluim gaat naar **Arthur Verhaevert!**

Vijfde leerjaar, Nederlands thuistaal

Dit verhaal leest als een spannend avonturenboek, en ook al speelt het zich in de jaren vijftig af, toch is het thema zeer actueel. Boris groeit op in een dorp waar iedereen het moeilijk heeft. Er is geen geld om het lekkende dak te repareren, geen geld voor nieuwe schoolboeken en de boeren lijden honger. Wanneer Boris thuis alleen wordt achtergelaten omdat zijn ouders vertrokken zijn om in de Belgische mijnen te werken, besluit Boris hen achterna te reizen. Dit verhaal is tegelijk een beeldrijke vertelling over armoede en migratie als een ontroerend verhaal over een jongen die zijn dromen achterna reist. Een welverdiende Wondere Pluim voor *Reis naar Expo 58* en de auteur **Seb Ebraert.**

Vijfde leerjaar, andere thuistaal

De jury was het helemaal eens: dit is een schrijver-in-de-dop. Hier lezen we iemand die diep in zichzelf is afgedaald om een filosofisch verhaal te vertellen. Met succes, want deze tekst zou in feite afgedrukt op iedereens nachtkastje moeten liggen. Want mocht je slecht geslapen hebben of met het verkeerde been uit bed zijn gestapt, dan hoef je alleen maar *De jongen die aan het leven is* vast te pakken. Na (her)lezing komt de zon weer achter de wolken vandaan en stap je vrolijk en vol energie de wereld in. Proficiat met je Wondere Pluim, **Outari Islam!**

Zesde leerjaar, Nederlands thuistaal

Deze winnaar schreef een kort maar indringend verhaal dat de lezer vanaf de eerste regel in de greep neemt. De schrijver heeft niet veel woorden nodig om het tafereel tot leven te wekken. Het woord 'oorlog' valt nergens en toch weten we dat de mensen op de boot uit oorlogsgebied komen en op de vlucht zijn, hopen op een veiliger en beter leven aan de overkant van het water. De taal is zeer beeldrijk. Als lezer zit je bij Ahmed te bibberen onder het dekentje en te denken aan zijn thuisland, waar straatkatten over muurtjes lopen en moeders mooie wiegeliedjes zingen. Die mooie herinnering staat in schril contrast met het einde van het verhaal. *Het bootje* blijft voor lange tijd in je geheugen gegrift zitten. Dank u, **Idris Alamgir!**

Zesde leerjaar, andere thuistaal

Dit winnende verhaal is een heel grappige, licht sardonische vertelling, doorspekt met humor. De schrijver doorbreekt geregeld de vierde wand, wat erop neerkomt dat de tovenaar in kwestie de lezer rechtstreeks aanspreekt en ook in volle besef is dat hij zich in een verhaal bevindt. Hij lijkt wel een volleerd stand-upcomedian! De tovenaar denkt dat hij de beste tovenaar ter wereld is, ook al gaan zijn goocheltrucs geregeld de mist in. Gelukkig komt hij tot inzicht en schrijft hij zichzelf in de toverschool in en komt het nog goed met hem. Een knotsgek avontuur dat eindigt met een wijze les: 'Heb altijd zelfvertrouwen. Je kan bijna alles als je in jezelf gelooft (*bijna* alles, niet alles – ook een wijze les.) Dat geldt trouwens voor tovenaars net zo goed als voor schrijvers van De Wondere Pluim! Een Wondere Pluim voor het verhaal *De tovenaar die niet kon toveren* van **Maja Geens**.

VERSLAG KINDERJURY

Eerste leerjaar, Nederlands thuistaal

De eerste Wondere Pluim gaat naar een fantasierijk verhaal met een grappig en verrassend einde. De jury vond het knap bedacht voor iemand zo jong, met veel oog voor detail. Ze moesten lachen om de situatie van het meisje dat wel heel graag wortels eet ... met onverwachte gevolgen! Of de juryleden daarna nog zin hadden in worteltjes, blijft een goed bewaard geheim. Proficiat, **Emma Olyslager**, met je verhaal *Wortels*.

Eerste leerjaar, andere thuistaal

De onschuldige titel geeft niets weg van de absurde en humoristische wending die dit verhaal neemt. De jury werd (bijna letterlijk) achterover geblazen door het einde – een echte knal! Fantasie ten top in dit originele verhaal over een wel heel verrassende manier om van vervelende vliegen af te raken. Een dikke proficiat, **Mustafa Al-Ajeel**, met je Wondere Pluim voor *De vlieg*.

Tweede leerjaar, Nederlands thuistaal

Een saaie schooldag verandert plots in een knotsgek avontuur wanneer de schoolbus op een trampoline botst en ... naar de maan wordt gelanceerd! De jury koos dit verhaal vanwege de aanstekelijke fantasie en het hoge tempo waarin de gebeurtenissen elkaar opvolgen. Alles leek gewoon perfect te kloppen. *Met de bus naar de maan* is een vrolijk, fantasierijk verhaal dat de jury wist te boeien van begin tot einde. Dat verdient een Wondere Pluim: **William Van Ballegooijen!**

Tweede leerjaar, andere thuistaal

De jury werd geraakt door de mooie beeldspraak en herkenbare gevoelens in dit verhaal. Soms is het moeilijk om te zeggen wat je voelt, en dit verhaal vangt dat perfect met warme metaforen. Misschien woont er in ons allemaal wel zo'n innerlijke vriend. *De kabouter* is een teder en herkenbaar verhaal, dat de jury niet snel zal vergeten. Geniet van je Wondere Pluim **Sofian El Ammartimet**.

Derde leerjaar, Nederlands thuistaal

Een lang, bijzonder en knap geschreven verhaal dat de jury meenam op reis. In verschillende hoofdstukken volgen we een uniek hoofdpersonage. Een groene ballon ontdekt dat hij kan praten, niet kan jongleren en dan meteen op missie gaat om een kleurrijk stadje te redden. *De tocht van de groene ballon* vond de kinderjury een origineel en intrigerend verhaal in meerdere hoofdstukken, de Wondere Pluim in deze categorie is dus voor **Matilda Paquet**.

Derde leerjaar, andere thuistaal

Niet elk verhaal is vrolijk, en dat hoeft ook niet. Soms zijn echte, herkenbare emoties precies wat de lezer raakt. Dit gedicht greep de jury aan. Het gaat over een vriendin in een moeilijke situatie, en de manier waarop het verdriet wordt verwoord is gevoelig en oprecht. De jury voelde mee en werd er een beetje stil van. Een ontroerend werk – proficiat **Edith Grygolec Camilleri** met je Wondere Pluim voor *Een stukje verdriet*.

Vierde leerjaar, Nederlands thuistaal

De jury was onder de indruk van dit originele idee: een verhaal in een verhaal, waarin de lezer op het einde zelfs rechtstreeks wordt aangesproken. Ze herkenden hun eigen liefde voor verhalen in deze tekst. Met rijk woordgebruik en een goed opgebouwde verhaallijn wist dit verhaal, over een bijzonder meisje en de kracht van verhalen vertellen, hen helemaal te overtuigen. Een Wondere Pluim voor **Louise Sels** met *Anna's wonderlijke levensverhaal*.

Vierde leerjaar, andere thuistaal

In dit verhaal schiept de schrijver een compleet nieuwe wereld en neemt de lezer er moeiteloos in mee. In een grijze, saaie, papieren omgeving gaan de personages op zoek naar kleur — gewapend met vriendschap en een vleugje magie. De jury vond dit een origineel idee en waardeerde hoe levendig de wereld werd beschreven. Proficiat **Nihal Salmi** met je Wondere Pluim voor *Een wereld van papier*.

Vijfde leerjaar, Nederlands thuistaal

Wie had gedacht dat een cornflake zoveel gevoelens kon oproepen? De schrijver gaf een onverwacht personage een stem, en de jury leefde helemaal mee. Dat het verhaal eindigt met een 'slecht' einde vond de jury net verfrissend — het was eens iets anders, en dat werd erg gewaardeerd. Een verrassende en originele insteek – Deze Wondere Pluim is voor *Coco de cornflake* van **Luci Jordens**.

Vijfde leerjaar, andere thuistaal

Grappige dialogen, verrassende wendingen en een mooie boodschap: we willen allemaal wel eens speciaal zijn. Ook Bob, de augurk, doet er alles aan om op te vallen — maar dat gaat niet zonder hobbels. De jury vond het verhaal leuk en herkenbaar, en genoot van de humor en snelle stijl. Proficiat **Emma Nazarova** met je Wondere Pluim voor *Bob de augurk die speciaal wou zijn*.

Zesde leerjaar, Nederlands thuistaal

In deze sterke categorie gaat De Wondere Pluim naar een verhaal dat aanvoelt als een historische roman. De schrijver wist met knappe beelden en gedetailleerde beschrijvingen een levendige wereld op te roepen — de middeleeuwen kwamen haast tot leven. Het verhaal was spannend, realistisch en tegelijk doorspekt met een vleugje fantasie. De jury vond het woordgebruik bijzonder mooi en werd helemaal meegezogen in het lange, meeslepende verhaal. Een verdiende Wondere Pluim voor *Ariana* van **Olga Davidts**

Zesde leerjaar, andere thuistaal

De laatste Wondere Pluim gaat naar een verhaal dat de jury even stil maakte. De schrijver gaf ons een ontroerende inkijk in een bijzondere vriendschap die langzaam maar krachtig groeit. Tegelijk wist het verhaal ook echte spanning op te bouwen — vooral toen een van de hoofdpersonages plots verdween, zaten we met ingehouden adem te lezen. De jury was diep onder de indruk van de sterke verhaallijn en de doordachte woordkeuzes. Een welverdiende Wondere Pluim voor **Michelle Djindjikhachvili** en haar prachtige verhaal *Een stille stem bij de maan*.

WORTELS

Er was eens een lief kindje.
Zij hield heel veel van wortels, maar zij mocht alleen maar wortels eten op maandag en zondag.

Het was nacht.
Midden in de nacht ging het kindje stiekem in het donker naar de tuin wortels pakken.
Het waren er tien.
Ze deed ze in één keer in haar mond.

Toen was het terug dag.
Het kindje zei tegen haar mama dat ze super veel pijn had in haar buik.
Haar mama zei: "Je hebt konijntanden."
Ze vroeg: "Ga je het nooit meer doen?"
Het kindje zei: "Oké, ik zal het nooit meer doen."
En toen gaf mama een medicijn en liet het kindje een dikke scheet!

Emma Olyslager

6 jaar

Musica

MOL EN BEER

Mol en beer
ijs en boom
duif en touw
duif en school
haai en haan
peer en pauze
school en koo
kooi en vier
muur en ijs
lach en ijs
beer
mol
deur

Eemil Van Gastel

6 jaar

Prins Boudewijn

DE VIKING EN DE OCTOPUS

Het begon allemaal met een mooie ochtend.
De Vikings voeren vooruit tot ze een eiland tegenkwamen.
De kapitein zei: “We gaan naar dat eiland.” Ze maakten op dat eiland dorpen en steden, maar toen de Vikings wilden vertrekken, zagen ze een octopus. Die wou de Vikings aanvallen, maar gelukkig hadden ze een plan.
Ze hadden al een net klaargezet en lieten het vallen op de octopus.
Maar de octopus was slim.
Maar een van de Vikings kende het plan van de octopus en gooide een speer in het hart van de octopus.
De Vikings zijn gewonnen!
Dan konden ze weer doorgaan. Ze kwamen een eiland tegen en maakten dorpen en steden, steeds meer en meer.
Ze maakten muziek en dansten voor geluk en voor de overwinning en klaptten voor mij.

Jules De Grauwe

6 jaar

De Vlinderboom

HET GOUDEN VUUR

Het gouden vuur gaat naar de winkel.
Hij neemt een pak suiker en een pak melk.

Aléx De Zutter

6 jaar

De Pientere Piste

DE EEKHOORN

De eekhoorn is helemaal alleen in het bos met alle dieren.

Hij was aan het wandelen in het bos.

Hij klom in de boom en hij plukte een eikel. Hij ging verder op zoek naar eikels.

Opeens zag hij een konijn en hij zei: "Hallo, konijn, wat doe jij?"

"Ik ben op zoek naar eten voor de winter."

"Ik ook", zei eekhoorn, "maar ik ben ook op zoek naar blaadjes voor een warm nest. Dag konijn."

Eekhoorn had een paar uur later heel veel eten en hij had heel veel blaadjes om een warm nest te bouwen.

Hij bouwde een nest.

Een paar dagen later was het al winter. Eekhoorn was in zijn nest en het was zijn verjaardag. Hij dacht dat hij niet kon vieren, maar toen kwamen al zijn vriendjes. Ze vierden. Iedereen had een stuk taart en een cadeau voor eekhoorn.

Konijn kwam, en hertje en varkentje en olifant en ook muis.

Ze feesten maar door en door. Het wordt super leuk en ze zingen en ze springen.

De klok slaat 4u, dus het is pakjestijd.

Daarna is het tijd om naar huis te gaan.

Aasiyah Limi

7 jaar

De Brug

DE BOOM

ER WAS EENS EEN BOOM
 EN DIE BOOM WAS
 LEVEND EN DIE BOOM
 WAS DE ENIGSTE OP DE
 WERELD DIE LEVENT WAS
 EN DAN KREEG IVEENS
 KREEG DE BOOM
 BEENEN JA BEENEN EN
 IVEENS KREEG DE BOOM
 ARMEN

DE Vlieg

Mijn oma maakt een taart.
 Op die taart zitten lekkere dingen.
 Toen moest oma naar haar dochter.
 Opeens werd de taart opgegeten door een vlieg.
 Oma kwam terug en schrok.
 De vlieg was heel dik.
 Oma had een goed idee: zij ging veel taarten maken.
 De vlieg werd nog dikker en dikker.
 Boem!
 De vlieg ontploft.

Mustafa Al-Ajeel
 10 jaar
 Het Veer

TOVENAAR HEEFT ZIJN TOVERSTOK VERGETEN

Er was eens een tovenaar.
Hij kwam thuis.
Hij wou aardbeien.
Hij ging naar de winkel en kocht aardbeien.
Hij ging naar huis.
Hij had zijn toverstok nodig, maar zijn toverstok was kwijt.
“Mijn toverstok is kwijt! Is hij in de winkel, moet ik weeral naar de winkel? O, nee, mijn toverstok ligt in de winkel.
Moet ik de toverstok halen? O, nee.”

Vladyslava Matsiuk

6 jaar

De Kleine Stad

KIM IS IN HET PARK

Kim is thuis.
Zij wil naar het park.
Zij gaat naar de bus.
In de bus is het koel.

Kim is in het park.
Ze speelt op de wip.
Het is moeilijk.
Ze zoekt haar vriendin Sim.
Ze belt Sim.
Sim komt met de fiets.
Kim zwaait naar haar op de wip.
Sim is blij.
Zij wil ook spelen op de wip.

Aditi Vadivel

6 jaar

Sint-Jozefinstituut

DOLFIJN

De dolfijn is blij
want hij mag altijd
in het water spelen.

Sara Bousseksou
6 jaar
De Linde

VLIEGEN

Hoe kunnen vogels vliegen?
Ze hebben vleugels.
Maar soms hebben ze geen vleugels.
Ik kan niet vliegen.

Amin El Mayori Ben Amar
6 jaar
Creatopia

AAP IN DE RUIMTE

De aap gaat naar de ruimte.

De aap is bang.

De aap gaat naar huis.

De aap gaat niet weg.

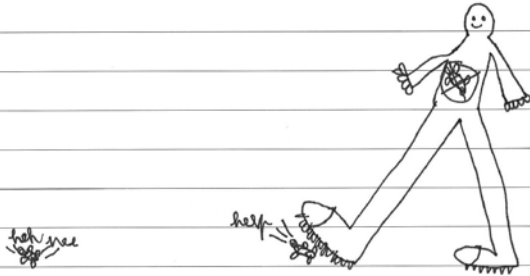

Parvez Khan Ibragimova

6 jaar

De Mozaïek

de schipspind die zijn familie verloor,
 de schipspind werd wakker. hij wist dat was hij niet.
 die was een raddaen en zijde ik vind het niet leuk hier.
 en daarom is er iets droevigs gebeurd. een schipspind is
 verpeetend. hij moest weggaan! hij ging verstoppen. en... daard
 is de schipspind gaan verpeeten. paar dagen later was de schipspind
 gestorven en daarom is hij opgegeten! en alle schipspinden
 waren een roeten maar die was niet te vinden. Einde

EEN SPIN DIE VERLIEFD IS OP EEN Vlieg

Er was eens een spin die verliefd was op een vlieg.

Hij wou graag met de vlieg naar de maan kijken.

Dus spin ging het vragen.

“Vlieg, wil jij ....”

“Aaa, een spin!”, riep vlieg.

Vlieg liep weg.

“Wacht!”, riep spin, maar vlieg was al weg.

Spin dacht: “Ik kan een web maken in de vorm van een hart”, dus spin deed dat.

Toen spin klaar was, kwam vlieg eraan.

Maar vlieg was nog steeds bang.

Spin wist niets meer.

“Maar bij wel!”, dacht spin.

Spin ging naar bij.

“Bij, weet jij wat ik kan doen?”

“Je moet bloemen gebruiken.”

Spin plukte bloemen en plakte die op het web.

Nu kunnen spin en vlieg samen naar de maan kijken.

Nelle Braem

8 jaar

De Brug

MET DE BUS NAAR DE MAAN

Piet moest naar school.
 Hij moest met de bus, dus Piet ging naar de bushalte.
 Maar de bus was er niet, dus Piet dacht: "Ik ga dan maar stappen."
 Net op dat ogenblik kwam de bus.
 Piet stapte in en de bus reed weg.
 De buschauffeur lette niet goed op.
 De bus reed in een diepe put.
 Er stond een enorme trampoline in.
 De bus landde op de trampoline en vloog in de lucht.
 De bus vloog naar de maan.
 Toen de bus op de maan was, reed de bus de hele maan over.
 Toen reed de buschauffeur heel hard.
 Ze vlogen van de maan.
 De bus landde net voor de schoolpoort.
 Piet stapte uit en liep het schoolplein op.

William Van Ballegooijen

7 jaar

Sint-Anna Goethe

DE LEVENDE TANDENBORSTEL

Op een dag ging de tandenborstel naar school.
 Hij werd gepest, dus hij wou de hele wereld rondreizen.
 Hij pakte zijn rugzak en vertrok.
 Hij begon te stappen tot hij zo moe was dat hij begon te wenen.
 Hij had honger, dus klom hij in een boom en hij zag in de verte tandpasta.
 Hij begon te spurten ...
 Ondertussen was een kindje naar zijn tandenborstel aan het zoeken.
 Hij zocht overal tot hij ging slapen.
 De tandenborstel was ondertussen al in Marokko en hij had de tandpasta al opgegeten, dus hij ging slapen.
 De volgende dag ging het kindje terug kijken en hij zag zijn tandenborstel op tv.
 Hij dacht: "Wat doet mijn tandenborstel daar? Is hij beroemd? Dat heb ik nog nooit gezien."
 De tandenborstel was wel heel moe, dus hij dacht: "Kan ik niet terug naar huis?"
 Hij dacht: "Ik ga naar huis."
 Hij sprong zo hoog dat hij op een vliegtuig zat. Hij ging weer naar huis.
 Hij was blij om terug te zijn en het kindje ook.
 "Kom", zei het kindje, "kom mijn tanden proper maken."

Otis De Bouw

7 jaar

De Pientere Piste

DE EENZAME TIJDBOM

Er was eens een tijdbom.

tik tik tik tik BOEM

Maar de tijdbom was eenzaam.
 Ze wou tikkertje spelen, maar iedereen liep weg.
 De volgende ochtend bedacht ze een plannetje.
 Ze gaat naar de regenklas.
 Daar was het geluid: tik.
 De kindjes hoorden de tik van de tijdbom.
 Ze kreeg vrienden.
 Dan ging ze naar de klas met de grote klok.
 En ze kreeg nog meer vriendjes.

Wanneer de vrienden haar zien, zeggen ze: “Daar is die leuke tijdbom.”
 In de klas geeft de tijdbom aan iedereen tiktakjes.
 En heel soms ontploft ze.

Elliott Coenen

7 jaar

Musica

DE KIP DIE HAAR NAAM KWIJT WAS

Er was eens een kip, maar er was een probleem.
 Op een morgen ging er iets mis.
 Zoals gewoonlijk lag kip in bed te slapen. Ze werd wakker door de klok. Toen keek ze naar de deur, maar ineens hing de naam er niet meer.
 “Oh nee!”, riep ze. Ze begon overal te zoeken. Ze keek onder de kast, onder haar bureau en toen onder haar bed. Daar zag ze iets liggen: het leek wel op een magische boon. Ze probeerde de boon te pakken en het lukte. Maar toen werd ze verkleind en ze dacht: “Hier moet ik mijn naam vinden.” Ze keek vol bewondering naar de magische dieren.
 Toen ze van het pad was, ging ze op zoek naar haar naam. Ze kwam een leeuw tegen. Ze was bang dat hij haar ging opeten, maar dat was niet zo. De leeuw draaide zich om, keek de kip aan en zei: “Je moet niet bang zijn, ik eet geen kippen.” De kip was niet meer bang. Toen zag ze dat er iets mis was met de leeuw: hij stond vol met schrammen. Kip pakte haar rugzak en spullen voor de schrammen. Kip verzorgde de leeuw. Toen kip klaar was, riep de leeuw: “Joepie!”, en zei: “je krijgt een cadeautje.” Kip was blij. De leeuw toverde een **V**, dat was zeker de eerste letter van haar naam. Nu moest ze de andere letters vinden, maar ze had geen zin in wandelen, dus vroeg ze aan de

leeuw: “Kan je alle letters van mijn naam toveren?” En dat deed de leeuw. Hij toverde alle letters van naam en de naam was: vuurkip.

Vuurkip was heel blij, maar ze moest terug naar huis. Gelukkig wist ze de weg nog. Een paar uur later was ze thuis. Nu moest ze alleen nog haar naam ophangen, dus pakte ze spijkers en hing haar naam op.

Maar ze was verdrietig omdat leeuw er niet bij was, dus keek ze onder haar bed en de magische boon lag er nog.

Ze pakte de boon en werd verkleind. Ze liep naar de leeuw en zei: “Als je wil mag je mee.”

De leeuw riep: “Ja!” De leeuw was blij.

Toen reisden vuurkip en leeuw terug naar huis.

Mit Pleysier

8 jaar

Het Groene Eilandje

DE ZWARTE PIZZA

Een pizza zat te lang in de oven.

Ze was zwart.

Toen vloog ze in de afwas.

Dan was ze deeg.

Toen had iemand tomatensaus op de pizza gesmeerd.

Iemand vond dat vies.

Ineens was hij een frisbee.

Dan was iedereen rood.

Timon Monheim

7 jaar

K'do

heel vaak. James en Mary werden samen oud
en ze kwamen samen dichtbij de dood. Samen
stierwen ze uit ouderdom.

Dat is waar de wind hen naartoe bracht.

Einde.

DE KABOUTER

In mijn hart woont een kabouter.

Mijn kabouter is leuk.

Als mijn kabouter weg is, dan ben ik sip.

Als mijn kabouter komt, dan ben ik blij.

Soms speel ik met hem en soms is hij verdwenen en dan heb ik schrik.

Soms is hij bang want als hij verdwenen is, dan ben ik ook bang en dan moet ik hem zoeken.

Soms gaan wij voetbal spelen, maar soms gaat dat niet omdat hij in mijn hart zit.

Soms krijg ik hem uit mijn hart.

Soms ben ik boos op hem omdat hij soms tegen mijn hart komt en dat doet pijn.

Soms ben ik niet boos.

Hij is wel klein.

Soms valt hij en dan huilt hij.

Sofian El Ammarti

7 jaar

De 7sprong

DE WALVIS EN DE PAPEGAAI

Onze walvis Emre was op zoek naar een eiland.
Emre had er eentje gevonden.
Hij had twee vrienden: de aap en de papegaai.
De walvis had geen stem en de papegaai wou de walvis nadoen, maar het kon niet.
De aap kreeg een idee: hij zei tegen de papegaai dat de walvis piano kan spelen.
Dan kon de papegaai de walvis nadoen.
Zo waren ze alle drie blij.

Aras Köygülü

7 jaar

De Zonnebloem

DE PIRAAT

Er was eens een piraat.
Het was geen goeie piraat, maar hij had rond de wereld gereisd.
Hij was moe.
Hij was aan het slapen. Hij droomde dat hij een goeie man was.
Hij was aan het schaken.
Zijn naam was Goekeesh. Hij was de vierde beste schaakspeler. Hij was aan het spelen tegen Dinglerin. Het was de finale. Hij had gewonnen.
Hij ging eerst naar zijn papa en dan naar zijn mama. Hij had de wereldkampioenbeker gekregen.
Hij ging naar India en dan naar zijn oma en opa.
Dat was de droom van de piraat.
Hij dacht: "Zo moet het zijn."
Vanaf die dag was hij een goeie mens voor altijd.
Hij was vegetarisch en hij zei tegen zichzelf dat hij geen piraat meer wil zijn. Want piraten pakken vissen.
Zij zijn niet hetzelfde als ons, maar hebben wel hetzelfde gevoel als wij.
We moeten ook lief zijn voor de dieren en voor de natuur en voor al onze juffen.
Wij moeten niet boos zijn.

Vedant Mehta

8 jaar

Steinerschool Hibernia

DE GIRAF EN DE MENEER

Er waren eens twee giraffen.

De ene giraf vraagt aan de andere giraf: “Weet je waarom mensen zo klein zijn?”

Opeens komt er iemand aan en de giraffen vragen aan die meneer: “Waarom zijn mensen zo klein?”

De meneer zegt: “Weet je niet dat jullie de grootste dieren zijn van heel de wereld?”

De giraf zegt: “Nee, dat wist ik nog niet.”

De meneer zegt: “Hier is een krant. Kijk hier maar eens op deze pagina, hier kan je het lezen.”

De giraf vraagt: “Wat staat hier eigenlijk?”
“Kan je wel lezen?”

De giraf zegt: “Nee.”

“Maar waarom vraag je me al die dingen?”

De giraf zegt: “Ik weet dat niet.”

“Dan ga ik maar weg.”

De giraf zegt: “Wacht op mij.”

“Wat wil jij mij dan nog vragen?”

De giraf zegt: “Wil je mijn vriend worden?”
“Oké dan.”

De giraf vraagt: “Gaan we tikkertje spelen?”
“Oké dan.”

De giraf zegt: “Jij bent hem.”

“Ik ga jou tikken.”

De giraf zegt: “Tik mij dan.”

De meneer tikt de giraf en zegt: “Jij bent hem.”

De giraf zegt: “Oké.”

De meneer begint op zijn hardst te lopen en de giraf begint ook super hard te lopen.

De meneer verstopt zich achter een boom en de giraf kan de meneer niet meer vinden.

Opeens ziet de giraf de meneer en kan hem tikken.

De meneer vraagt: “Gaan we picknicken?”

De giraf zegt: “Oké.”

Ze eten brood en tomaten en komkommer en gaan weer spelen.

Daarna zijn ze heel moe en gaan ze slapen en het verhaal is klaar. :)

Emile Chalon

7 jaar

Sint-Ludgardis

DE BAKLAVA DIE GEBAKKEN WERD IN DE LAVA

Er was eens een reus. Hij heette Rik. Hij had honger. Hij wou baklava eten.

Hij was klaar om te bakken. Hij bakte en bakte. Het eten was nog niet warm. Dus hij bakte en bakte. Het was nog altijd nog niet warm.

Hij ging naar de Noordpool. Hij ging naar een hut. Het was mooi, heel mooi. Daar zag hij een keuken. Hij probeert te bakken en het lukte weer niet.

Hij ging weer reizen. Hij ging naar de Zuidpool. Hij zwom in de oceaan. Een haai beet hem bijna. Hij zwom heel snel. Eindelijk was hij er. Hij was benieuwd. In een huis hij zag weer een keuken. Hij bakte weeral! Het eten was weeral niet warm.

Hij reisde weeral! Hij zag een vrouw. Ze trouwden met elkaar en gingen samen bakken. Het lukte weer niet. Ze reisden naar Finland. Ze zagen een huis. Ze zagen weer een keuken. Ze bakten en bakten. Het lukte weer niet. Ze waren gescheiden. Hij ging in zijn eentje reizen naar België. Hij zag er een appartement. Hij ging bakken en bakken. Het was nog altijd niet warm.

Hij ging reizen naar Egypte. Hij zag een hotel met een kleine keuken. Hij bakte weer. Het lukte weer niet.

Hij ging weg van Egypte. Hij was boos. Hij ging naar Qatar. Hij ging naar een hotel, hij bakte en bakte, het lukte weer niet.

Dan maar reizen naar Saoedi-Arabië. Hij zag daar een hotel. Hij bakte en bakte en het lukte niet.

Hij zei: "Naar de vulkaan."

Hij ging in de vulkaan.

Het lukte.

Hij at.

Joshua Mohamed

7 jaar

De Brug

DE PANTER IN HET CAFÉ

Hij bestelt pannenkoek, chocomelk en melk.

Plotseling morst hij op de tafel!

Hij is bang.

De chef komt naar de panter, hij vraagt: “Heb jij dat gedaan?”

“Nee, iemand anders heeft dat gedaan.”

“Wie heeft dat gedaan?”

“Dat weet ik niet.”

Vlug is hij weg naar een andere plaats.

Hij heeft spijt. Hij maakt een knutselwerkje en zegt:

“Sorry.”

Hidaya Chentouf

8 jaar

Mariagaarde

saar laat haar
 roep zien aan
 haar vriend.

DE WONDERE PLUIM

Een pluim vliegt zachtjes door de lucht.
 Hij danst zo licht, hij heeft geen vlucht.
 De wind tilt hem hoog, zo ver, zo vrij,
 langs bomen, vogels, wolken blij.
 Hij zweeft over velden, over zee,
 de zon schijnt warm, hij gaat gewoon mee.
 Hij landt heel zacht op een groene tak.
 Een eekhoorn ziet hem en lacht heel zwak.
 Hij snuffelt even, blaast heel zacht,
 de pluim vliegt verder, een lange kracht.
 Hij danst en zweeft, hij heeft geen rust,
 de wereld roept hem, hij volgt zijn lust.

Nouh Yachou

9 jaar

K'do

DE TOCHT VAN DE GROENE BALLON

1. De tocht

Er was eens een meisje dat op een dag naar het park ging met haar moeder. In het park stond een ballonnenkraam. Het meisje wou heel graag een van die mooie kleurrijke ballonnen en het mocht ook van haar moeder. Het was heel moeilijk kiezen tussen al die mooie kleurrijke ballonnen. Maar uiteindelijk koos het kleine meisje een mooie grote groene ballon. Ze nam hem mee naar huis en ze speelde graag met hem. Maar ze moest wel oppassen, want het was een zweefballon. Op een dag ging ze met Ballonie (want zo noemde ze hem) naar het balkon om daar met hem te spelen. Maar... oeps! ... Ze liet hem los en ze kon er niet meer bij en de ballon ging alsmaar hoger en hoger. Zo hoog dat hij in het heelal terechtkwam. Hij reikte tot de sterren en ging buiten onze Melkweg! Ze hoog was nog nooit iemand gegaan.

2. De nieuwe wereld tegemoet

De grote, mooie, groene ballon ging alsmaar verder en verder omhoog. Het rare was dat de ballon voorbij de zon kwam en toch niet ontploft van de warmte. Dat bleef echt een raadsel. De ballon bleef maar stijgen, dag in dag uit, tot hij bij een vreemde wereld aankwam.

De ballon zei tot zijn verbazing: "Waar ben ik?"

"Aaaaaah!"

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!"

"Wacht, ik kan praten. En ik kan denken. Ik kan jongleren!"

Hij pakte drie blaadjes en gooide die in de lucht maar ze

dwarrelden gewoon naar beneden.

"Ow, ik kan dus niet jongleren."

De ballon ging blij op stap, de nieuwe wereld tegemoet. Hij was heel nieuwsgierig naar alle geheimen die achter deze wereld schuilen. De groene ballon ging door bossen en oerwouden. Hij trok verder en verder tot hij bij een mooi en gezellig en vooral kleurrijk stadje aankwam.

3. In regenboogstad

De groene ballon kwam aan in regenboogstad. Het was het kleurrijkste en het mooiste stadje dat de ballon ooit had gezien. Het enige wat niet zo mooi was, was dat er hier en daar kleuren verdwenen. Dan werden die bepaalde voorwerpen saai grijs of lelijk zwart, of vies bruin en stinkend wit. En zo ging de stad van kleurrijk naar saai. De ballon zag in de stad een *reuzen donut* met een klein hoog hoedje op zijn hoofd. Op zijn borst was iets gespeld, er stond op: 'Burgemeester van regenboogstad'. De ballon zag dat de burgemeester niet op zijn gemak was; hij ijsbeerde door de stad en mompelde dingen tegen zichzelf met zijn grote borstelsnor die bijna tot zijn strik kwam. De ballon ging naar de burgemeester en vroeg wat er was. De burgemeester barstte in tranen uit en zei:

4. Het verhaal van de burgemeester

"Ooh ballon, jij snapt het toch niet!"

"Ooh, jawel hoor. Vertel me gewoon je verhaal. Ik zal alles doen wat je wil, ook al is dit het laatste wat ik doe."

"Het is ook het moeilijkste wat je zult doen", zei de donut.

"Dit is mijn verhaal: deze wonderlijke kleurrijke stad heeft kleur door de grote regenboog; die geeft ons kleuren en

vrede. Maar de kleuren hadden al een tijdje ruzie. Eergisteren liep het echt uit de hand. Ze zeiden dat ze elkaar nooit meer wilden zien en gingen weg. Het enige wat ze achterlieten is een kaartje van waar ze naartoe gingen en dat we ze niet moesten zoeken.”

“Ooh, hoe zielig, burgemeester. Ik zweer dat ik ze ga zoeken en niet terugkom voordat ik ze allemaal heb gevonden en bij elkaar heb gebracht. Maar ik heb zelf ook een wens: ik kom van een andere planeet. Zou u me misschien daarna kunnen helpen met terug naar huis te gaan?”

5. Rood! De eerste kleur

“Dat is beloofd!”, zei de burgemeester. Hij was zo vrolijk en opgelucht dat hij bijna kon zingen van vreugde. De ballon ging op pad. Op het eerste kaartje stond: de zon. De ballon was bang want van de hitte kon hij misschien ontploffen. Maar toen herinnerde hij zich dat hij al eens voorbij de zon was gegaan. Bij de zon aangekomen, ontplofte hij weer niet (echt een wonderballon).

In de verte zag hij iets raars wazigs, een soort rode boog. De ballon zag het en rende naar de eerste kleur: rood! Bij rood aangekomen vertelde de ballon het hele verhaal. Hij vond het erg voor de stad en zijn burgemeester. Rood ging direct mee om de stad te redden en vergat de ruzie die ze had met de andere kleuren. Ze gingen op pad op zoek naar de volgende kleur: oranje!

6. Roggbif!

Op het tweede kaartje stond: mars. Ook oranje wou meedoen. Zo ging het met alle kleuren. Toen de ballon alle kleuren terug vriend had gemaakt, ging

hij naar burgemeester donut. Zijn stad leefde terug in vrede en kleur en zoals beloofd, heeft hij de ballon geholpen. Hij bouwde een reuze katapult.

De ballon was terug thuis. Het meisje werd met groene ballon in haar armen wakker in bed. Het was allemaal maar een droom. Toch stapte ze direct uit haar bed en begon (nog in haar pyjama) het verhaal op te schrijven.

Dat meisje ben ik!

Matilda Paquet

8 jaar

Mariagaarde

DE REIGER, DE KIKKER EN RIKKI

Op een dag, niet zo lang geleden, kwamen een reiger en een kikker elkaar tegen.

De reiger dacht: "O, een lekker kikkertje."

De kikker dacht: "O nee, een reiger! Die wil me opeten."

Hij riep: "O, eet me alsjeblieft niet op, genade!"

"Oké", zei de reiger, "maar ik wil iets in ruil."

De kikker zei: "Vraag wat je wil, ik geef je het!"

"Al je kinderen", zei de reiger.

De kikker giechelde en zei: "Oké, ik zal mijn kinderen halen."

De reiger schrok enorm toen hij de kinderen zag.

De kikker was namelijk getrouwd met een reuzin.

Dus daar stonden alle reuzenkinderen.

Ze waren met 16.

De kikker zei: "Kinderen, reigers zijn heel lekker!"

De kinderen vielen de reiger aan.

Maar Rikki, de uil, zei: "Kan dat hier wat stiller? Ik probeer te slapen!"

Plots stopte het gevecht.

Dankzij Rikki zijn er nu nog reigers.

Zonder Rikki zouden alle reigers opgegeten zijn!

Lou Buyst

9 jaar

De Evenaar

DE PIZZA'S

Er was eens een jongen die een pizzabodem gekocht had. Toen hij klaar was om in de oven te gaan, zei de ene pizza tegen de andere: "Ik hoop dat de oven lekker warm is."

"Ja, ik ook."

Toen werden ze in de oven gelegd.

De ene pizza zei tegen de andere: "Waarom zouden ze aan die knoppen draaien?"

De jongen was namelijk aan de knoppen aan het draaien waar je de oven mee kon warm maken.

Opeens schreeuwde een pizza: "AAAAAA! Ik word zwart, ik ben aan het verbranden."

De jongen haalde snel allebei de pizza's uit de oven, gooide de verbrande pizza in de prullenbak en at de andere op.

Toen de pizza opgegeten was, voelde hij iets glibberigs dun en dik worden. Het was de slokdarm die open en dicht ging. Hij was bij het einde van de slokdarm. Toen viel hij naar beneden in de maag.

Maar wat raar was: er is daar een bank en een tv op een tafel en nog wat. Op de stoel zat een broccoli en in een bak lag een wortel en nog veel meer eten zoals pasta, komkommer, aardappelen enzovoort.

Toen zag de pizza een gat in de muur en hij vroeg aan de broccoli: "Waarvoor is dat gat?"

De broccoli verstijfde van angst en zei heel zachtjes: "Dat is de dunne darm. Wie daar ingaat, komt nooit meer terug. Iedere dag wordt er iemand ingezogen. Echt waar, ja,

echt waar. Kijk, daar gaat de tomaat: hij wordt erin gezogen.”

Op een dag voelde de pizza wind achter zijn rug.

Hij werd in het gat gezogen en sjeesde door de dunne darm en toen door de dikke darm.

Toen voelde hij iets zachts: hij was in kak veranderd en in de wc beland.

Hij leefde nog lang en gelukkig in de riool en de andere pizza in de prullenbak.

Tove van der Wal

7 jaar

Steinerschool Hibernia

NIKS

Niks is niks.

Niks is iets.

Wat is het nu?

Ik weet het niet.

Is niks niks? Of iets?

Ik denk iets.

Jij denkt niks.

Oké ... niks.

Niks niks niks.

Misschien ... is het iets iets anders dan niks en iets.

Misschien ... wacht eens even. Waarom vragen we het niet gewoon? Als iemand dat zegt, dan weten we het. Dat wordt niet moeilijk.

Of wel moeilijk. Wat als iemand het niet weet?

Aarhg! Geen paniek!

Het zal ons nooit lukken.

Ooit wel, ooit wel.

Nooit zeg ik je.

Ooit, oké?

Oké.

Abel Van Roosendael

8 jaar

K'do

MATS, DE MUIS

Mats is een kleine muis.

Mats wil graag ruimtevaarder worden. Hij droomt al jaren om naar de ruimte te vliegen: om naar Mars te gaan of naar de maan.

Maar de mama van Mats zegt: "Als je een ruimtevaarder wilt worden, dan moet je heel veel studeren."

Maar Mats wil niet studeren, hij wil nu al vliegen.

Hij gaat dus naar zijn vrienden: "Kom een ruimteschip bouwen."

Ze bouwen het ruimteschip. Wanneer het ruimteschip klaar is, werkt het echt. Mats gaat naar de maan. Hij vliegt naar boven met zijn vrienden.

Wanneer Mats, Zoë en Kobe aan de maan komen, zien ze een koe, een maankoe. De koe zegt: "Meeeh, wat doen jullie kinderen hier bij de maan?"

"Wij zijn hier om de maan te zien. Het is echt een mooie maan."

"De maankoe zegt tegen hen: "Ga snel naar huis. Jullie mama en papa wachten. Ga, ga, ze gaan boos zijn." Mats zegt: "Oké."

Zoë zegt ook: "Oké we gaan weg."

Kobe zegt: "Daag."

Ze gaan weg, terug naar de aarde.

De moeder van Mats ziet haar zoon terug met een ruimteschip.

Arelynnne Perez Vicente

8 jaar

De Optimist

DE RODE APPEL EN HET WONDER

Er was eens een wormpje dat Louise heette.

Op een dag kwam ze een andere worm tegen en ze werd verliefd. En de andere worm was ook verliefd op Louise.

Dus waren ze een koppel.

Ze speelden verstoppertje in de frambozenstruik en schommelden op de kersen.

Toen ze van de peren gleden, viel Louise er af. Maar toen ze naar boven ging, was de worm verdwenen!

"O nee! Ik ben hem kwijt!", huilde Louise.

Dus ging ze reizen. Ze dacht dat de worm niet meer om haar gaf, maar dat was niet waar.

De worm huilde elke dag.

Toen Louise heel erg moe was, zag ze een mooie vlinder.

Louise dacht dat ze moest volgen. Toen zag ze een rode appel. Toen ze in het klokhuis was, zag ze de worm! Ze waren heel gelukkig!

Nu hebben ze al kinderen. Ze waren echt blij dat ze elkaar hadden gevonden.

Julie Seerden

8 jaar

Sint-Anna Goethe

EEN DONKERBLAUW VROUW

Er was eens een vrouw
 ze hou van donkerblauw.
 Die vrouw was eenzaam.
 Haar enige vrienden waren donkerblauwe konijntjes.
 Die konijntjes kunnen niet praten.
 Pech.
 Haar droom is dat de konijntjes kunnen praten.
 Ze ging naar de zee en heeft een gele man gezien.
 Ze was verliefd op hem.

Jwana Alnajjar

9 jaar

De Evenaar

ik teken een meisje blij.

ik kleur . ≠ hoor zwart .

ik kleur . ogen geel

ik kleur . en roos

boek kleur blauw

de zon schijnt Er zijn wolken

EEN STUKJE VERDRIET

Een stukje verdriet
niet uit een taart, nee, dat is het niet.
Een stukje verdriet,
het is een druppel die je wang afglijdt.
Ik heb medelijden.
Mijn vriendin haar papa en mama waren een stel,
maar nu zijn ze uit elkaar en dat scheelde toch wel?
Het is iets wat je niet kan zien.
Maar, voel jij dat misschien?
Ik weet dat ik een rare vraag stel.
Maar zeg het in mijn oor: voel jij het misschien wel?

Edith Grygolec Camilleri

8 jaar
Kleine Muze

VORK EN LEPEL

Een vork en een lepel zijn gewoon een ding om te eten.
Maar Vork en Lepel zijn levend geworden.
Vork zegt tegen Lepel: “Wie ben jij?”
Lepel zegt: “Nee, dat is mijn vraag.”
Vork zegt: “Eigenlijk moeten we niet levend zijn.”
“Waarom?”, vraagt Lepel.
Vork zegt: “Omdat wij dingen zijn en geen mensen.”
Lepel vraagt: “Wil je mijn vriend worden?”
“Jazeker”, zegt Vork.
“Wil je spelen met mij, nieuwe vriend?,” vraagt Lepel.
“Ja, ja en nog eens ja”, zegt Vork.
“Wow, van waar heb je zoveel emoties, jij bent toch een ding?,” vraagt Lepel.
Vork zegt: “Maakt niet uit wie je bent; je moet gewoon doorzetten.”
Lepel zegt: “Dank u wel voor de tip, maar we moeten gaan. Want wij zijn mensen in ons leven en wij zijn gewoon aan het slapen. Ik wil je nog eens zien in mijn leven, maar nu moet ik gaan. Doe, mijn eerste vriend.”
Vork begint te huilen.
Lepel zegt: “Ik vergeet nooit mijn vrienden.”
“Lepel! Ik ben zo blij dat je bij mij blijft”, zegt Vork.
En ze zijn nu beste vrienden.

Matvii Moisyk

8 jaar
De Kleine Stad

HET KLEINE MEISJE

Het kleine meisje was net geboren. Ze was nog kleiner dan een ei. Maar er was een probleem, ze was opeens heel ziek en ze begon te krijsen.

Toen kwam de dokter en mama riep: “Wat gebeurt er?”

De dokter zei niets. Hij rende naar de spuitjeskamer. Papa hield hem tegen en vroeg: “Dokter, waarom zit mijn baby te schreeuwen?!” De dokter zei rustig: “Weet je nog dat ik jou als baby een spuitje gaf?” “Ja”, zei papa. “Ik ga kijken welk spuitje dat was”, en hij liep verder. Toen hij in de spuitjeskamer kwam, pakte hij het potje met het paarse spul dat hij in het spuitje had gedaan. Hij rende terug naar de kamer en zei: “Dit is slecht nieuws: dit is vergif om monsters die hier binnenvallen te veranderen naar onze assistenten, maar als een mens dat krijgt gebeurt het omgekeerde.” Mama en papa schrokken en keken naar hun baby die opeens veranderde in een monster. Zij at alle assistenten, inclusief haar ouders en de dokter op.

5 jaar later

Er waren 5.000.000 mensen opgegeten en zij was samen met een ander monster en nog één en nog één en nog één. Toen besloten ze te trouwen, maar toen ze kinderen kregen waren dat mensen. Eén heette Johnny, de andere Mommy en de jongste Nanny. Maar de ouders waren monsters en aten de kinderen op. Toen aten ze hun dessert en dat is bloed.

5 maanden later kwam er een mens uit de ruimte met een

raket. Hij landde naast de monsters en hij zei: “Fijn dat ik terug ben op de aarde. Wie zijn jullie?”

De monsters zeiden: “Dat moet jij niet weten.”

Toen zei de man: “Ik ben Neil Armstrong. Ik kom van de maan.”

“Wat is de maan?”

“Dat zal ik vertellen. Kennen jullie het multiversum?”

“Nee.”

“Kennen jullie het ultiversum?”

“Nee.”

“Kennen jullie het zonnestelsel?”

“Ja!”, riepen de monsters.

“In het zonnestelsel zitten veel planeten en een daarvan is de maan.”

“Aah, nu snappen we het.”

En dus werden de monsters vrienden met Neil Armstrong. Dat was de enige mens die ze niet opaten.

10 jaar later

De monsters veranderden weer in mensen want het vergif was opgebruikt.

Toen was het meisje weer een meisje en was alleen met haar man en Neil Armstrong. Dus waren ze met zijn drieën. Maar toen kwamen meer astronauten (de vrienden van Neil Armstrong) en ze besloten gebouwen te maken voor NASA en er kwamen steeds meer mensen tot ze weer bij de 5.000.000 kwamen.

Ze begonnen huizen te bouwen zodat iedereen ergens kon wonen, maar het meisje ging niet mee naar het welkomthuis-feestje. Ze zat te denken aan haar ouders. Ze weet nog perfect wat er was gebeurd. Toen zei Neil Arm-

strong: “Aan wat zit je te denken?” Het meisje zei: “Niets” en ze ging naar het feest. Ze aten cupcakes en koekjes en iedereen was blij. Maar er was ook vlees en het meisje zei: “Ik heb al genoeg vlees gehad. Toen ik monster was, heb ik al genoeg vlees gehad. Eigenlijk heb ik dit twee keer gezegd. En waar is mijn man hij zei dat hij om 5u30 hier zou zijn maar het is 6u00.” Neil Armstrong zei dat hij in het ziekenhuis ligt. Toen het feest voorbij was, kwam hij terug. Hij knuffelde en kuste zijn vrouw en toen leefde ze nog lang en gelukkig.

Claudio Boëne Ruiz

9 jaar

Steinerschool Hibernia

DE OCTOPUS DIE OP DE BERG WOONT

Er was een octopus die in het water woonde. Hij vond het daar heel saai. Hij wandelde rond en was gewoon aan het wachten op het eten dat zijn mama maakte.

“Het eten was heel lekker!”, zei papa.

“Ik vond het eten niet lekker...”, zei octopus.

“Waarom?”, vroeg mama.

“Het eten van de zee vind ik nooit lekker!”, antwoordde hij.

De komende dagen wil hij plannen bedenken, zodat hij eindelijk uit de zee komt. Want het is zo saai, dat hij niks kan doen!

Hij ging naar zijn kamer om na te denken wat hij kan doen.

Hij had een plan om stiekem naar de bergen gaan.

Hij schreef een brief: ‘Mama en papa, ik ga naar de bergen, want ik vind het hier echt saai.’

“Wat is dat!!!”, riep mama.

Nu ging octopus naar de bergen. Hij had veel dingen mee: zijn snoep, kleren, waterfles van een halve liter.

Dan zag hij een meer ... dat zò mooi was. Hij zwom in het meer en genoot ervan. Het was echt spannend. Ineens ging hij naar de bergen, maar al zijn spullen waren daar niet. “O nee! Waar zijn mijn spullen!”, riep hij zenuwachtig. Die waren in het meer dat zo snel bewoog!

Hij had dorst en dronk dan maar van het vieze water. Hij zei: “Ik wil terug naar zee! Waar ik gezellig kan zitten! Dit is waarom je pech hebt zonder je ouders. Zonder je ouders

kan je niets doen.”

Dan ging hij terug naar mama en papa.

“Mooi genoeg om waar te zijn...”, zei mama.

“De zee is veiliger! Nu pas ga ik nooit weg.” En hij bleef bij zijn ouders en dit heet: echt veiliger.

Miral Zwickly

8 jaar

Sint-Bernadette

BOB EN ELIA

Er was eens een man die had geen kleur had.

Niemand wou zijn vriend zijn.

Hij vroeg: “Wil u mijn vriend zijn, mijn naam is Bob.”

Maar niemand antwoordde. Iedereen lachte Bob uit.

Hij liep naar huis, keek in de spiegel en zei: “Ik heb geen kleur. Daarom wil niemand mijn vriend zijn.”

Hij was droevig. Hij ging naar bed. Hij was aan het denken: “Waarom heb ik geen kleur? Iedereen heeft kleur, maar ik niet.” En toen viel hij in slaap.

De volgende dag stond Bob op en ging naar buiten. Hij was bij een winkel en zag heel veel kleuren. Hij kocht een rode trui en deed hem aan. Maar wanneer hij hem aan-deed, werd de trui terug zwart.

Hij was droevig en ging naar een club. Bob stond alleen en iedereen lachte hem uit.

Hij huilde. Hij ging naar de bar en dronk een fruitsap. Hij ging terug naar huis en ging slapen.

De volgende dag stond hij op en hoopte dat het een goeie dag ging zijn. Hij ging naar buiten. Hij ging terug bij de club en stond daar weer alleen. Niemand zei iets.

Hij keek rond en zag een meisje zonder kleuren.

Bob stapte naar haar en zei: “Hallo, ik heb geen kleuren.

Jij ook niet”, en het meisje zei: “Wow, dat is fijn.” Bob zei:

“Wat is jouw naam?”

“Elia. Wat is jouw naam?”

”Bob.”

Elia zei: "Wil jij vrienden zijn, Bob?"

"Ja! Dat is de leukste dag!"

"Ja", zegt Elia.

"Hey Elia."

"Ja, Bob?"

"Wil jij Fanta of Sprite?"

"Sprite", zei Elia.

Bob zei: "Ik wil echt kleuren hebben, jij ook?"

"Ja hoor, ik wil ook kleuren."

Bob zei: "Jij bent mijn eerste vriend met geen kleuren.

Zoals ik."

"Bij mij ook. Ik heb geen vrienden. Iedereen lacht me uit."

Bob zei: "Mij ook."

"Ik ben blij dat ik een vriend heb."

Bob zei: "Ik ook. Ik was nooit blij, maar nu wel want ik heb een vriend en haar naam is Elia. Wel mooie naam hoor."

Elia zei: "Ik moet thuis gaan, het is laat. Dag, ik zie jou morgen."

Bob zei: "Dag, ik zie jou morgen."

Ze gingen naar huis slapen. De volgende dag stonden ze op en dachten dat ze nog steeds geen kleuren hadden, maar ze hadden wel kleuren.

Bob stond op, keek in de spiegel en zag dat hij kleuren had.

Bob was zo blij en zei dit tegen Elia.

"Hey Elia, ik heb kleuren!"

Elia stond heel snel op en keek in de spiegel. "Ik heb ook kleuren maar ... hoe?"

Bob zei: "Misschien is het omdat wij een echte vriend hebben!"

Beatrice Magureanu

9 jaar

Inpeeria

DE DRAK IS VAN LADRLANT GE KOMEN
 HE DE BESCHERMT MAR HÛ WAS KWEET
 MENSEN ZOEK HEM EN DAR WAS DE DRAK
 HÛ WAS SLAPEN DAAR DAR WAS EN MONSTER
 MONSTER DE DRAK VAST D MONSTER
 EN D. MONSTER IS DOOT EN DE MENSE
 VIER VEEST EN DE DRAK VIERLOK DE VEEST
 EN DAN GA DE WEEBOLT DE RAJE
 ENDAN DHOONORT JAAR WAS WÛ IN
 DE MAAN WÛ METE RAKET GA WÛ NARD
 MAAN DAAR GA WÛ BLOEMEN MAAKEN

DE LUIERFABRIEK

Jullie hebben vast allemaal wel eens een luier gedragen. Wel, dit verhaal gaat over een man die heel veel van luiers hield. En die man heette BOBFRISBIBS. BOBFRISBIBS vond het geweldig om een luier te dragen toen hij nog klein was. Maar toen hij drie jaar werd, moest hij een onderbroek dragen. En dat vond hij maar niks. Toen hij vier jaar werd bedacht hij dat hij een bedrijf kon maken dat grote luiers kon maken. En nu, in 2025, draagt een man van 56 nog steeds een luier. Hij vindt dat luiers zo goed zitten. En hij moet niet heel de tijd in de rij staan voor de wc.

Op een dag kreeg hij een brief van de burgemeester. Er stond in: *Beste BOBFRISBIBS we zullen helaas uw fabriek moeten sluiten omdat uw luiers niet goed absorberen. Daarom kom ik morgen langs. Groeten, de burgemeester.*

BOBFRISBIBS was woedend en zwoer wraak te nemen. De volgende dag kwam de burgemeester bij BOBFRISBIBS langs. "Hallo BOBFRISBIBS", zei de burgemeester. BOBFRISBIBS antwoordde niet. "BOBFRISBIBS", zei de burgemeester weer. BOBFRISBIBS keek een beetje om en liet een contract zien. De burgemeester pakte het contract en frommelde het op, maar wat de burgemeester niet wist was dat het een vals contract was. BOBFRISBIBS zei: "Je hebt het contract dus ga nu maar." De burgemeester ging terug weg met het valse contract van de luiierfabriek.

BOBFRISBIBS had het echte contract en was terug gelukkig. Maar zijn wraak was nog niet gedaan.

De volgende dag had BOBFRISBIBS een idee. Hij zou zich vermommen in een andere vent zodat hij een nieuwe fabriek kon openen. Want hij had het contract.

Toen opende hij een nieuwe fabriek. Hij deed alsof hij WIM was. Maar bij zijn nieuwe fabriek deed hij in elke luier peper. Toen de eerste klant luiers kwam halen, rook ze precies peper, maar ze dacht: “Dat zal van de peper-fabriek hiernaast zijn.”

Op een dag kwam de burgemeester eens kijken. Ineens stootte hij per ongeluk een stapel dozen om. De dozen vielen op WIM. En de hoed van WIM viel af en de plaksnor kwam los en toen zag de burgemeester dat WIM eigenlijk BOBFRISBIBS was. Hij arresteerde hem meteen en loste het probleem met de peperluiers op. Er kwam een nieuwe fabriek en alles was opgelost.

Magnus Lambrechts

9 jaar

Studio Dynamo

ANNA'S WONDERLIJKE LEVENSVERRHAAL

Ergens diep in het bos stond een groot, beschimmeld weeshuis, genaamd ‘de beschimmelde kaas’.

De ramen waren nogal, nou ja ... versleten en het hele huis was bedekt met klimop. De deur kraakte en de gang stonk naar beschimmelde rijstpap. De mensen die in het weeshuis werkten, waren onbeschoft en onbeleefd, behalve de kok die zijn best deed om lekkere rijstpap te maken.

Alle kinderen (en dat waren er veel) moesten zich dag en nacht gedragen of anders was het schop, rechtstreeks in het kolenkot. Er was niet echt veel te beleven in ‘de beschimmelde kaas’.

Maar dat veranderde toen er op een dag een klein meisje, Anna, voor de deur van het grote gebouw stond. Ze had een groot dik boek bij zich en was door haar ouders verlaten. Ze had geluk, want er was een plaats vrij.

Elke avond las Anna een verhaaltje voor aan de rest. De dagen gingen sneller voorbij en de kinderen verlangden naar het verhaaltje van de avond die er aankwam. Toen de kok op een avond kwam kijken hoe het daar was en de wondere verhalen hoorde, kwam hij er stilletjes bij zitten. En dat elke avond. En voor je het wist stond heel het weeshuis in de kamer van het meisje en de rest.

“Anna”, vroeg de kok, “waar heb je dat boek vandaan?” En toen begon Anna haar wonderlijke verhaal: “Ik was aan het spelen toen ik plots in een magisch bos belandde. Ik zag overal kabouters, elfen, draken, feeën en nog veel meer. Ik zag een boek zweven en voor ik het wist zat

ik er in te lezen. Maar toen ik het boek dichtsloeg, zat ik terug thuis. Mijn ouders waren er niet. Er lag een briefje op tafel: “Hi lieve schat, wij waren jou kwijt en zijn jou gaan zoeken. Als je thuis bent, bel dan onmiddellijk 04 566 89910. Allee, waar wacht je op?”

Ik pakte mijn iPad en belde naar mama. Meteen nam mama op: “Hi je bent thuis. Dit is eigenlijk niet het beste moment, want ik ben met papa aan het vluchten.”

“Voor wat?”, vroeg ik, maar het enige wat ik daarna hoorde was: Help! Haa! Troej! Blam!

Ik liep naar de zolder (mijn kamer) en zag het boek op mijn bed liggen. De titel was verdwenen! Ik kon mijn ogen haast niet geloven, maar het kon me eigenlijk niets schelen. Ik ging terug naar het magische bos, maar ik belandde hier.”

“Wow!”, riep de kok, “wat een levensverhaal. Gaat het?” Anna begon te huilen. Meteen stormde iedereen op haar af om haar te troosten. Maar het hielp niet. Toen kwam Anna’s beste vriendin naar haar toe en zei: “Jouw levensverhaal is prachtig en het maakt niet uit dat je verdrietig bent. Weet dat wij alles voor jou doen.”

Ineens had de kok een idee: “We kunnen jouw verhaal tentoonstellen en met het eerste geld het weeshuis omtoveren in een verhalenmuseum en samen boeken schrijven. Maar jouw levensverhaal wordt het eerste verhaal.” En zo hebben ze het eerste verhaal in hun leven gemaakt, genaamd: ‘Anna’s wonderlijke levensverhaal.’

En dat verhaal heb je nu net uitgelezen.

Louise Sels

9 jaar

De Pluim

DE DRIE RIKKEN

Er waren eens drie rikken. Dat waren Tom Domboo, de dommerik, Cyriel Slim, de slimmerik en Bas Bangmans, de bangerik.

Op een ochtend in de kerstvakantie wordt Tom Domboo wakker en gaat naar de keuken. Mama zegt tegen Tom: “Tom! Papa is al vroeg weggegaan en ik moet naar een vergadering. Dus jij zorgt even voor het huis.”

“Oké mama! Wat moet ik doen?”

“Euhm, ah ja! De baby moet in bed, de kalkoen voor vanavond in de oven, de ramen moeten met veel zeep gewassen worden en je mag boterhammen met choco eten.”

“Oké!”

“Oh! Ik moet al weg! Tot straks!”

“Daag mama!”

Oké! Boterhammen met zeep, de ramen wassen met choco, de baby in de oven en de kalkoen in bed!

Na anderhalf uur is de taak volbracht, of ja, een soort als volbracht.

Na een uur en vier minuten is mama terug. “En, zijn de taakjes gelukt?”

“Ja hoor! Ik heb boterhammen met zeep gegeten.”

“Wat?”

“En ik heb de ramen gewassen met choco.”

“Wat? Je hebt de baby toch niet in de oven gelegd!!!?”

“Jawel hoor!”

“Waaat!!!! En op hoeveel!?”

“Ik wist niet op hoeveel het moest, dus heb ik maar het warmste gepakt!”

“Wat? Jij... jij... jij lelijk ****ing*** mormel! Hoelang ligt

de baby al in de oven?”
 “Euhm al twee uur en veertig minuten, denk ik. Waarom?”
 “Omdat de baby nu dood is!”
 “Maar dan maak je toch een nieuw kindje met papa.”
 “En jij denkt dat dat zomaar kan!? Buiten!!!”
 “Echt, wat?”
 “Buiten!!!! Ga bij een ander gezin wonen, of op straat!!!”
 “Oké ik ga naar Bas! Laat het me weten als er een nieuw kindje is!”
 “Buiten!!!!!!!!!!!!”

“Hé is er iemand thuis? Oh de bel!”
 Dingdongdingdongdingdong!
 “Bas, ga eens opendoen!”
 “Oooope open doe doe doen?”
 “Ja, Bas. Opendoen!”
 “O o o ok ok oké. Ha hal hallo, is daar iemand?”
 “Hallo Bas, ik ben het, Tom!”
 “Ah Tom! Ko ko kom bi binnen. Ha nee! Ha ha ha ha haj!”
 “Nee nee! Ik kwam vragen of je mee ging naar Cyriel.”
 “Na naa naar Cy Cy Cy Cyriel?”
 “Ja, naar Cyriel! Cyriel Slim, die ken je toch?”
 “Ja, nananatuurlijk.”
 “Kom op nou!”
 “O o oké.”

Bij Cyriel.
 Dingdong.
 “Ha jongens, kom erin!”
 “Nee Cyriel, doe geen moeite. Wij kwamen vragen of je mee buiten komt spelen.”
 “Oké! Ik weet iets leuks: belletjetrek!”, zegt Cyriel.
 “Ja belletjetrek!”

“B be be belletjetrek?”
 “Ja komaan belletjetrek!”
 “Oké!”, zegt Tom. “Bij de burgemeester!”
 “Oké!”

Nu is het drietal bij de burgemeester.
 “Mag ik het doen?”, vraagt Tom.
 “Ja hoor!”
 En Tom doet het.
 “Maar Tom: één keer drukken!”
 “Maar het is belletjetrek! Dus ik trek aan de bel!”
 “Maar nu is hij kapot! Je hebt de bel eraf getrokken! En nu blijft het bellen!”
 De burgemeester zegt: “Snotneuzen, mijn bel kapot! Wie?”
 “Ik”, zegt Tom.
 “Kieper je spaarpot maar leeg!”
 “Oké, sorry.”

Een dag later.
 “Nu heb ik niet eens geld genoeg voor een flesje water! H₂O! Water is gemaakt van waterstof en zuurstof! Leuk voor jou! “
 “Cyriel!”, zegt Tom, “waarom regent het vandaag niet?”

Leon Breesch
 9 jaar
 De Kleine Stad

DE VOGELSTRONT MET HOOGTEVREES

Er was eens een vogelstront die in de rij stond te wachten om eruit te komen.

Het ging heel traag, want de vogel hield haar kak in.

Toen kon de vogel het niet meer inhouden, dus gingen er ineens tien strontjes uit.

Dan was hij aan de beurt. Hij wou bijna springen, maar toen keek hij naar beneden en schrok.

Hij was nog nooit zo bang geweest.

Hij had hoogtevrees!

De andere strontje begonnen te duwen en te schreeuwen.

Ineens ging het gaatje dicht.

Hij was opgelucht.

Plots klonk er een fluit.

De vogel was betoverd.

Hij werd in een kooi gestopt en reed naar een zoo.

Daar kon de vogel niet zo hoog vliegen.

En kan de stront zich laten vallen.

ps: de vogel was een ara en de zoo Pari Daiza

Cas Cools

9 jaar

Kleine Muze

DE OCTOPUS DIE LEEFDE IN EEN PARELHUIS

Er was eens een octopus. Maar het was geen gewone octopus. Hij was glitter! Hij was pastelpaars en zoals ik al zei: hij was glitter.

Hij woonde in een parelhuis. En dat parelhuis was in de Stille Oceaan.

Op een dag werd hij wakker, poetste zijn tanden en maakte zich klaar om zijn vriend Vissie te zien. Je zou denken:

“Huh, zo een kleine vis en zo een grote octopus zijn bevriend?” Maar Vissie is niet klein, het is een parelwalvis.

Hij noemt gewoon vissie of Vissie met of zonder hoofdletter.

Toen octopus Vissie zag, was hij verbaasd. Hij zag dat Vissie bang was.

Vissie zei: “Er is een haai die octopussen eet.”

“Oh nee, dit is een probleem. We moeten dat oplossen.

Weet jij waar hij vaak is?”

“Ja, maar het is aan de oppervlakte”, antwoordde Vissie.

Eventjes later waren ze er.

“Daar is hij”, riep Vissie de wavis.

“Ssst”, siste de octopus.

“Sorry”, zei de walvis.

“Gelukkig heeft de haai ons niet gehoord. We moeten hem vragen om te stoppen.”

“Hallo, ben je gek ofzo!”

“Nee, maar als we dat niet doen, eet hij mij straks op.”

“Oké dan”, zei Vissie, “maar ik blijf hier.”
 “Ook goed.”
 “Hallo, kan je stoppen met octopussen te eten?”
 “Waarom?”, vroeg de haai.
 “Omdat het niet leuk is voor de andere octopussen. Je mag piranha’s eten.”
 Ze weren vrienden en leefden lang en gelukkig.

Noor Zaouya

9 jaar

Franciscusschool

DE OCTOPUS DIE OP DE BERG WOONDE

Er was eens een octopus die op een berg woonde.
 De octopus had alles, maar hij was eenzaam.
 Hij had één vriend en dat was een hond.
 Ze deden alles samen.
 Ze spraken niet dezelfde taal, maar ze begrepen elkaar.
 Dan gingen ze samen aan de kachel zitten.

Maar de hond werd heel ziek.
 En hij ging dood.
 De octopus was zo verdrietig, hij wou niet meer uit zijn huis.
 Hij bleef alleen maar in zijn bed liggen.

Tot er een meisje kwam aanbellen.
 De octopus keek door het raam.
 En hij zag dat meisje, ze rilde van de kou.
 Dus hij deed open.
 Het meisje vroeg: “Mag ik binnen komen?”
 De octopus zei: “Jazeker.”
 Hij vond het een beetje moeilijk, maar hij wist dat het zijn kans was om vrienden te krijgen.
 Ze gingen samen aan de kachel zitten.

De octopus vroeg: “Heb jij vrienden?”
 Het meisje zei: “Nee. Ze vinden me raar.”

De octopus wist hoe het was.
 En voor ze het wisten, werden ze beste vrienden.
 Ze spraken niet dezelfde taal, maar ze begrepen elkaar.

Lucie Symons

9 jaar

Mariagaarde

HET ETEN BEU

Je kent ze vast wel: de marsmannetjes. Sommigen denken dat ze groen en slijmerig zijn, anderen denken dat ze achttien ogen hebben en vijf handen, en nog anderen denken dan weer dat ze niet bestaan. We weten het niet zeker.

Ik heb een heel leuk verhaal gehoord over een marsreep en hoe dat ontstaan is.

Het begint allemaal met Loiko, een hongerig marsmannetje. Het probleem is, dat hij zo veel honger heeft en toch niks wil eten. Je denkt nu vast: “Maar als je honger hebt, dan moet je toch eten!” Maar Loiko was het eten op Mars beu. De hele tijd hetzelfde eten werd stom. Daarom bedacht hij een plan om iets nieuws te maken, iets zoets, lekkers.

Maar het lukte maar niet om de juiste ingrediënten met elkaar te mengen, dus hij besloot de rest van de Melkweg te verkennen.

Toen hij boven in de ruimte was, kreeg hij dorst, dus hij zocht een winkeltje om iets te kopen. Hij vond een winkeltje met melk, en nam ineens een hele kan mee. Misschien kon hij het gebruiken voor zijn recept.

Dan ging hij naar Venus, maar toen hij daar was, begon de vulkaan Venusis te borrelen en te koken. De bewoners van Venus gingen naar hun huizen, maar Loiko kon nergens naartoe. De vulkaan barstte uit, maar tot de verbazing van Loiko was de lava koud. Loiko raakte het aan, rook eraan en ... het was zoet! Hij had al een tweede ingrediënt voor zijn nieuw zoet gebakje.

Hij ging daarna naar Saturnus, waar hij een gezellig restaurantje binnenging. Hij bestelde een 'donut', daar had hij nog nooit van gehoord, maar het klinkt wel lekker, dacht hij. Loiko vond het superlekker! Vooral dat bruine goedje dat erop zat. Hij vroeg aan de ober wat het was. "Chocolade", zei de ober. Hij kocht een doosje cacaopoeder, want "daar wordt chocolade van gemaakt", zei de ober. Het derde ingrediënt is er! Loiko werd moe van al dat reizen, dus hij ging naar huis. Daar maakte hij een superlekkere 'marsreep' want zo had hij het genoemd.

Malin Peeters

9 jaar

De Vlinderboom

de koe is nat en vies

HET GEMASKERDE BAL

Er was eens een jongen en die heette Stan. Stan deed het super goed op school. Maar elke keer als hij zijn rapport kreeg, ontbrak er altijd iets. Zijn ouders waren gescheiden. Elke vrijdag moest hij wisselen: van mama naar papa of van papa naar mama. Soms vond hij dat leuk, maar soms ook niet omdat hij dan moest afscheid nemen. Soms vond hij het dan leuk bij mama, soms miste hij papa en dat vond hij moeilijk.

En daar wilde hij verandering in brengen. Al drie jaar lang probeert hij dat. Eén keer probeerde hij mama en papa samen naar een enge film te laten gaan omdat mama dan papa kon vastgrijpen als ze bang was. Maar toen was mama ziek. En één keer probeerde Stan om ze samen in een attractie te zetten, maar toen had mama op papa overgegeven en dat was niet het beste plan. En toen wist hij het. De school organiseert een bal, maar niet zomaar een bal: het gemaskerde bal. Stan wist dat ze elkaar hadden ontmoet op een bal. En hij dacht: "Als mama en papa nu een masker aandoen, dan herkennen ze elkaar niet." Zo gezegd zo gedaan. Hij vroeg eerst aan mama om naar het bal te komen en mama zei ja. "Je moet zeker een masker aandoen", zei Stan. "En nu nog aan papa", dacht Stan en papa zei ook ja. Stan zei: "Je moet zeker een masker aandoen." En toen het de dag was hadden ze elkaar al direct ont-

moet, niet wetende dat ze tegen elkaar praatten.

Toen papa vroeg: “Mag ik jouw telefoonnummer?”, zei mama: “Ja.”

Toen papa het nummer zag, vroeg hij: “Ben jij de mama van Stan?”

“Ja”, zei mama.

“Ik ben de papa van Stan.”

Ze deden hun maskers af en toen zagen ze elkaar echt en beseften dat ze wel veel lol hadden gemaakt. Papa vroeg:

“Zullen we elkaar nog één kans geven?”

Mama zei: “Ja.”

Stan was super gelukkig.

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Arthur Verhaevert

9 jaar

Sint-Ludgardis

EEN WERELD VAN PAPIER

Er was eens een familie. Die familie leefde in een wereld van papier. Dat papier was grijs, dus eigenlijk leefden zij alleen in grijs. Er was geen enkele kleur, alleen grijs, het regende papier, de huizen waren van papier ... Daarom is de familie verdrietig.

Emily vond het niet leuk dat haar familie triestig was. Dus vroeg ze aan alle wetenschappers om te onderzoeken hoe kleur en planten en zo in deze wereld konden komen. De wetenschappers gingen hun best doen. Emily kon niks meer doen.

Toen zei mama dat ze naar haar werk ging, dus Emily moest zorgen voor haar kleine zussen. Lisa de middelste, en Fien, de jongste. Ze hadden allemaal honger, maar natuurlijk was er geen eten, dus moesten ze papier eten.

Op een dag was alleen de lucht blauw. De hele familie was nieuwsgierig omdat de lucht blauw was. De hele familie ging naar een park, daar hebben zij gespeeld en het zand was van papier.

Emily had geen school, want zij is al 20 jaar, maar Lisa en Fien moesten wel naar school.

Lisa had een nieuwe vriendin gemaakt: Jennie. Jennie was lief, maar zij was in het geheim een wetenschapper. Zij heeft een magische bloem uitgevonden. Die bloem was heel kleurig: dat was magisch. Wanneer ze op een plaats landde werd die plaats kleurig en niet van papier. Tot nu toe is de helft van de wereld kleurig.

Er was ook een andere familie en die wilde dat de hele

wereld grijs bleef. Die waren op zoek naar wie kleur heeft uitgevonden. Emily wist dat dit ging gebeuren. De familie die kleur haatte, vond dat kleur nooit mocht bestaan. Zij wisten dat die kleuren door een bloem was en ze wilden de bloem kapot maken.

Maar Jennie houdt daar elke dag een oogje op zodat niemand de bloem neemt.

Op een dag is de bloem opeens weg. Jennie was geschrokken. Iedereen was in paniek want het was op het nieuws.

Jennie moest direct gaan zoeken. Ze vroeg of Lisa wou meegaan. “Natuurlijk”, zei ze.

Ze konden heel makkelijk de bloem vinden en iedereen was blij en de wereld was kleurig.

Nihal Salmi

9 jaar

De Kleine Jacob

RAYA EN DE HEKS

Toen Raya op haar paard zat, pakte ze haar pijlenkoker en pijl en boog. Ze stond op het punt een hert te schieten. Maar haar paard struikelde en Raya viel in een ravijn. Haar voet bleef haken aan een stuk rots, dat was haar redding. Ze klom uit het ravijn, maar toen ze boven was, wist ze niet meer waar ze was.

De bomen waren dood, er was geen gras, maar slijk, en ze zag een klein huisje, dat ze nog nooit gezien had in het bos.

Het huisje was omringd met zwarte brandnetels, op de deur stond: KOM BINNEN ALS JE DURFT!

Raya twijfelde niet en ging naar binnen. Daar zag ze een zwarte ketel. Ze deed een paar stappen verder ... BONK! Opeens sloeg de deur achter haar dicht.

Raya schrok. Het was pikkedonker, het enige wat licht gaf was het spul in de ketel, het was blauw en je zag er een ziel in.

Opeens hoorde Raya een heeeel oude stem:

“Wie zit er in mijn huisje? Is dat een kaboutertje?”

“Nee hoor”, zei Raya angstig. “Wie bent u?” vroeg ze.

“O, ik ben heks Nora.”

Raya zei: “Wat, bent u een heks?!”

“Dat zei ik toch net!”, schreeuwde de heks.

“Sorry sorry”, zei Raya.

“Dus wat brengt je hier?”, vroeg de heks.

“Wat me hier brengt?”

“Ja”, zei de heks.

“Nou, ik was aan het rijden, viel in een ravijn en toen ik eruit klom was ik hier.”

“O, is er iets dat je soms lastig vindt om te doen?”, vroeg

de heks die met haar toverstok het licht aan deed. “Nou, ik vind het moeilijk om met mijn pijlenkoker te schieten en ...”

De heks onderbrak haar. “Dat kan ik oplossen.”

“O, ja?”, vroeg Raya.

“Tuurlijk!”

“Oké”, zei Raya, “maar waarom zit er een ziel in je ketel?”

“Dat gaat jou niets aan!”, riep de heks.

“O sorry”, zei Raya.

De heks pakte haar ketel en zei: “Oké, wat schimmel, wat rattenvlees, konijnenkeutels, drie liter erwtensoep en hondengras. Doe dit nu in je mond, spuug de helft ervan op je pijlenkoker en slik de andere helft door. Elke keer dat je schiet zal het raak zijn, oké?”

“Oké”, zei Raya.

“En pas op! Elke keer dat je schiet gaat er een stuk van je ziel weg en komt dan in mijn ziel.”

“Waarom?”, vroeg Raya.

“Hoe denk je anders dat ik 305 jaar oud ben? Ga nu maar.”

“Um... Hoe geraak ik terug?”

“Gewoon in het ravijn springen.”

“Nou dan ga ik maar.”

Raya keek naar voren en toen ze terug naar achter keek, was de heks weg. Raya deed de deur open, keek nog één keer naar het huisje en sprong in het ravijn.

“Aaaaaaaaaaaaaa!!!!” Haar arm klemde deze keer, de zwaartekracht ging anders en ze klom uit het ravijn.

“Ha, mijn paard. Kom, we gaan een uitje maken.”

Ze wou weten of het drankje van de heks Nora echt werk-

te. Dus ze stak het in haar mond, smeerde de helft op de pijlenkoker en de rest slikte ze in. Het was ranzig.

Ze keek naar haar arm en been: het was haar niet opgeval- len dat ze zat te bloeden. Ze kon het niet zo laten, anders zou het gaan ontsteken. Ze scheurde een stuk van haar jurk: het kleine deed ze om haar arm en het grote op haar been. Zo, dat was opgelost. Ze vertrok.

Ze pakte een pijl en schoot. De pijl ging wel 8 meter ver en raakte een meesje.

“Yes!!”

Ze viel opeens van haar paard. Ze voelde zich zwak!

Maar ze vond het heel leuk, dus ze deed het nog eens en nog eens en na een paar keer was ze eraan verslaafd.

Raya voelde zich op een dag heel zwak. Haar wonden be- gonnen te ontsteken. Ze klom in een boom, ze schoot, de pijl raakte een berg en Raya viel dood op de grond.

Heks Nora: “Ha ha ha ha !!!”

Gracianna Lamadrid Gomez

9 jaar

Sint-Ludgardis

DE KLOK VAN VERANDERING

Er was eens een jonge vrouw, genaamd Lila, die in een klein dorpje woonde.

Op een dag ontdekte ze een oude mysterieuze klok op de zolder van haar grootouders. De klok had een prachtig versierde wijzerplaat en een inscriptie.

Er stond: 'Draai de tijd terug en verander je lot'.

Nieuwsgierig besloot Lila de klok uit te proberen.

Toen voelde ze een vreemde energie om zich heen.

Plotseling bevond ze zich terug in haar verleden. De dag waarop ze een belangrijke beslissing had genomen.

Lila moest nu kiezen: zou ze de beslissing veranderen en een ander pad inslaan, of zou ze de lessen die ze had geleerd, koesteren en verder gaan met haar leven?

Terwijl ze nadacht over haar keuze, beseftte ze dat het verleden haar had gevormd, maar dat ze ook de kracht had om haar toekomst te veranderen.

Uiteindelijk besloot ze de klok niet te gebruiken, maar de ervaringen die ze had opgedaan te omarmen.

Selena Ciubotariu

10 jaar

De Vlinderboom

EEN WERELD MET KLEUR

Er was eens wereld met kleur. Iedereen had een kleur.

Timmi kwam naar de wereld van kleur. De wereld heette gewoon 'kleur'.

Timmi moest vluchten uit zijn land want er was oorlog. Hij was de enige zonder kleur.

Op een dag ging hij naar school, maar niemand wou zijn vriend zijn. Hij kwam elke dag huilend naar huis. Toen werd Timmi stil.

Hij ging naar school, maar hij was stil. Hij kwam naar huis en hij was stil.

Op een dag kwam iemand naar hem en vroeg: "Wil jij mijn vriend zijn?"

Timmi zijn hart was zo snel aan het gaan dat hij zei: "Ja." Iedereen keek naar hem alsof het zijn eerste woorden waren.

Vanaf die dag was Timmi altijd blij. Hij praatte elke dag alsof hij alle woorden had.

Op een dag ging hij naar school en iedereen wou zijn vriend zijn.

Hij was zo blij dat hij een kleur had gekregen! Niemand had gedacht dat dit ging gebeuren. Nu had iedereen heel veel woorden. Iedereen was blij en praatte non-stop.

Durr-E-Samreen Ahmad

9 jaar

Inpeeria

BOB EN BEN

Er was eens een jongen en zijn naam was Bob. Hij had één broer en zijn naam was Ben.

Bob vond Ben geen leuke broer. Ben pestte Bob altijd en Bob wou hem al lang terugpakken. Maar het was nog niet gelukt.

Hij dacht er niet meer aan tot hij op een dag een magisch horloge kocht. Hij dacht dat het een normaal horloge was, maar dat was niet. Toen hij de handjes draaide, stopte de tijd ineens! Nu wist hij dat hij zijn broer Ben dus kon terugpakken.

Toen zijn broer chips aan het eten was, stopte hij de tijd net voor hij een chips in zijn mond stopte. Hij verwisselde de chips met een chilipeper en toen zette hij de tijd op start. Ben at de chilipeper. Hij vond het zo pikant dat hij in het zwembad sprong. Toen liep hij naar toilet. Bob vond dit zo grappig dat hij bijna in zijn broek plaste. Maar toen had hij medelijden met Ben. Hij zei tegen Ben wat hij gedaan had en Ben vergaf hem. En sinds dag waren ze beste vrienden.

Jamie Lê

10 jaar

Kosmos

Rosa ~~babelkont~~ babelkont

De was ons een meisje en die hette roza
 roza babellede elke seconden. Op een dag ging
 roza met haar klas naar het museum. in de bus
 was roza zo hart aan het babbelen dat de
 chauffeur bijna barsten. toen ze in het
 museum waren zij juf liep... roza wil je afschrikken
 slopen met praten... wit zijn kenslatte in een museum.
 maar roza stapte niet met babbelen. roza babellede
 zo hart dat ~~in~~ alle rieten braken. toen kwam
 er personeel aanlopen. ze zieden begin juf liep...
 in zult alles moeten belalen maar maar zigten juf liep
 toen ze bang op school waren ging roza ~~in~~ maar de
 bib (er was er op school) ze was daar met haar vriendinnen
 maar roza zij niets. toen zag juf liep ~~dat~~ dat ze
 niets zij. juf liep zij. roza waarom ben je in een
 del. roza zij ze je dat bardeje hongen. juf liep zij
 waarom? einden

STILTE

DE REIS NAAR EXPO 58

Het is donker. Boris kan niet slapen. Waarschijnlijk door de harde regen die door het kapotte dak drupt en zijn bed dat kraakt. Of door de luidruchtige rat die de kaas aan het opeten is. De uren verstrijken. Hij had nog geen oog dicht gehad die nacht. Waarom? Tja, om 2 uur 's nachts begonnen zijn ouders te babbelen over het weinige geld en de vele grote zorgen, maar het interessante was dat zijn vader geïnteresseerd was in een aanbieding om in de mijnen in België te gaan werken.

Ondertussen is het 6 uur 's ochtends. Boris wast zich rap met het water van de waterpomp, midden in het dorp op de droge heuvel. Hij rent het eerste stuk naar school. De weg is te lang om heel de tijd te lopen.

8:33 hij staat aan de schoolpoort met zijn veel te grote glimlach. Het lukt hem maar niet om te vergeten wat hij deze nacht had gehoord. De jongen wist dat ze geldproblemen hadden, maar niet dat ze zoveel schulden hadden. Dat zelfs zijn vader naar de mijnen in het verre België zou gaan voor geld.

"Hé jongen, let eens op", roept de leerkracht geschiedenisles.

"Sorry, sorry", zegt de jongen.

De klas was niets meer dan een gebouw uit goedkope steen zonder iets erover. Er hingen een paar scheve planken met versleten boeken op.

3:45 school is uit en hij begint te huppelen naar huis. Boris passeert de intensieve boeren die een beetje eten probe-

ren te vinden. Hij begroet ze lief en loopt verder. Hij passeert de vele kapotte en oude huizen zonder dak of ramen en al zeker geen verwarming. Hijzelf heeft dat ook niet. Er zijn ook veel lege huizen omdat steeds meer mensen in de steenkoolmijnen gaan werken in verre landen.

Boris krijgt een krop in zijn keel toen hij bedacht dat zijn vader dat binnen een paar weken misschien ook zou doen en dat hij dan alleen overbleef.

Hij slaat rechtsaf, daar was de nachtwinkel die overdag ook open is omdat ze zo weinig verdienden. Enthousiast gaat hij met zijn minibeetje zakgeld binnen. “Ah, onze vaste klant”, zegt de verkoper vrolijk tegen de 12-jarige Boris, “wat moet het zijn?”

Boris antwoordt: “Het modeblad.”

“Dat is dan 30 frank”, zegt de oude, maar spontane handelaar.

De 12-jarige modiefan grabbelt 30 frank uit zijn portemonnee en geeft het aan de oude man. Hij verstopt het tijdschrift in zijn plastic zakje dat als rugzak dient, want dit mogen zijn ouders niet zien. Ze zouden razend zijn omdat mode volgens hen geen jongensjob is. Boris vindt dat de grootste onzin ooit.

Nu is hij thuis. Hij klopt aan. Nochtans hebben ze geen slot op de deur. Zijn moeder doet open met een trieste blik in haar kleine oogjes. Ze vraagt wat dat boekje in zijn zak is.

“Het is toch geen modeblaadje?”, vraagt ze geërgerd.

“Néé, gewoon huiswerk.”

Dat is een leugen. De jongen voelt een kwaadheid aankomen en ineens roept hij: “Dan moeten jullie ook niet naar de mijn gaan en mij achterlaten.”

“Hoe weet je dat?”, vraagt ze stil en triest.

“Ik kon niet slapen en toen hoorde ik jullie erover babbelen”, zegt Boris haastig en overstuur. Zijn maag rammelt van woede, zijn brein gaat op volle toeren en zijn hart klopt harder dan de sterkste bokser kon slaan.

“We gingen het je normaal gezien na het eten vertellen”, zegt ze op dezelfde toon als daarnet.

“En moet pa nog werken tot 10 uur zoals altijd?”, roept Boris overstuur.

“Ja sorry”, antwoordt ze. Het blijft stil, doodstil, keistil. De hele avond blijft het beangstigend stil. Boris krijgt geen hap door zijn keel. En moeder, met haar lang blonde haren, blijft stil.

10:02 vader komt thuis. Normaal gezien zou Boris al lang in zijn boek aan het lezen zijn, maar nu zit hij nog op de kapotte driepotige kruk. Ze blijven stil, maar ineens onderbreekt mama de stilte en zegt: “Man, ons kind heeft alles gehoord over dat je naar Limburg gaat voor de mijn.”

“Mijn zoon, ik weet dat het niet lief is, maar anders gaan we dood aan hongersnood en zonder huis”, zegt vader met zijn lage, harde stem.

“Ja, ja, ja, maar daarvoor moet je mij niet alleen laten, hé. Kan ik niet mee?”, vraagt Boris kwaad, of beter gezegd: razend.

“Nee zoon, daarvoor ben ik te arm. We hebben amper geld, maar ik laat een klein beetje geld achter voor jou”, zegt pa.

Boris rent weg en kruipt op de ladder waar ooit een trap stond. Razend kwaad loopt hij naar zijn kamer, gooit zich op bed en slaapt als een grote roos.

4 uur 's ochtends.

Hij tukt zich uit bed, het is vroeg. Zoals altijd roept hij: "Ik ben wakker", maar niemand antwoordt. Hij denkt dat het weekend is en dat ze uitslapen, maar het is dinsdag. Hij klimt van de ladder en kijkt in de keuken. Nee, daar zijn ze ook niet. In bed liggen ze niet, in het badkamerachtig iets ook niet. Hij gaat aan tafel zitten. Er ligt een post-it: 'Liefste zoon, we zijn vertrokken naar België. Normaal gezien zouden we pas over een week vertrekken, maar er was een tijdelijk probleem waardoor we al weg zijn. xxx ps we houden van je er ligt een envelop met geld. moeder vader'.

Ja er ligt een envelop met 550 frank (zo veel geld had hij nog nooit gezien). Hij barst in tranen uit. Hij beseft ook dat 550 frank veel is, maar niet zo veel om te leven.

10:00

Hij besluit om niet naar school te gaan en een plan te maken.

10:30.

Hij vindt geen plan. Hij is aan het denken dat hij misschien ook naar België zou kunnen gaan, maar dat is te moeilijk alleen en er is een grote muur rond de grens. De 12-jarige begint te bladeren in zijn favoriete magazine. Het mode-magazine dat hij gisteren had gekocht. Ineens leest hij 'Kom naar Wereldexpo 58 in België. Er wordt een prachtig bouwwerk gebouwd in Brussel en er zijn coole paviljoenen van grote landen. En veel mode.'

Hier moest hij naartoe, denkt hij, de expo waar hij zijn leven kon maken, maar hoe?

De dagen vliegen voorbij. Het eten was op, dus hij loopt naar de markt. Hij hoort boer Tom over Parijs praten en dat hij daar naartoe wil om een betere toekomst te hebben. Een paar mannen en vrouwen sluiten zich bij hem aan. De jongen zegt: "Mijn ouders zijn weg en ik leef nu alleen, zonder ouders en met weinig geld. Zou ik mee mogen?"

"Nee dat is veel te gevaarlijk", zegt een man met een snor. De jongen loopt met al het eten naar huis.

11:00

De jongen slaapt al 10 minuten als plots zijn raam open gaat. Het is boer Tom. Hij zegt: "Kom mee, we gaan proberen de grens over te geraken." Boris gaat mee. Het is pikkedonker. Ze moeten een halfuur wandelen, de jongen rilt.

"We zijn er", zegt de lieve jonge boer. Er staat een groepje mensen. Hij herkent ze allemaal! Er doemt een reusachtige steile muur op. Bewaakt en al. Gelukkig zijn ze niet makkelijk zichtbaar in de mist.

De man die gisteren 'nee' zei tegen de jongen, pakt een lange ladder en zet die geluidloos tegen de muur. Je kan een speld horen vallen. De ladder is een halve meter korter dan de muur zelf. Ze kruipen er één voor één op. De eerste gaat goed, de tweede kruipt de negentien eerste treden op, maar op de voorlaatste trede slaat ze haar voet om. "Aaaaah" klinkt er vanop de trap!

"WIEOEWIE"

Het alarm loeit. Iedereen kruipt op de trap. Er lopen overal agenten aan beide kanten van de muur. De jongen kijkt vlug achter hem. Hij ziet geen teamlid, maar wel een sol-

daat. Hij gaat nog rapper klimmen waardoor hij met één hand zijn grip verliest. De soldaat trekt aan de arm die de ladder niet meer vastheeft. Het is moeilijk om nog te klimmen, maar hij zet door. De soldaat blijft maar trekken, nu komt ook een voet van de ladder, hij valt bijna. Maar met de voet die bengelt, trapt hij de soldaat met een dreun op de grond. “AUU” klinkt het bij de soldaat.

Nu is hij boven, maar als hij omlaag kijkt, ziet hij over de grens ook het leger. De jongen beslist om gewoon te springen.

BAM!

Het wordt zwart voor zijn ogen. Hij wordt wakker. “Waar ben ik en leef ik nog?”

“Je bent in een bus van een smokkelaar en je leeft nog.”

Hij ligt gepropt tussen 50 mensen. De rit duurt uren het is er muf vies en zonder eten. Zijn maag rommelt. Hij heeft honger, hij is het enige kind in de bus.

Na uren en uren stopt de bus in Parijs.

Nu wordt hij aan zijn lot overgelaten.

Hij vraagt aan een oude vrouw of ze weet waar het treinstation is.

“Ja. Vijf straten rechtdoor en de tweede naar links en daar is het station. Ben je alleen?” vraagt de oude vrouw vriendelijk.

“Ja, ik ben alleen”, zegt Boris, “en ik heb geen geld meer.”

“Wil je met me mee naar het station?”, zegt de vrouw vol medelijden.

“Ja”, zegt hij.

Ze gaan samen naar Brussel met de trein. De lieve vrouw betaalt.

Ze komen aan in Brussel.

“Mag ik je opvoeden?”, vraagt de vrouw.

De jongen barst in tranen uit.

“Jaa”, zegt hij met tranen in zijn ogen.

De jaren vervliegen, de jongen wordt geadopteerd en studeert mode met als inspiratie expo 58.

Zo zie je maar weer: expo 58 maakt dromen waar.

Seb Ebraert

9 jaar

K'do

COCO DE CORNFLAKE

Er was eens een supermarkt. Die supermarkt stond in Corncity. De bewoners van Corncity hielden heel veel van cornflakes. Anders was de naam niet juist geweest. De enige (en de beste) winkel in Corncity zat verstopt tussen de vele hoge herenhuizen en flatgebouwen. Deze winkel was naar 't schijnt de lekkerste cornflakeswinkel ter wereld. Alleen had tot nu toe nog nooit iemand dat opgemerkt ...

Het was 3 december. De koude wind sneed in de mensen hun huis en woelde door hun haar.

De kleine Mia zat in haar huis te genieten van een warme chocolademelk, terwijl haar moeder wanhopig in de kast rommelde.

“De cornflakes zijn op!”, riep ze.

Mia schoot meteen als een straaljager van haar knusse plek en liet daarbij de mok warme melk vallen.

“Neeh, ik wil niet weer naar het andere eind van de wereld om cornflakes te kopen!”

“Het moet”, zei haar moeder streng. “Of als je wilt dat we weer een maand zonder cornflakes zitten, ga je gang.”

Mia zuchtte en gaf toe: “Oké, oké, we zullen wel naar het andere eind van de wereld gaan.”

“Dankjewel”, straalde haar moeder, tevreden over zichzelf.

“Pak je jas, we gaan.”

Ondertussen gebeurde er elders iets anders ...

In die winkel waar ik je al eerder over verteld heb, ging het

leven er rustig zijn gangetje.

En in die winkel stonden dozen, gròte dozen. En in die dozen zaten zakken. En in die zakken zaten cornflakes. Opgepropt.

De cornflakes in die zakken waren allemaal heel gelukkig. Behalve één: Coco. Coco woonde al heel zijn leven lang in die stinkende, zweterige zak.

Maar dat ging veranderen! Hij zou ontsnappen en ervoor zorgen dat hij elders een gelukkig leven had.

De andere cornflakes dachten dat, als hun zak gekocht werd, je dan naar het paradijs ging. Namelijk een maag. Coco had het ze een keer proberen uitleggen, maar het had weinig zin gehad. Ze waren allemaal in lachen uitgebarsten en hadden gezegd dat Coco dom was.

Maar snapten ze het dan niet? Hij vond het verschrikkelijk, maar dan ook echt verschrikkelijk, om in een nauwe zak vol pis te leven. Maar zoals ik je al zei, Coco was de slimste! Hij zou hieruit ontsnappen en niemand die het doorhad! Dat dacht hij tenminste...

Toen Mia en haar moeder aankwamen in de stad met hun krakkemikkig, oud busje, draaiden hun hoofden alle kanten op. Nergens ook maar één cornflakeswinkel. Ze reden heel de stad rond. Niks. Noppes. Nada!

Net toen Mia en haar moeder terug wilden vertrekken, draaide Mia haar hoofd om. “Wat jammer, ik had zo graag ...” Mia stopte abrupt met praten. Ze keek met fonkelende ogen naar de kleine cornflakeswinkel, verstopt tussen de herenhuizen en flatgebouwen. Haar hart maakte een sprongetje, en ze commandeerde haar moeder: “Rechtsomkeer, mama! We gaan cornflakes kopen!”

Mia's moeder sneed in de bochten en Mia gaf haar duidelijke instructies: "Rechts, links, rechts ..."

Toen ze er eindelijk waren, rende Mia als een hellehond op de winkel af. Ze smeed de deur open en glipte naar binnen. Haar moeder kwam haar achterna en al gauw stonden ze oog in oog met honderden rijen vol cornflakesdozen. Mia had zin om te gillen!

Er waren Eenhoorncornflakes, choco-pops, Hunney-Bee en nog veel meer!

Mia streek met haar hand langs de rijen dozen en bekeek ze aandachtig, maar toch heel snel. Aan het einde van de rij stond een simpele doos met 'cornflakes' erop. Niet eens een plaat, of tekening.

Mia's moeder liep al naar de Eenhoorncornflakes en strekte haar hand uit, maar Mia riep: "Deze, mama!" En ze wees naar de simpele doos met 'cornflakes'.

"Okééh...", zuchtte haar moeder en ze pakte de doos.

"Dan gaan we maar."

Mia giechelde en was blij, maar vanbinnen had iemand anders het tegenovergestelde gevoel.

"Neeeeeeeeeeehh!!!", brulde Coco.

2 dagen later

Mia griste de doos uit de kast en bekeek hem nauwkeurig. Toen scheurde ze hem open en ging in de aanval. Binnenin de zak kreunde Coco, maar hij wist dat hij er nu niets meer aan kon doen. Of er was misschien nog één kans ... Als Mia hem nu niet zou opeten, dan was de zak open, en kon hij misschien ontsnappen. Coco sloot zijn ogen en wenste dit. Maar je kan niet alles wensen...

Terwijl Mia de zak leeg kieverde, klampte Coco zich uit alle macht vast aan de rand van de zak. Maar het haalde niks uit: hij gleed naar beneden, de melk in. Proestend en spartelend kwam hij boven melk en ging al zwemmend naar de rand van de kom.

Mia's dodelijke schep gleed de kom in. Ze verpletterde een paar cornflakes, maar daar lette ze niet op. Ze sleurde de eerste vijf haar keel in.

"Mmm, lekker!", smakte Mia.

Coco sloot zijn ogen en wachtte op de moordende lepel. Hij pakte Coco op en gleed naar beneden, Mia's keel door. De laatste woorden die Coco dacht, waren: "Mijn droom is niet uitgekomen" en hij schreeuwde.

Toen werd alles zwart.

Coco had een droom gehad, maar het was te mooi om waar te zijn.

Luci Jordens

10 jaar

De Kleine Wereldburger

WAAROM HEBBEN NEUSAPEN ZULKE GROTE NEUZEN?

In dit verhaal kom je te weten vanwaar de naam neusaap komt en waarom ze zulke grote neuzen hebben.

Er was eens, heel lang geleden, een jonge aap. Hij ging elke dag naar school om apenstreken te leren. Daar keek hij niet echt naar uit omdat hij vreselijk gepest werd. En waarom? Omdat hij een piepklein, smal, dun en dom uitziend neusje had. Alle apen hadden zagezegd een normale neus. En hij? Hij was de rare aap met de kleine neus.

Jaren later, toen hij afstudeerde aan de Hogeschool Voor Grote Apen werd hij een politiker.

Na een paar jaar werd hij de koning van het woud. Maar niemand nam hem serieus. Er werd de hele tijd gezegd: "Pfff! Kijk die rare kwast eens!" En: "Oooo hihihi!" Hij werd er op den duur zo kwaad over dat hij zijn zorgen niet meer kon dragen.

Op een stomme, saaie dag (zoals altijd voor hem) was hij een frisse neus aan het nemen terwijl hij door een mensenstad liep. Hij moest wel oppassen voor nieuwsgierige ogen, het zou raar zijn als mensen een aap met een elegant vestje zouden zien. Hij liep langs een winkel met veel soorten, wat de mensen noemden, voetballen. Hij zag ook keeperhandschoenen en een voetbalpomp.

Hè? Een voetbalPOMP!

Hij had meteen een idee. Hij stal de voetbalpomp. Terug in het woud pompte hij zijn neus op. Van dat kleine neusje bleef niets meer over. 5 cm, 10 cm, 15 cm. Zo, dat was genoeg!

Toen hij door het woud stapte, keek iedereen vol ontzag naar hem. Zo een grote neus!

Vanaf die dag werd koning aap veel meer gerespecteerd. En ik denk dat mensen een glimp van die aap hebben gezien, want vanaf die dag kwam men met het idee 'neusaap'.

De pomp werd doorgegeven in de familie en zo waren er sommige apen die grote neuzen hadden!

Zo! Geloof het of niet, HET IS WAAR!

Daarom hebben sommige apen een grote neus!

Matteo Hennebel

10 jaar

Alberreke

ZWART-WITWERELD

Iedereen kent wel een oude foto, zo een foto van toen je oma & opa nog klein waren.

Waar geen kleuren op staan. Een zwartwit-foto.

Heel saai, toch? Stel dat je de wereld echt zwart-wit zou zien?

Dat is het geval bij Blackie, een leuke naam voor een hond of zo. Maar de Blackie in dit verhaal is niet zo schattig als hij klinkt ... Wat als ik je nu vertel dat Blackie een zwarte cobra is! Raar maar waar ...

Laten we beginnen vanaf het begin.

Blackie werd geboren zoals alle andere van zijn soort.

Alleen was hij als baby niet echt zo schattig als de rest. Hij was zwart en altijd boos. En zijn ogen waren net iets driehoekiger dan die van de rest. En zijn pupillen waren WIT.

Hij was altijd een buitenbeentje, een rare snuiter, hij werd altijd voor schut gezet door andere slangen. Raad eens waarom? Omdat hij geen kleuren kon zien, hij zag alleen maar zwart-wit.

“Hey, rare snuiter, welke kleur schubben heb ik?“, riepen ze dan.

Of: “Hey, zwartje, welke kleuren heeft die boom daar?” Iedereen lachte hem uit.

Op een dag zei hij: “Mama, ik vind het niet meer leuk. Ik wil ook kleuren zien zoals de rest.”

Zijn mama besloot te sparen voor een oogoperatie. Dat vonden ze allebei een goed idee, alleen was zo een operatie vreselijk duur. Het ging zeker vijf maanden duren

tot ze genoeg geld hadden. Blackie wou een bijbaantje doen om mee te helpen sparen. Maar niemand wou zo een rare, enge, zwarte cobra als medewerker hebben. Dus moest zijn moeder heel hard gaan werken. Na vier maanden werken had ze verassend genoeg al het nodige geld bij elkaar om de operatie te betalen.

Op 5 oktober was het zover: hij werd in slaap gebracht en de drie uur durende behandeling begon.

Maar, het onbedenkelijke gebeurde ... Toen Blackie wakker werd na zijn lange slaap, zag hij niks. Beetje bij beetje begon hij kleuren te zien. Hij was zo blij! Tot ... ineens alles weer zwart werd.

Toen Blackie rondkeek, zag hij precies hetzelfde zoals hij zijn hele leven al had gezien ... zwart-wit! De operatie heeft niks geholpen!

Hij siste, hij mocht niet huilen nu, niet huilen. Hij was een stoere zwarte cobra, en cobra's huilen NOOIT! Gelukkig kregen ze hun geld terug, maar ze vreesden dat Blackie nooit, never, ever ook maar één kleur zou kunnen zien.

Een jaar later ging Blackie voor het eerst vervellen. Zijn oudere broers en zussen hadden het allemaal al wel eens gedaan, dus Blackie wist wat er hem te gebeuren stond.

Op de dag dat hij vervelde, moest hij niet naar school. Daar was hij blij om, dan moest hij het gepest van de anderen niet aanhoren.

Maar toen gebeurde er iets heel raars ...

De zwarte cobra werd ineens een groene cobra toen zijn oude vel er af was!

Niemand wist wat dat te betekenen had, dit was nog

nooit gebeurd.

Toen hij naar buiten ging, zag hij zoals gewoonlijk de zwart-witauto's in de zwart-witte straat en de zwart-witte lucht, alleen het gras en de bladeren van de bomen waren groen! Hij zag voor het eerst in zijn hele leven GROEN!

Hij rende naar huis om het aan iedereen te vertellen, maar niemand geloofde hem. Zijn oudere broer pakte met zijn staart een groene appel vast en hield hem voor het gezicht van (groene) Blackie.

Hij vroeg: "Welke kleur heeft deze appel?"

Blackie moest maar één seconde naar de appel kijken en hij antwoordde: "Groen!"

De familie schrok. Het was waar!

De cobra die zijn hele leven zwart-wit zag, ziet nu GROEN!

Ze waren allemaal zo blij dat er een reusachtig feest werd georganiseerd en alles op het feest was GROEN!

Om de drie maanden vervelde Blackie. En de tweede keer dat hij vervelde kwamen er twee nieuwe kleuren bij: rood & blauw.

Zijn schubben hadden nu al drie kleuren, groen, rood & blauw. Die kleuren zag hij ook als hij naar buiten ging!

Na twee jaar om de drie maanden vervellen, had hij alle kleuren op zijn schubben staan!

Niet alleen alle kleuren die in de regenboog voorkomen, maar ook: goud, zilver, brons, zwart, bruin...

Hij kon nu ook alle kleuren zien, de ene nog mooier dan

de ander. En hij glansde tien keer meer dan alle andere cobra's!

Blackie ging van een rare, zwarte, geen-kleuren-ziende boze cobra naar een kleurige, blijde, glanzende, mooie cobra die alle kleuren kan zien.

Hij werd nooit meer gepest en iedereen wou met hem vrienden zijn!

Rhea Lips

10 jaar

De Sterrenkijker

DE RENNENDE OMELET

Er was eens een jongen genaamd Max.

Hij woonde in een gekke fantasiewereld waar er allemaal gekke dingen gebeurden. Bijvoorbeeld een kikker die in een auto reed, een paard dat in een ufo vloog, en nog wat gekke dingen.

Op een dag ging Max een omelet eten. Op het moment dat hij erin ging bijten, riep iemand: “HEE!”

“Huh, wie roept?”, zei Max.

Max schrok wel een beetje, maar er was daar niemand.

“Allez, behalve ik, maar ik woon alleen. Wie is dat dan?”

Of is er een vreemde die in de kelder woont of? Of?!

AAAAHH, het is heel ENG! Maar ik ga er toch achter komen wie. Wat zit ik te horen? Uh, dat zijn waarschijnlijk mijn burens, maar het klinkt niet zoals mijn burens. Het klinkt meer als een wezen van een andere planeet. Maar wat is dat? WHAT THE omelet?! Waarom zit mijn omelet te bewegen met zijn mond? Wacht, want sinds wanneer heeft een omelet een mond? Maar dat kan toch niet, dat is best wel raar.”

Max vergat dat hij in een fantasiewereld woonde waar er allemaal gekke dingen gebeurden.

“Wat zit ik te wachten, laten we deze omelet lekker opeten.”

“AAAAHHHH HEH! Ik ben niet wat je denkt”, de omelet zat opeens te praten.

“Wat ben je dan wel?”

“UUUHHMM UHM UHM”

“Zie, je bent een dommerik, een verschrikkelijke dommerik die niet eens weet wat hij is. Oké, maar ik heb wel zin in een omelet.”

“Mij kan je niet eten.”

“Waarom niet?” vroeg Max verbaasd.

“Omdat ik geen omelet ben.”

“Hoezo niet? Waarom lijkt je dan op een omelet en ruik je naar een omelet?”

De omelet zei: “Omdat ...”, en rende zo snel mogelijk weg.

“HEE wacht ga niet weg!”

Max volgde de omelet tot ze in een bos kwamen. Maar het was niet zomaar een bos, het was een speciaal bos.

Max kon niet geloven wat hij zag: hij zag een bos vol vol met omeletten die door elkaar aan het lopen waren.

Max was superblij toen hij dat zag. Hij probeerde de omeletten te pakken en op te eten.

Melissa Hasçelik

10 jaar

De Kolibrie

DE WATERPUT

Ooit lang geleden
stond er

- je raadt het misschien al van de titel -
een waterput.

Sorry, ik ben vergeten mij te introduceren. Mijn naam is
Laika.

Ik ben niet die hond in de ruimte, als je het wou weten.
Maar goed, dat is niet belangrijk.

Die waterput stond al een tijdje in ons dorp. Als ik eerlijk
ben: ik was er als kind altijd bang van. Maar ik was ook
een nieuwsgierig kind. Op een dag vroeg mijn moeder of
ik wat wortels kon halen op de markt. Dus ging ik op pad,
maar niet voor de wortels. Voor de waterput. Inderdaad:
dat las je goed. Voor de waterput.

Ik wandelde naar de waterput. Ik gooide de munten die
ik had voor de wortels in de waterput. Toen ik dat deed,
zag ik precies ogen die naar me staarden, maar ik ging
gewoon naar huis. Ik zei tegen mijn moeder: "Sorry, ze
hadden geen wortels meer." Ze zei dat het oké was.

De volgende dag ging ik terug naar de waterput.

En de volgende dag weer.

Zo deed ik dat voor weken.

En elke keer zag ik die ogen naar mij staren.

Op een dag hoorde ik ook een stem. "Help", hoorde ik,
"Help!", alweer. Ik dacht dat iemand in het water was ge-
vallen. Ik stak mijn hand uit en probeerde te helpen en ...
Plons! Ik werd meegesleurd en viel in het water.
Op dit moment schrijf ik vanuit de waterput.
Help! Ik ben bang.

Lily De Richter

10 jaar

De Vuurtoren

Droom land

ZZZZZZZZZZZZ dit is de echte wereld en dit

Zijn mijn dromen de wolken zijn van

suiker spin de bomen en bloemen zijn

van lilies de ene eet chocolade en de ander

heeft buichpijn een jonge eet zelfs de huize

op hij word groter en groter hij omloopt

en er licht een klein bubbelgummetje onder

zijn omme ik wil niet maar de echte wereld

DE JONGEN DIE AAN HET LEVEN IS

Elke ochtend, als de zon haar eerste stralen door de gordijnen werpt, staat hij op.

Niet omdat hij moet, maar omdat hij wil.

De wereld roept hem, vol nieuwe avonturen.

Hij is jong, maar dat betekent niet dat hij zich klein voelt.

Zijn ogen stralen van nieuwsgierigheid, zijn hart klopt van enthousiasme.

Het leven is voor hem nog een groot onbekend boek, en elke dag pakt hij een nieuw hoofdstuk op.

Hij rent door de straten van de stad, zijn voeten tikken op het asfalt, de wind speelt met zijn haren.

In zijn hoofd speelt zich een film af van dromen, van alles wat hij nog wil bereiken.

Soms struikelt hij, soms valt hij, maar altijd staat hij weer op.

Want hij weet dat iedere stap, ook de moeilijke, hem dichterbij zijn doel brengt.

De jongen houdt van kleine dingen: het lachen van vrienden, het gevoel van vrijheid als hij op zijn fiets springt, het zachte geluid van regen tegen het raam.

Maar het leven biedt meer dan alleen de mooie momenten.

Het is ook het leren omgaan met tegenslagen, het ontdekken van je eigen kracht, het verleggen van je eigen grenzen.

En juist daar, in de momenten van onzekerheid, voelt hij dat hij leeft.

Want wat is het leven zonder uitdaging?

Wat is het zonder groei?

Op de dagen dat de zon even niet zo fel schijnt, weet hij: het is oké.

Het leven draait niet om constant geluk, maar om de momenten die je niet vergeet.

De jongen leeft niet voor morgen, niet voor het verleden, maar voor vandaag.

Outari Islam

10 jaar

De Pientere Piste

BOB DE AUGURK DIE SPECIAAL WOU ZIJN

“Ik wil speciaal zijn”, zei Bob, de augurk, op een dag.

“Elke dag dezelfde augurken: groen, lang, altijd hetzelfde. Ik wil speciaal zijn.”

“Maar dat gaat niet”, zei mama Greta, de augurk. “Wij wonen hier en hier in Ecsania zijn alleen augurken.”

“Maar ik wil speciaal zijn”, zei Bob en hij stapte het huis uit.

Opeens kreeg hij een super goed idee: ik ga naar Generaal Speciaal.

Generaal Speciaal kan alles. Dat heeft hij gehoord van zijn vriend Casper, de augurk.

Ding-dong, belde hij aan.

Hij wachtte geduldig tot er iemand open deed.

Na een paar minuten ging de deur open. Er stond een heel grote en oude augurk met een snor en een cowboyhoed.

“H... H... Hallo”, zei Bob. Hij was toch een beetje bang van de generaal.

“Waarmee kan ik u helpen?”, vroeg Generaal Speciaal met een lage stem.

“Ik wil speciaal zijn”, zei de augurk.

“Speciaal?”, vroeg de generaal.

“Ja, speciaal.”

“Goed, kom maar even mee.”

Hij leidde Bob naar een klein kamertje met een deur in het midden.

“Dit is niet zomaar een deur. Als je door deze deur gaat,

kom je waar je wil. Alleen moet je eraan denken.”

“En waar moet ik dan naartoe?”

“Ik zou zeggen ... euh ... Aha! Handwerpen is een plek waar geen augurken zijn.”

“Perfect!”, zei Bob en stapte op de deur af.

“Wacht!”, riep de generaal, maar het was al te laat. Bob was al door de deur.

Swoesch-Noesch!

En toen viel Bob op de grond. Hij keek even rond en zag een tuin. Een doodgewone tuin die bijna in elk huis van Ecsania was.

“Ik wist dat die deur niet ging werken!”, zei hij boos.

Maar opeens zag hij iets heel groots dat op hem afstapte. Was het een mens?

Toen kwamen er nog een stuk of 10 en nu 20.

Er stapte er één naar voren.

Het leek wel op een kok, daar heeft Bob over geleerd op school.

De kok haalde opeens een mes tevoorschijn. Maar niet zo’n klein mes als dat van zijn mama waar ze kleine blaadjes voor de salade mee sneed, maar een reusachtig mes, groter dan Bob zelf.

“Aaah!”, riep Bob toen hij bijna in twee werd gehakt. Hij begon te rennen. Zo snel had hij nog nooit gerend. “Vang die augurk!”, riep de kok.

Toen de mensen heel dicht bij bij Bob de augurk waren, trok ineens iemand hem de struiken in.

“Wat doe jij hier?”

“Ik wou speciaal zijn”, zei Bob. Hij keek even rond. Toen zag hij iets of iemand die heel hard leek op een oranje augurk met groen haar. “Wie...wie ben jij?”, vroeg Bob voorzichtig.

“Ik ben Willie Wortel”, zei hij, “en jij?”

“Bob ... Bob de augurk. Wat willen die mensen met mij doen?”, vroeg hij.

“Ze willen jou in stukjes snijden, insmeren met olie, zout en peper en dan in de soep doen en levend koken...”

“Ik moet hier weg!”, riep Bob de augurk.

“Natuurlijk moet je weg”, zei Willie Wortel, “maar hoe?”

“Geen idee”, zei Bob.

“Hoe ben jij hier eigenlijk geraakt?”

“Met een magische deur.”

“Dan moeten we misschien gewoon dezelfde deur vinden”, stelde Willie voor.

Toen kreeg Bob spijt dat hij niet had gevraagd hoe je terug moest, want eigenlijk wou hij niet meer speciaal zijn. Hij miste zijn saai leventje, hij wou terug.

“Kijk daar!”, riep Willie Wortel, “een deur.”

“Is het die?”

Bob keek. “Ik denk het.” Het leek inderdaad heel erg op de magische deur. Van opwinding rende Bob direct naar de deur toen er opeens scherpe tanden hem meesleurden.

“Pas op voor die hond”, wou Willie roepen, maar toen zag hij dat het te laat was.

“Help! SOS!”, riep Bob naar alle kanten. Tot hij opeens een mens zag, de hond bracht hem naar de mens toe.

“Oh nee!”, dacht hij toen hij bij de mens was.

“Oh kijk, mam, een augurk, een echte augurk!”

“Help-Help-Help”, dacht Bob.

Opeens kwam er een vrouw. “Laten we hem gebruiken voor onze salade!”, riep ze blij. Toen pakte ze Bob mee naar binnen.

Wat hebben we alweer geleerd: als je bijna in stukjes wordt gesneden dan... Maar van de spanning kon hij niet

goed meer denken. “Aha! Ik weet het weer, je augurkspieren opspannen om niet gesneden te worden.” Hij spande zijn kleine spiertjes op. “Amai, deze is hard, die gaan we nooit kunnen snijden.”

Van opluchting liet hij bijna los maar spande zich daarna snel terug op.

“Laat de hond er maar mee spelen.”

“Oh nee”, dacht Bob, “die hond zal me in stukken scheuren. Ik wil niet zo lang mijn spieren opspannen! Willie Wortel!”, riep hij in de hoop dat Willie hem kan horen. Maar niemand hoorde hem. Hij liet zich meesleuren. De hond bleef maar lopen en lopen en nog verder lopen.

“Wanneer is dit eindelijk voorbij?”, vroeg Bob de augurk zich af. Eindelijk liet de hond los. Hij viel in een modderplas. De hond zat met haar neus Bob in de plas te rollen totdat hij helemaal bruin was. Dan nam ze hem terug mee. En het begon weer: de hond liep en liep en liep. Uiteindelijk was ze er. Ze stopte. Ze liet Bob de augurk weer los, maar nu viel Bob in WATER! Ja, Bob de augurk, die totaal NIET kon zwemmen werd rustig mee met het water naar ergens gebracht. Opeens zag hij voor zich geen rivier meer. “Yes, het is gedaan!” Maar toen besepte hij dat het een waterval was, een reusachtige waterval die steeds dichterbij kwam. “Oké”, zei Bob zo rustig mogelijk, “als ik dood ga zeg ik dat het allemaal de schuld van de hond is.” Maar toen besepte hij dat, als hij dood is, hij ook niks meer kan zeggen. Dat was echt een ramp. Hij zat hier vast in een rivier heel dicht bij een waterval en als hij doodgaat kan hij niet eens zeggen wie het heeft gedaan.

“Echt een ramp”, dacht hij. Maar net toen hij al zijn moed kwijt was, viste iemand hem met een lasso uit het water.

Het was Willie! Gelukkig maar, anders was hij echt dood. “Kom mee, snel! De deur is al bijna doorzichtig en als ze verdwijnt ben jij dood!”

Ze renden naar de deur die je al bijna niet meer kon zien.

“Snel, ga erdoor!”, riep Willie.

“En euh...dank je”, zei Bob en stapte de deur in.

Toen hij thuiskwam, viel Greta, zijn mama, hem om de hals. “Ik dacht dat je weg was”, riep ze met een gezicht vol tranen.

“Ik ga nooit meer weg, mama”, zei Bob.

“Ik hoop dat je niet meer speciaal wil zijn”.

“Mmmm ... toch nog een beetje”, zei hij, “maar vanbinnen.”

En toen begreep hij: om speciaal te zijn hoef je er niet perse anders uitzien.

En sindsdien was Bob, de augurk, altijd speciaal, maar vanbinnen.

Emma Nazarova

10 jaar

Alberreke

DE KALABAS

In de tijd van de prehistorie waren er twee vegetarische mensen. De ene heette Max en de andere Aryansk. Ze vonden het niet leuk om een blaas te gebruiken als zak om water te vervoeren omdat de dieren dan dood gingen. Dus gingen ze op zoek naar iets anders. Ze planden om de wereld rond te gaan op zoek naar vervanging. Eerst gingen ze naar België. Ze vonden niks, maar hebben lekkere frietjes gegeten. Vervolgens gingen ze naar Argentinië. Daar vonden ze een plastic zakje, maar ontdekten later dat het heel slecht was voor het milieu. Ze waren dan kwijt in India en vonden daar een kleine pompoen bij boer Bas. Toen ze de pompoen opendeden, was hij helemaal nat, dus bedacht Max: "Waarom drogen we het niet op?" Bas en Aryansk vonden dat een goed idee, dus gingen ze naar de Sahara omdat het in India winter was. Daar aten ze zand (omdat het de prehistorie was) en sliepen in een tent gedurende vijf dagen. Toen het eindelijk droog was, was het helemaal zwart dus noemden ze het Kalabas. Kala is zwart in Gujroti en Bas omdat het de boer zijn naam was. Nu het makkelijker was om water te vervoeren, maakten ze een zwembad. 15 dagen later was het Max zijn verjaardag. Aryansk dacht: "Misschien kan ik tekeningen maken." Toen Max het zag was hij zo blij met de mooie tekeningen dat ze feest vierden.

Ze verkochten de kalabas in India en kregen 70.000 euro. Zo stopten ze het vermoorden van dieren. Dus je kan alles doen zonder dieren te vermoorden, zoals in de plaats van vlees voor proteïne, kan je Roti Daal Bhaat Shak (Indisch) eten.

Sidhansh Shah
10 jaar
Prins Boudewijn

DE PLANEET WONDERLAND

Heel lang geleden, nog voor de oerknal, bestond er een planeet. De planeet Wonderland.

Daar woonden alleen een alien en een jongen. Die heette Ahmad. Ahmad was degene die alles bouwde en maakte, de aliens waren gewoon helpers.

Op een dag vond Ahmad iets uit. Het was de pen. Gelukkig bestond er al papier, Ahmad leerde zichzelf schrijven en tekenen. Toen leerde hij de aliens schrijven en tekenen. Drie dagen later ontstond het sprookjesboek. Toen was het een heel machtig boek. Het meest machtige sprookje was abradacabra. Die veranderde papier in magisch papier. Aliens tekenden rare creaties en die verschenen. Een maand later was de planeet Wonderland al vol. Ahmad vond het niet goed dus tekende hij een heel grote explosie (de oerknal) en een grote ruimteraket die nooit kapot gaat. Toen hij klaar was, ging hij in de ruimte en toen was het tijd voor de oerknal...

BOEM!

De planeet werd gelukkig in de ruimte geduwd en Ahmad ook.

En tot nu weet niemand wat er gebeurde met de planeet Wonderland en Ahmad.

Filip Nowicki

11 jaar

Via Louiza

OVER MIJN SCHOOL

Leerkrachten doen hun best en vooral die van Klavertjevier. Ik zit zelf op de school.

Het is nog een leuke school, maar over een paar jaar niet meer, dus kom ik gewoon op bezoek.

Op deze school kan je veel doen: voetballen, basketten, en nog veel meer. Deze school wil dat we plezier hebben, maar er gebeurt ook ruzie, vooral in onze klas.

We hebben er al een gesprek over gehad, maar er gebeuren nog steeds ruzies.

Toen ik zeven was, ben ik mijn moeder verloren. Ze was de beste en nu is ze met God. Ze blijft altijd in mijn hart.

Voor bij wie dat ook is gebeurd: veel sterkte en blijf aan haar of hem of wat dan ook denken. Dat moet in je hoofd blijven.

Yassin Nouamar

10 jaar

Klavertjevier

DE OMGEKEERDE DAG

Toen Emma wakker werd, stond haar bed tegen het plafond.

Haar kleren hingen ondersteboven in de kast.

Zelfs de vissen zwommen onder haar kamerplafond.

“Wat is er aan de hand?”, riep ze.

Haar kat die op de muur liep, miauwde: “Het is omgekeerde dag.”

Emma lachte en sprong ... maar in plaats van te vallen, zweefde ze!

Toen ze naar buiten keek, zag ze fietsen in de lucht en auto's op wolken.

“Wat een gekke dag”, dacht Emma, “Hopelijk blijft het zo voor altijd!”

Oriana Del Rosario

10 jaar

Prins Dries

HET BOOTJE

De golven wiegen harder dan ooit, de wind waait harder dan een straalmotor.

Het bootje wordt door het water geslingerd alsof het niets woog.

Op de achtergrond huilt een baby.

Ahmed bibbert onder een dekentje, samen met 10 andere mensen.

Hij probeert niet aan de storm te denken, maar daardoor mist hij zijn huis nog meer.

Ahmed denkt terug aan de straatkatten die over de muurtjes lopen en de kinderen die voetballen op straat. Hij denkt aan zijn moeder die zijn zusje in slaap zong en hoe hij stiekem meeluisterde.

Ahmed mist zijn oude huis dat vernietigd is.

Ahmed en zijn vader moesten bijna elke dag tot achter de heuvel wandelen om proper water en eten te halen.

Ahmed voelt de koude wind die waait.

“Papa, zijn we er bijna?”

Papa mompelt iets onverstaanbaars.

Opeens maakte het bootje een scherpe draai.

Ahmed sluit zijn ogen.

Alles wordt zwart.

Idris Alamgir

11 jaar

Land van Nu

de wandelende ^{croissant} kraso

er was eens een bakkerij.

en die verkocht krasos.

op een dag kwam een fee.

de fee zei je mag drie wensen doen.

echt! zei de wandelende kraso

en vertel de eerste wens.

de kraso zei ik wil beenen.

en op eens kreeg de kraso beenen.

en de kraso zei en ik arm en.

en mijn laatste wens is ik wil weg uit deze wijk.

ook zei de fee.

en toen was de kraso buiten

en de kraso stapte maande lagn.

tot dat hij een groot toren zag.

maar het was geen toren zei meisje.

het de eifeltoeren en ze pakte de kraso.

aaaa! zie de kraso.

help help!

maar er kwam niemand.

ARIANA

Daar ligt ze, haar haren en schoenen zo bruin als aarde. Haar vestje en ogen zo blauw als water, en haar rok en lippen zo rood als vuur. Ze doet een dutje, op haar favoriete plek: onder de dennenboom naast de vijver. Een bij zoemt naast Ariana's oor en ze schiet wakker.

“Zeg bij, ik schrik me rot!”, zegt Ariana, “Maar ja, ik moest ooit wel eens wakker worden dus bedankt. Hier is een cadeautje.” Ariana concentreert zich en zingt een deuntje: het lijkt een beetje op het geluid van een merel.

De bij zit rustig te kijken en wanneer Ariana uitgezongen is, gebeurt er iets. Zoals in een slowmotionfilmpje, komen er drie madeliefjes uit de grond. De bij vliegt er direct naartoe. Ariana kijkt blij toe hoe de bij de bloemen bestuift.

Ze trekt zich recht aan een tak en loopt naar huis. Onderweg speelt ze een beetje met de bomen, door de takken leuke vormen te laten maken: sterren, vogels en ook gezichten. Niemand komt hier ooit, dus ze kan doen wat ze wil.

Op haar weg naar huis komt ze ook altijd langs een gracht. Ariana ziet een soldaat en heeft een plan. Ze verstopt zich achter een struik en zingt weer het deuntje, nu wel stiller, anders kan hij haar horen. En dan, komt het water omhoog - een grote blob water, zo ziet het eruit - en die blob zweeft steeds verder, verder in de richting van de soldaat. En dan... Splash! Heel de soldaat nat!

Ariana pist bijna in haar broek van het lachen. Ze moet natuurlijk wel stil zijn, wat het nog moeilijker maakt om niet

in haar broek/ rok te plassen. Ze kijkt tussen de blaadjes en ziet de soldaat verward in het rond kijken, dus ze sluipt heel geheimzinnig verder naar huis.

Thuis komen Madelief, Roos, Tulp, Jasmijn en Narcisje direct de trap af, miauwend voor eten. Ariana pakt het eten en doet een handvol brokjes in de vijf bakjes. De katten eten alsof ze in geen jaren eten hadden gekregen. Ariana geeft ook haar bloemen water en leest daarna een boek. De volgende dag gaat Ariana terug naar de dennenboom. Ze zag gisteren aan de dennenappels dat het warm ging worden, dus ze had het plan om te gaan zwemmen. Ze trekt haar kleren uit en springt in het frisse water. Ze zingt het deuntje en speelt met het water en de vissen. Doordat ze lucht kan manipuleren, kan ze ook een luchtbel onder water maken en zo ademen. Ze snorkelt onder water en kijkt naar de mooie vissen en het zeewier. Ze komt uit het water, doet haar rok aan en gaat zonnen. Als ze opgedroogd is, doet ze de rest van haar kleren aan en gaat terug naar huis want het begint al wat donker te worden. En ze moet haar katten nog eten geven, dus ze heeft een beetje haast.

Ze komt terug langs de bomen en bij de gracht. Ariana heeft zin in nog wat fun. Ze verstopt zich achter de struik en zingt weer het lied, de soldaat staat er weer. De grote waterblob gaat omhoog, maar dan! De soldaat draait zich om! Ariana schrikt zich een ongeluk en rent weg. De soldaat ziet de blob en dan Ariana, hij schreeuwt: “Ghi bent een heks! Pak dien heks!”

Hij trekt de aandacht van de andere soldaten. Iedereen gaat op Ariana af. Ariana rent alsof haar leven ervan af hangt, letterlijk. Ze zingt ondertussen het deuntje om de soldaten te vertragen. Ze laat wortels over de weg groeien

en al het water tegen hun gezicht gooien. Door het zingen en zich concentreren let ze niet op waar ze loopt en struikelt over een wortel. Ze valt - smak! - op de grond. Ze is buiten westen.

Als ze wakker wordt, zit ze in een cel. De cel is donker en benauwd, haar hoofd doet pijn en ze weet niet waar ze is. Alles is zo wazig in haar hoofd.

Ineens ziet ze door het raampje in haar cel een gezicht en dan hoort ze een stem: "Wie war ghi?"

"Ariana, maar ik moet naar mijn katten!"

"Ook nog katten? Zwarte, zeker? Niemand kan wat ghi kan, dan war uwen eender heks!", zegt de wachter. "Maar ik ben Ariana, een doodgewone persoon!"

"Ick geloof ghi niet, naar die brandstapel!"

Ariana hoort hem terwijl hij wegloopt, nog zeggen: "Eender heks, datte is eender schande tot ons dorp!"

De volgende dag zal Ariana op de brandstapel worden gegooid, of dat denkt iedereen toch...

De volgende ochtend wordt Ariana wakker door het geroep buiten haar cel.

"Dien heks moge dood! Dien heks moge dood!"

Ariana wordt uit haar cel gesleurd met handboeien aan, naar buiten. Daar staan wel honderden mensen toe te kijken hoe zij op de brandstapel gegooid zal worden.

Ariana komt aan bij de stapel.

Ze steken het vuur aan en dan, dan krijgt Ariana een plan.

Ariana begint te zingen. Plots wordt het helemaal stil en hoor je alleen Ariana's gezang.

Dan begint het vuur te bewegen: het gaat van de stapel steeds dichterbij de mensen.

In het midden ontstaat een soort kooi van vuur.

Ariana loopt er in. Het vuur stoot de bewakers van haar af en maakt dan een pad, een pad naar het bos. Ariana loopt erdoor, zegt: "Dag", en loopt verder.

Haar bruine haar verdwijnt zacht in het donkere bos.

Olga Davidts

11 jaar

De Evenaar

OMA ZIT IN HET COMPLOT

Er was eens een oma. Mijn oma. Ze is super aardig en bakt de lekkerste koekjes. Ze houdt ervan om op haar rieten fluit te spelen. Haar muziek is wondermooi. Als zij speelt, lijkt de wereld stil te staan: alles stopt om naar haar muziek te luisteren. Ze neemt je zo mee op een onvergetelijke reis. Zelfs opa stopt even met slapen om naar haar muziek te luisteren.

Mijn vrienden op school geloven mij niet, maar zij zeggen zelf rare dingen zoals: "Jouw oma zit in het complot van de fluiten." Ze pesten me ermee. Op een dag vroeg ik me af wat dat 'complot' eigenlijk is. Toen ik het vroeg, keken ze me achterdochtig aan. Na een poosje zei mijn klasgenoot Matheo: "Euh, ik zal het je na school vertellen." Hij vertelde me dat het een groep oude vrouwen zijn die 's nachts rondansen, spelend op hun rieten fluit. Voor de rest doen ze niet veel, tenzij je hen probeert te filmen: daar kunnen ze niet tegen.

En toch wil ik het weten: wat doet oma 's nachts? Ik moest het weten dat moest gewoon!

Maar mijn ouders mochten niks weten, dus ik wacht tot ze slapen. Ik klim uit het raam met al mijn gadgets: camera, schild en een pak gemaakt van bladeren zodat ik mij beter kon verstoppen.

Nu was het moment: ik moest wachten (daar ben ik niet zo goed in).

Ik moet niet te lang wachten of ik hoor gefluit. Het wordt luider en luider en luider, tot het lijkt of het vlakbij is. Als de bliksem haal ik mijn camera boven. Daar dansen ze alsof hun leven er vanaf hing. Opeens stopt er eentje zegt: "Ik denk dat we worden bekeken." Ze beginnen hysterisch te zoeken. Toevallig komt er een kat voorbij. Ze denken dat het geluid van die kat komt en gaan verder. En toen zag ik het: mijn oma is er ook. Mijn klasgenoten hadden gelijk. Oma zit in het complot. "Weet opa hiervan?", vroeg ik mij af. Ik wacht geduldig tot ze weg zijn. Terug thuis, ga ik in bed liggen alsof er niets gebeurd is.

Ik laat de beelden aan mijn klasgenoot Matheo zien en hij lijkt erg verbaasd, alsof hij een spook heeft gezien. Vandaag moet ik terug naar oma en opa. Ik vraag aan opa of hij er iets van weet en hij doet alsof hij mij niet hoort. Oma daarentegen, heeft mij wel gehoord. Ze vraagt hoe ik daarvan weet. Ik voel stress in mij opkomen. Ik kan niet liegen tegen mijn oma, dus ik antwoord eerlijk. Ze lijkt kwaad, maar in plaats van me naar huis te sturen, geeft ze me een koekje...

Het was geen normaal koekje, want ik viel in slaap. Daarna herinnerde ik me niks meer.

Dorien Teunis

11 jaar

Veltwijck

HET ONBEREIKBARE FEEST

Op een doodgewone dag zat de schildpad in zijn triestige hol. Hij zat op een zetel dicht bij een van de enige raampjes die hij had. Soms keek hij erdoor en zag hij andere dieren voorbij wandelen. Ze zager er zo ... zo ... blij uit. Zo onbezorgd. Misschien, als hij nu naar buiten ging, zouden ze hem lachend 'hallo' zeggen en zou hij samen met hen kunnen wandelen. Of zelfs spelen.

Maar nee, schudde de schildpad de gedachte van zich af. Niemand zou ooit met hem willen spelen.

Hij werd uit zijn gedachten getrokken door de klap van de brievenbus.

"Huh!", zei hij verward. "Een brief? Voor mij!?" Niemand stuurde hem ooit een brief.

Nieuwsgierig liep hij naar de deur. En daar lag hij, de brief.

Hij pakte hem op en nam hem mee naar zijn zetel.

Daar begon hij te lezen...

Geachte heer de schildpad,

U hebt waarschijnlijk nog nooit van mij gehoord, maar ik was zo geïntrigeerd door U, dat ik U wel moest uitnodigen. Dus bij deze: U, heer de schildpad bent uitgenodigd op mijn feest.

Het verjaardagsfeest vindt plaats in de beuk aan de rand van het bos. Op zondag 16 februari van 10-16u . ik hoop U daar te zien.

de spreeuw

Uit pure blijdschap riep de schildpad: "Joepie!!!" Maar meteen daarna besepte hij dat het vandaag 15 februari was. "Oh, en de reis duurt zeker een halve dag!", dacht hij luidop. Dus maakte hij zich snel klaar, pakte nog wat zeevruchtentaart en vertrok.

Na een uur wandelen keek hij rond. Maar toen hij de beek zag, verloor hij hoop. In al de tijd dat hij aan het wandelen was, had hij nog maar 100 meter afgelegd.

Hij plofte huilend neer bij de rivier. Soms kwamen er wel dieren voorbij, maar niemand keek zelfs naar hem...

... tot de forel voorbij kwam geskateboard.

De forel ging naast de schildpad zitten en vroeg: "Wat is er aan de hand, schildpad?"

De forel en de schildpad waren vroeger vrienden. Maar nadat hij heel hard gepest werd, sloot de schildpad zichzelf (soort van) op.

De schildpad vertelde alles aan zijn oude vriend. Over het probleem, maar ook over alle jaren alleen in zijn holletje. "Wat erg...", zei de forel vol medelijden. "Maar ik heb wel een idee!", voegde hij daaraan toe. "Jij kan op mijn skateboard liggen, ik kan dan op jouw rug klimmen!"

Zo gezegd, zo gedaan.

Na een paar keer vallen, maar ook weer opstaan, waren ze vertrokken.

Zo rolden ze als beste vrienden naar het feest.

Jelena Wislet

11 jaar

Sint-Maria

IK BEN'

Ik ben een pen op papier.

Mij krijg je niet weg.

Ik ben jouw vuur dat je warm houdt in donkere dagen.

Ik ben zoals de klok: de wijzers draaien maar rond en rond, ze stoppen nooit.

Ik zou je rugzak kunnen zijn, dan pak ik je zware gedachten in mij.

En mij kun je inpakken met een papier en een strik.

Ik kan van alles zijn, zo lang je je fantasie maar gebruikt.

Ik ben ik ben ik ben

maar één ding niet: een slapende roos in de winter.

Alma Maniewski-Kelner

11 jaar

Kleine Muze

DE ASTRONAUT

Er was eens een jonge astronaut, Bert Dillianns. Bert vond raketten nogal saai, dus wou hij iets anders proberen om naar de maan te vliegen.

Maar er was een klein probleempje: hij had maar twee euro.

Vandaar startte zijn avontuur om naar de maan te vliegen zonder raket.

Eerst kocht hij met zijn twee euro flesjes water om te verkopen.

Hij zocht, en hij zocht, en toen ... zocht hij verder.

En dan vond hij de flesjes water, kocht ze, en dan ...

"Huh?!", zei hij verward, "hier zitten bubbeltjes in!"

Hij raasde naar dezelfde man, gewoon om zich te realiseren dat de winkel al was gesloten. "Hmm, wat nu?", vraagt hij. "Niemand hier lust bubbeltjeswater."

Maar dan springt het lichtje aan boven zijn hoofd: "Wat als ik dit gebruik om naar de maan te vliegen?"

Hij denkt en denkt en dan ... laat maar, hij dacht gewoon nog wat verder.

Tot hij op een idee komt: "Wat als ik de flesjes schud, ze aan een stoel plak met ducttape en dan zo op de stoel naar de ma ... O, wacht, ik heb geen ducttape."

Dus dan gaat hij op zoek naar geld voor ducttape.

Hij zoekt, en zoekt, en ... je weet wel wat hij nu doet.

Hij vindt iemand genaamd: William van Ceuken.

En dus vraagt Bert: “Kan ik met iets helpen, voor een paar flappers misschien?”

William zegt: “Ja!”

“Wat dan?”, vraagt Bert nieuwsgierig.

“Je kan me helpen het cijfer pi te onthouden.”

“Huh?! Hoe moet ik dat dan doen?!”

William haalt zijn schouders op.

Dus Bert loopt naar Williams kelder en ziet ... een mevrouw.

Een mevrouw met een blad waar pi opstaat.

“Wie ben jij nu weer?” vraagt Bert uitgeput.

“Ik ben Marie ... Marie Kipcurrie.”

“Wat kan ik doen voor dat pi-blad?”

“Ik zou graag water met bubbeltjes willen, alstublieft.”

Bert denkt en denkt en denkt en ... “O, ik heb dat wel!”

Vervolgens geeft hij zijn flesjes water aan Marie Kipcurrie.

Dan rent hij met volle kracht de kelder van William uit en

geeft het blad aan William: “H-h-hier i-is je stom b-blad.

Gebru-ruik dit!”

Vervolgens zegt William: “Ah dankuwel, Ber. Wat moest ik ook alweer geven?”

“DE DUCTTAPE! En mijn naam is niet Ber!”

Met de ducttape rent Bert naar zijn huis en zegt: “Tijd om te bouwen!”

Dus hij denkt, en denkt, en vergat dat hij geen stoel en geen water met bubbeltjes meer had.

“Hé, hoe wist William eigenlijk dat ik ducttape nodig had?

Ah ja ik zei het tegen hem. Ach ja ik ging toch al ducttape kopen met het geld, maar hij gaf me de ducttape.”

Dus hij loopt terug naar William om geld in de plaats van ducttape, en kreeg het ook.

“VIJF EURO!!”, riep hij blij, “daarmee kan ik ook nog een stoel kopen! Bedankt!”

Hij loopt terug naar dezelfde winkel als daarstraks.

“Mag ik een rol ducttape en een stoel alstublieft?”

“Dat wordt dan 6 euro”, zegt de kassier.

“Hier is 5 euro en mijn rechterschoen.”

“Jaaaa! Ik wou altijd al een rechterschoen!”

De kassier geeft de stoel en ducttape aan Bert.

“Ow, oops ik wou water en geen ducttape”, zegt Bert, terwijl hij hoopt op wisselkans.

“Oké!”, zegt de kassier.

Bert loopt, en loopt, en loopt, en ... hij komt aan! Ah, nee, toch niet, hij blijft lopen.

Hij kleeft de flessen water aan de stoel, schudt héél hard en hij vliieeeeegt, niet. Nu zit hij daar op een rare stoel, helemaal star.

Dan komen William, Marie en Jonathan hem helpen. Ze tillen hem op, plakken duizenden flesjes water en heliumballonnen aan zijn stoel en ... HIJ VLIEGT!!!

Zijn droom is officieel uitgekomen. Hij is al hoger dan de vliegtuigen. Zelfs al buiten de atmosfeer.

Dus ik zeg het nog één keer:
hij vliegt, hij vliegt, hij vliegt.

Vito Amelinckx

11 jaar

Sint-Jozefinstituut

DE TOVENAAR DIE NIET KON TOVEREN

ik voel me misselijk en ik wil frisse lucht!" ja, ik denk het wel in de verte zie ik al een beetje licht." zei Tom. En ja even later staan ze alle drie gezond en wel, veilig op een verlaten parking, helemaal alleen. "Ik vind dat we voor eens en altijd moeten afspreken met die robotwerpen!", zei Connerge John. "Helemaal mee eens!" zei Tom. "Wind ik ook!" zei Syra. "Laten we de Insecten-Bestrijders bellen!", zei de Connerge. "Oh, ja goed idee, nu we terug buiten zijn werkt mijn Iphone 16 PRO terug!", zei Syra.

Syra belt de Insecten-Bestrijders en geeft ze het adres van het Robotwerpen hoofdkwartier. "Zo, probleem opgelost", zei Tom. "Nu kan ik eindelijk verder Picknicken!", zei Tom. "Komen jullie ook?"

* Een klein versje dat bij het verhaal hoort.

Iedereen zat vol spanning te kijken en te wachten. Iedereen vroeg zich af: "Gaaf het hem lukken?" Op een bepaald moment dacht ik dat de zenuwen uit hun lijf zouden springen, wat natuurlijk niet kan, maar zo leek het wel. Ik was ook aan het kijken hoor, niet denken van niet! Maar zo zenuwachtig was ik ook niet. Ik was meer bang dat de mensen zouden ontploffen!!

Wacht! Wat ben ik toch aan het doen? Waarom begin ik met het einde van het verhaal?! Ik ben er zeker van dat je niet begrijpt waar ik het over heb. Soms ben ik toch zo dom! Ik zal wel weer vanaf het begin beginnen maar eerst even uitleggen.

Ik ben de ik-persoon die het verhaal vertelt. Mijn naam mag ik niet vertellen. En van mij ga je normaal geen last hebben tijdens het verhaal. Vanaf nu gaat het verhaal echt beginnen.

"Waar is mijn toverstok?", vroeg tovenaaf Geen Idee, afgekort: tov.G.I.

"Gevonden!", riep hij en dat is allesbehalve goed!!! Hij kan niet eens toveren! Hij beweert dat hij wel kan toveren maar een paar weken geleden stond zijn huis in de fik door zijn 'toverkunstjes'. Iedereen zei tegen hem dat hij naar de toverschool moest gaan, maar hij zei dat hij de allerbeste professionele tovenaaf is! En dat zou hij beter

niet gezegd hebben. Over een paar dagen moet hij aan iedereen die een ticket heeft gekocht voor een bekende theatervoorstelling (dus ongeveer 10.000 mensen) een grote, moeilijke en gevaarlijke toverkunst doen!

Als ik dit verhaal verder wil schrijven, moet ik er ook zijn, maar dit gaat fout lopen, ik kan dood gaan! Dus weet gewoon: als het verhaal in het midden stopt, dan ben ik er niet meer.

“Morgen is het zover!”, riep tov.G.I. “Ik moet me voorbereiden.”

“Zou je beter niet niet gaan?”, vroeg een klein meisje dat Isa heette.

Tov G.I. werd woedend en zei: “Wat denk jij wel? Hoe durf je zo over mij te praten? Maak dat je weg bent of ik verscheur je!”

Het meisje werd heel bang. En ze liep weg. Wat logisch is, ik zou ook heel bang worden van zo’n zot!

“Wanneer gaat het beginnen? Ik heb honger, ik verveel mij, ik ben moe”, zei een meisje. “Nu!”, zei haar mama. En tov. G.I. begon te spreken: “Goedemiddag beste mensen, ik ben de meest getalenteerde, beste, leukste tovenaar: tovenaar Geen Idee. Natuurlijk heb ik wel een idee van wat ik doe, daarom is dat juist een grappige bijnaam! Maar dus, ik moet hier een of andere toverkunst laten zien. Oké ik heb een idee: dit podium is een beetje saai en donker. Laten we hiervan een mooi bos maken met veel zon! Aabracadabra hokuspokus van het podium en bos met zon!

“Knal!!!” De lucht veranderde in schuim. Iedereen hapte

naar adem, ook ik, maar dankzij de bewakers was iedereen gered! Iedereen ging naar buiten, ook de tovenaar. Toen zag hij Isa en ze zei: “Zie je wel, je was beter niet gekomen.” En dat is waar ook.

Een paar dagen later ontvangt hij deze brief:

Beste tovenaar Geen Idee,

Proficiat! Je bent ingeschreven voor PTS dat staat voor Professionele Tover School! Volgende week zien we elkaar aan het Vogeltjesplein. Daar in de buurt is PTS. Op maandag 02/04/2025 voor je eerste les! Tot dan!

prof.Wél Idee

“Nee!!!”, riep tov.G.I. zo hard dat de aarde ervan beefde. Hij wilde helemaal niet naar de toverschool gaan. Maar het moest, er was geen weg meer terug. Met tegenzin ging hij een week later naar de toverschool. Er gebeurden veel onvoorspelbare dingen. En volgens prof.W.I. was het geen toeval. Maar ze trokken zich er niks van aan. Totdat prof.W.I. zijn hoofd in brand stond. Ja, dat is niet al te best. Ze gingen naar de toverdokter en zijn hoofd werd geblust. Een paar dagen later op de toverschool gingen ze tov.G.I. zijn toverstok nakijken. En wat blijkt: hij had een vervallen toverstok. Dus hij kreeg een nieuwe en kon weer toveren, maar ineens vloog zijn toverstok weg en kwam nooit meer terug.

Gelukkig kreeg hij een nieuwe en die vloog niet weg! Tov.G.I. kon na een paar weken heel goed toveren en iedereen mocht het weten, dus werd hij uitgenodigd om voor 20.000 mensen een speciale toverkunst naar keuze te doen. Hij was heel trots en blij. Samen met prof.W.I. trainde hij elke dag heel hard. Hij dacht en dacht, maar toch veranderde hij elke dag van toverkunst. Hij moest iets speciaals, iets ongewoons zijn, maar wat? Na een paar dagen heel veel trainen wist hij het:

hij ging een toveren.

Ja, dat is nog een geheim hé. Je dacht toch niet écht dat ik het ging vertellen. Zo ben ik niet. Maar het verhaal is nog niet af, nee. Oké, verder met het verhaal:

Iedereen die hem tegenkwam vroeg hem om een handtekening omdat hij zo beroemd was geworden. Niet iedereen kon zomaar met een stok uit de losse pols toveren. Om precies te zijn: slecht 5 % van de hele wereld. Dat is echt niet veel.

De dag voor het grote optreden kreeg hij zoveel stress dat hij voor meer dan anderhalf uur niet meer kon bewegen! Hij wilde niet meer gaan door de stress, dus hij belde naar prof.W.I. en hij zei: “Ik kan het niet, ik heb veel te veel stress. Ik wil niet voor zo veel mensen praten en toveren. Wat als het mislukt? Wat als iedereen mij gaat uitlachen? Wat als...”

“Rustig aan ... zo krijg je dus stress. Iedereen heeft al een ticket gekocht en we kunnen echt niet zeggen dat het niet doorgaat. Maar ik beloof het je: het komt echt goed! Vertrouw me maar. Als het jou niet lukt dan zal ik het wel

toveren want ik heb samen met jou geoefend ik weet ook hoe het moet”, zei prof.W.I.

“Oké, dan ik doe het.”

“Yes! Ik wist het. Ik zou je het eigenlijk niet willen vertellen maar als je het goed doet krijg je een prijs”, zei prof.W.I. en ze hingen op.

Weet je nog helemaal in het begin van het verhaal? Wel, dat gaat er nu zo ongeveer gebeuren, spannend!

Dus zoals je al weet, zat iedereen naar tov.G.I. te kijken en zich af te vragen: gaat het hem deze keer wél lukken? En toen begon zijn speech: “Hallo, zoals jullie al weten ben ik tovenaer Geen Idee maar deze keer heb ik wel een idee! Vandaag ga ik iets speciaals en ongewoons toveren... een kat die kan praten!”

Iedereen was verbaasd en vroeg zich af: hoe gaat hij dit doen?

En toen gebeurde het: “Abracadabra hokuspats een kat die kan praten!”

En ja, het werkte: een kat die praatte.

Hij zei: “Hallo, ik ben een kat die praat. En ik heet mimauw en ik zeg miauw!”

ps zo te zien kan je bijna alles als je in jezelf gelooft en als je het wilt! Heb altijd zelfvertrouwen!

Maja Geens

11 jaar

De Sterrenkijker

EEN STILLE STEM BIJ DE MAAN

Dicht bij de zee woonde een klein gezin van drie. Een vader, een moeder en een zoon. Die zoon heette Luka. Luka hield van avonturen, maar ook van het donker. Dus hij ging 's avonds vaak naar buiten. Hij ging altijd naar de zee om te kijken naar de mooie golven en de maan.

Deze nacht was dat niet anders. Nadat hij had gegeten, ging hij naar buiten in de richting van de zee. Toen hij aankwam, keek hij eventjes rond. Tot hij een jongen zijn leeftijd op het zand zag zitten. Eventjes was het stil. Hij keek naar de rug van de jongen voordat hij naast hem ging zitten.

“Daar is de maan”, zei de jongen zachtjes.

Even keek Luka naar hem voordat hij naar boven keek.

“Samen met de sterren”, zei de jongen daarna.

Luka keek naar hem en dan terug naar de hemel. “Hoe heet je?”, vroeg hij zachtjes.

“Rune”, antwoordde de andere jongen.

“Mooie naam”, zei hij, “mijn naam is Luka.”

Daarna was het stil.

“Mooie naam”, zei Rune.

“Dank je”, antwoordde Luka.

Elke avond zaten ze samen en praatten ze met elkaar.

Op een avond was Rune er niet. En dan nog een avond niet.

Tot hij er op een zaterdagavond terug zat.

“Hoi Luka”, zei hij zachtjes toen hij voetstappen hoorde.

“Waarom kwam je de laatste twee dagen niet?”, vroeg Luka meteen.

Rune was stil terwijl hij naar de maan keek. “Ik kon niet komen”, zei hij eventjes later. Luka snapte dat wel. Zijn ouders lieten hem soms ook niet naar buiten gaan. “Oh. Oké dan”, zei hij stilletjes.

Even keken ze samen naar de maan voordat Luka iets vroeg. “Rune, hoe oud ben je eigenlijk? Ik ben 15.” Rune keek dan naar Luka voordat hij weg keek. “Ik ben ook 15”, antwoordde hij zachtjes.

“Cool. Rune? Zijn wij eigenlijk al vrienden?”, vroeg Luka.

Direct antwoordde Rune: “Ik hoop van wel.”

Luka keek naar hem voordat hij sprak: “Goed dan”, zei hij nu een beetje meer vrolijk.

Tussen hen was het stil.

Tot Rune stilletjes iets zei dat Luka niet verstond. “Wat zei je?”, vroeg Luka.

“Niks hoor. Het waren waarschijnlijk gewoon de golven dat je hebt gehoord”, antwoordde hij zachtjes.

“Uhm ...”, zei Luka.

“Luka. Ik heb iets voor je bij”, zei Rune.

“Echt? Wat dan?”, vroeg Luka een beetje luider.

Rune zweeg en gaf hem een klein doosje dat Luka direct aannam. Hij opende hem en nam er een grijze ketting uit met twee letters erop. “Een R en een L? Is dat voor onze namen?”, vroeg hij. Rune keek eventjes naar hem voordat hij knikte: “Precies”, antwoordde hij.

Hun vriendschap werd sterker en sterker en uiteindelijk werden ze beste vrienden.

Bijna een jaar later ...

Deze dag was een speciale dag voor Luka. Het was zijn verjaardag, hij werd 16. 's Avonds, nadat hij met zijn ouders had gevierd, ging hij naar buiten op zijn pantoffels in plaats van zijn schoenen omdat hij zo blij was. Hij zag Rune daar zitten op het zand en liet hem schrikken door achter hem hard "Boo!" te roepen. Ze lachten allebei voordat Luka ging zitten en begon te vertellen dat het zijn verjaardag was. Rune luisterde en bleef stil. "Sorry dat ik zo snel praat, Rune, ik ben gewoon zo blij!", zei Luka met een lach.

"Dat is niet erg hoor, Luka", antwoordde Rune met een glimlach, "sorry dat ik geen cadeau voor je heb."

Luka vond het niet zo erg en samen hadden ze dikke gezelschap.

Maar na een week of twee begon Rune niet meer te komen. Eerst dacht Luka dat zijn ouders hem opnieuw niet lieten gaan. Maar nadat een maand voorbijging en Rune nog steeds niet terug was, begon Luka een beetje verdrietig te worden.

Op een dag ging hij opnieuw naar de zee. Drie maanden sinds Rune was verdwenen. Eerst had Luka verdriet, maar dan begon hij te denken en besloot hij om Rune zelf te gaan vinden. Hij woonde niet ver van hier, want anders zou Luka altijd eerst op het zand zitten.

Hij besloot om hem elke avond te gaan zoeken want anders zouden zijn ouders bezorgd raken als Luka op een avond gewoon niet terugkwam.

Dus zo begon zijn zoektocht. Hij zocht elke avond op andere plekken voor ongeveer twee uurtjes en dan ging hij naar huis. Op de derde dag vond hij een klein huisje verborgen door bomen en struiken. Eerst was hij een

beetje onzeker, maar dan werd hij boos op zichzelf want hij zocht Rune. Zijn enige vriend! Dus hij slikte die angst en onzekerheid in en opende zachtjes de deur. De deur maakte veel lawaai. Voorzichtig stapte hij naar binnen en keek hij rond. Binnen stond een klein bed en een nachtkastje met een lampje erop. Het leek alsof er iemand woonde, maar er was niemand. Het hout onder zijn voeten kreunde en maakte geluidjes als hij erop wandelde, ook al was hij zachtjes aan het stappen. Hij keek overal: in de kast en onder het bed. Maar er was niemand. Toen stopte hij en realiseerde hij dat het al bijna twee uren was geweest. Dus rende hij naar huis.

Zo ging het voor een paar maanden. Maar ... uiteindelijk gaf hij op.

Hij zat nu op het strand met tranen in zijn ogen.

"Daar is de maan ... in de hemel ... samen met de sterren ... schijnen ze hard", zei hij zachtjes.

Het gedicht dat Rune altijd hardop zei.

Het ging verder.

Maar hoe meer het hij zei, hoe harder hij begon te huilen...!

Niet iedereen leeft met een leuke einde.

Michelle Djindjikhachvili

11 jaar

Alberreke

HET VERHAAL DAT WONDEREN WAARMAAKT

In een klein dorp, genaamd Antwerpen, verscholen tussen bergen en een magisch bos, stond een oude geheimzinnige bibliotheek.

De bibliotheek leek verlaten, de zware houten deuren waren altijd gesloten, en niemand wist wat er binnen lag. De dorpelingen fluisterden verhalen over magische boeken die wensen konden vervullen, maar niemand durfde de waarheid te ontdekken.

Anna was een nieuwsgierig meisje met een ongewone gave. Als ze sprak, kon ze kon woorden zien dansen in de lucht. Ze voelde zich al jaren aangetrokken tot die mysterieuze bibliotheek.

Op een koude ochtend, toen een gouden zonnestraal precies op de bibliotheekdeur viel, besloot Anna dat het tijd was om het geheim te vinden.

Toen ze de deur aanraakte, voelde ze een warme gloed die op haar had gewacht. Ze stapte naar binnen en werd overweldigd door de lucht. Glinsterde sterren verspreidden licht als lantaarns en er klonk een zacht gezang van een onzichtbaar koor.

In het midden van de ruimte stond een gigantisch boek, groter dan welke tafel dan ook. De omslag was van goud en zilver geweven, en de letters op de kaft vormden de woorden: 'Het verhaal dat wonderen maakt.'

Anna raakte het boek voorzichtig aan en plotseling begon

het te gloeien. Het opende zichzelf, maar de pagina's waren leeg. Toen hoorde ze een stem die leek te komen uit de muren: "Dit boek verhaalt de dromen van wie zuiver van hart is. Schrijf, en jouw woorden zullen levend worden."

En toen ging ze naar huis.

Ze rende terug naar de bibliotheek en schreef een nieuw verhaal: "Laat de mensen leren om samen te delen, te dromen en te bouwen. Laat de ware kracht van wonderen in hun harten wonen."

Toen Anna die woorden schreef, voelde ze dat het boek stil werd. Het sloot zichzelf en verdween in een lichtstraal, alsof het werk was voltooid. Vanaf die dag veranderde Antwerpen in een plaats waar mensen met elkaar werkten, hun dromen deelden en elkaars geluk vonden. En hoewel de bibliotheek nooit meer werd gezien, wist Anna dat de echte magie niet in het boek zat, maar in de verhalen die ze samen met de anderen schreef.

Fatou Diouf

11 jaar

Willem Tell

DE ZWANEN EN HET MEISJE

Op een koude dag in december, kwam er een meisje langs een meer gewandeld. Ze heette Alana. Alana was een heel rustig meisje dat vaak alleen zat, bijna nooit praatte en verliefd was. Heel verliefd. Zij was verliefd op Jacob. Hij was stoer en heel mooi. Bijna iedereen van de meisjes was op hem, maar Alana wou het nooit toegeven. Alana ging vaak naar het meer met prachtige zwanen om boeken te lezen of haar huiswerk te maken.

Alana kwam aan op school, ze was te laat, dus ze moest zich haasten. Daar zag ze hem, de mooiste jongen op aarde, Jacob. Toen ze ging zitten, kwam Jacob plotseling naast haar zitten. Alana dacht: "Huh, waarom komt hij naast mij zitten?" Jacob fluisterde in haar oor: "Wil je iets doen voor me?" Alana antwoordde: "Tuurlijk, wat wil je dat ik?" Jacob vroeg: "Wil je vragen aan Mila of ze samen wil zijn met mij?" Alana dacht: "Nee, nee, nee! Ik wil niet dat hij samen is met Mila!", maar zei: "Ja." Mila was een super lief meisje en ze was ook enorm mooi.

Na school ging Alana naar huis, ze ging een kleine dutje doen. Na een uurtje ging ze naar het meer met de prachtige zwanen. Eerst gaat ze haar huiswerk maken en dan genieten van het uitzicht. Daarna maakte ze zich klaar voor ballet. Na ballet ging ze naar huis om te eten.

De dag erna was het vrijdag. Ze ging naar school en daar zag ze Mila. Ze ging naar haar toe en vroeg: "Wil je samen

zijn met Jacob?" Mila zei heel blij: "Ja! Maar hoezo eigenlijk?" Alana zei: "Omdat Jacob ook verliefd is op jou en hij vroeg dat ik het jou wou vragen."

Toen ging de bel. Alana kwam in de klas, ging naar Jacob en zei: "Ja, Mila wil samen zijn met jou."

Maar toch wou ze het diep van binnen niet. Ze ging naar huis en ging weer naar het meer met de zwanen. Ze zat te genieten van de frisse lucht en de vallende sneeuw. Dan zag ze een zwaan naar haar toe komen, die zwaan was precies een beetje alleen ... net zoals zij. Plotseling dacht ze: "De zwaan zwemt in cirkels. Zijn hart is gevangen in de stilte van het water, zijn liefde onbereikbaar als de sterren aan de horizon, maar toch blijft hij hopen want in de pijn van verlangen vindt hij zijn eigen schoonheid."

Sofia Tirpak

12 jaar

De Vlinderboom

HET ZELFSTANDIGE PERSONAGE VAN EEN VERHAAL

William is de beste schrijver van dit jaar.

Hij heeft al 27 boeken geschreven en 15 strips getekend over het stoere hoofdpersonage.

En het hoofdpersonage is moe.

Hoe een hoofdpersonage moe kan zijn? Makkelijk! Het is zo moeilijk om hoofdpersonage te zijn! Altijd iemand helpen, monsters vermoorden en er cool uitzien. Dat is saai! "Ik wil zelfstandig zijn!", denkt het personage.

Oh ja, het personage heet Mike.

"Waarom heb ik een Engelse naam? Mijn schrijver is zo dom! Ik wil zelfstandig worden! Ik zal wegrennen en normaal leven hebben! Maar het enige probleem is: ik ben gewoon een illustratie, ik kan niet bewegen, maar alleen een klein beetje."

Op een dag, toen mijn schrijver naar buiten ging, ben ik zelf uit het boek gevallen. Jullie zullen vragen hoe? Weet ik niet! Ik ben nu zelfstandig, ik ga naar buiten! De deur is zo groot en ik ben zo klein als een boomblaadje! Na 20 minuten trekken is de deur eindelijk open! Ik ga naar buiten. Mensen zijn keigroot! Ik stap 10 minuten tot een hond op mij trapt. Wat een stom dier! Ik ben het hoofdpersonage en zij stapt gewoon op mij! Na 30 seconden rent de hond achter een ander klein diertje.

Ik ga eindelijk verder. Na 10 minuten word ik al moe: ik ga zitten om een rustmoment te hebben. Er rijdt een snelle auto voorbij, hij rijdt in een plas en het water pletst op

mij. Wat een stomme auto!

Na de hele dag vol ongelukken ga ik zitten, ik ben zo moe!

Ik wil terug! Terug naar mijn boek, naar mijn schrijver!

Maar dan neemt iemand mij. William. Hij ziet ongerust uit. Ik ben blij. We gaan naar huis. Ik ga terug in het boek.

En William schreef nog veel prachtige verhalen.

Daria Markova

12 jaar

Willem Tell

HOE DE WONDERE PLUIM ONTSTAAN IS

Op een eiland waar alleen ganzen wonen, het Ganzeneiland, was er een kleine gans geboren. Die gans was het zoontje van de koning en de koningin van het eiland. Toen hij geboren was, zag hij er normaal uit.

Maar hij had een geheimpje ...

Onder zijn mooie witte veren had hij één veer die van goud was.

Dat kleine geheimpje bleef een geheim, niemand heeft het na zelfs vijf jaar kunnen vinden.

Die gans wist dat wel. Toen hij geboren was, had hij eerst geen naam, maar toen hij zijn veer zag, wou hij dat zijn naam 'Wonder' was.

Raad maar wat zijn naam is ... Wonder!

Hij is nu al vijf jaar oud, en dat betekent dat hij moet wegvliegen van 't eiland en op zoek gaan naar een ander thuis voor hem. Een gans op het Ganzeneiland die vijf jaar is, moet weg kunnen vliegen en zelf overleven, dat is een traditie van 't eiland.

Nu kan jij het al waarschijnlijk raden: hij moet weg.

Hij maakt zich klaar, want hij moet -ongelooflijk- 10.000 kilometer kunnen vliegen bijna zonder te stoppen.

Ganzen zijn heel erg ongelooflijke dieren.

Wonder was meer dan klaar om te vertrekken, hij was in de richting van Spanje aan het vliegen, omdat het daar heel warm en zalig is. Hij moest over bijna heel Europa vliegen! Toen hij over België aan het vliegen was, was hij al heel moe en wou een rustje nemen.

Hij zag een huis met een pluim op het dak getekend. Hij wist niet wat het was, dus is hij op het tapijt aan de voordeur gaan slapen. Zo'n 5 minuten later wordt hij wakker in een hondenbed naast een vuur waar het lekker warm is. Hij ziet een man, een oude man om duidelijker te zijn. Hij had een raar, maar mooi kapsel. Hij probeerde met een ganzenveer iets te schrijven, maar die veer leek niet echt te werken.

De oude man keek om en zag de gans een beetje wakker worden, dus zei hij: "Hallo, ik ben Albert, een schrijver, ik ben 78 jaar oud."

De gans was nu echt wel wakker omdat de man een sterke luide en een krachtige stem had. De gans heeft hem kunnen verstaan, maar hij kon niks terug zeggen want de man kon geen ganzentaal praten.

Wonder was bang dat de man hem iets zou aandoen, maar dat bleek niet waar te zijn. De man zag dat de gans bang was, dus zei hij: "Ik ga jou niks doen dat jij niet wil, niet bang zijn."

Wonder was minder bang en na een tijdje viel hij terug in slaap.

De volgende dag gaf Albert hem eten.

Albert was heel geïnteresseerd in Wonder want hij zag zijn gouden veer. Albert was een schrijver en dat is een van de redenen waarom hij daar zo geïnteresseerd in.

Dus vroeg hij aan Wonder of hij een van zijn gewone veren mocht gebruiken.

Wonder dacht erover na en uiteindelijk knikte hij ja. Albert was heel blij omdat de veer van Wonder niet brak!

Wonder is bij Albert nog twee dagen gebleven om hele-

maal uit te rusten.

Op de dag dat Wonder weg moest, vroeg Albert: “Dit is heel raar om te vragen maar zou ik jouw gouden veer mogen?”

Wonder was verbaasd omdat niemand zijn pluim ooit had gemerkt en omdat Albert de eerste was om dat op te merken knikte Wonder ‘ja’.

Nadat Albert de pluim had gekregen, vloog Wonder weg.

Een week later kwam Albert zijn zoon op bezoek. Hij was ook een schrijver.

Albert was hem de hele dag aan het vertellen over zijn avonturen met de gans. De zoon wil de naam van de gans weten dus keek hij op de gouden pluim en hij ziet daar ‘Wonder’ op staan.

Zijn vader stierf een maand later en de zoon kreeg het idee om een programma te maken waar jonge schrijvers hun schrijfleven beginnen.

Hij wist eerst geen naam voor de programma, maar zag ineens de gouden pluim van Wonder ...

“De Wondere Pluim”, zei hij zachtjes.

Zo is de wondere pluim ontstaan ...

Nika Onufrienko

12 jaar

De Sterrenkijker

Zoen kwamen ze aan en ze kagende Louwende

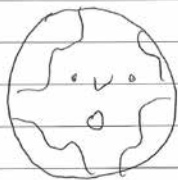
"hahaha!" "de wereld is van mij"!

"nooit"! zij moxous "we bundelen
onze krachten" zij nik.

Boem

KIAAL

de wereld was gereed!

einde (3)

DE MAS-WINNAARS

Voor het vijfde jaar op rij werkt het MAS samen aan de Wondere Pluim. Ook dit jaar konden deelnemende scholen opteren voor een museumobject als inspiratiebron. In totaal schreven 116 leerlingen mooie en ontroerende verhalen over de stukken, een recordaantal tot nu toe.

Uit deze indrukwekkende verzameling van handgeschreven verhalen selecteerde de juryleden van het MAS en ErfgoedLab, bijgestaan door een extern jurylid, de zes sterkste verhalen. Net als voorgaande jaren, gebeurde dit zonder onderscheid in categorieën: iedereen met een goed verhaal telt mee, ongeacht leeftijd, gender, thuistaal of achtergrond. De jury koos vol vertrouwen voor deze jonge schrijvers uit onze meertalige en superdiverse stad: kinderen die vandaag al meeschrijven aan het verhaal van Antwerpen en zo de stad mee vormgeven.

Bezoek zeker het gratis Kijkdepot van het MAS in het najaar van 2025. Daar kan je een jaar lang de objecten en bijhorende verhaalfragmenten zien en lezen en luisteren naar de audioverhalen, ingesproken en samengesteld door de kinderen zelf.

Deze creatieve schrijvers brengen ook hun verhalen samen tot leven in het MAS, tijdens Kunstendag voor kinderen, op zondag 16 november 2025. Op een speelse en leuke

manier delen ze hun verhalen live te delen met elkaar en het publiek. Kom luisteren en meevieren! Iedereen is welkom!

Nieuwsgierig naar welk vorm, kracht en betekenis een museumobject allemaal krijgt? Hoe de blik van een kind een voorwerp transformeert? En hoe een object soms een perfect excuus is om iets te vertellen dat vanbinnen borrelt? Je ontdekt op de volgende pagina's de zes MAS-verhalen die onze jury koos.

1. De laatste vaas
2. Waarom? Waarom? Waarom?
3. De olijf die een ooievaar opat
4. De omgekeerde wereld
5. De boot vol geheimen en herinneringen
6. Het avontuur van Bobby Wonder

Zie hieronder de museumobjecten die dit jaar naar de scholen reisden:

<https://mas.be/nl/pagina/de-wondere-pluim-0>

DE LAATSTE VAAS

“Opstaan! Opstaan!”, zeggen de ouders van Jack. “Het is voorleesdag!” Jack springt uit bed. “Joepie! Het is mijn eerste dag bij de voorleesclub!” Snel pakt hij zijn boekentas, stopt zijn eten en drinken erin en gaat naar de deur waar zijn broer Back al staat te wachten. Zijn ouders staan nog een beetje verbijsterd bij zijn bed. Wat was dat snel gegaan zeg!

De tweelingbroers nemen snel afscheid van hun ouders. Jack een kusje aan mama, Back een kusje aan papa en dan omgedraaid. Ze fietsen snel, want ze zijn al een beetje te laat. “Klop, klop.” Ze kloppen aan de deur van de bib, waar de voorleesclub is.

“Kom maar binnen”, zegt de juf. “Aha, jullie zullen dan wel Dack en Pack zijn?”, vraagt ze.

“Nee juf”, zeggen de tweelingbroers in koor, “wij zijn Jack en Back.”

“Oh ga maar zitten, Back.”

“Nee, ik ben Jack!”

“Van fouten kun je leren, ga maar zitten, Jack.”

“Nee, ik ben Back!” De andere kinderen lachen hard door deze verwisseling. Uiteindelijk gaan Jack en Back dan toch maar zitten.

“Zo, kunnen we nu beginnen?”, vraagt de juf. Iedereen roept: “Jaaa!”

“Al goed, al goed”, zegt de juf en begint met het verhaal: ‘Het Blauwe Oog’.

Er was eens een farao en die had drie kinderen, al wist hij het zelf niet. Het eerste kind was mooi en sierlijk, bij plechtigheden zoals optochten mocht hij altijd vooraan staan. Het tweede kind was nog jong, en alle medewerkers en de farao hadden hun handen vol met de opvoeding van het kind. Ook de vrouw van de farao had geen rust bij het kind. Dat waren alle kinderen. Of nee, misschien toch niet. "Hadden we niet een derde dochter?", vroegen de farao en zijn vrouw zich af.

"Nee", zei de farao, "dat kan toch niet."

"Ja", zei zijn vrouw, "het was zeker en vast een zeldzame droom die we allebei hadden."

"Ja dat was het", zei de vorst van het land.

Maar toch was er die derde dochter, die zichzelf de Vergeten Prinses noemde.

Een samenwerking van mensen die ook vergeten waren door iedereen, bouwde in het geheim achter een geheime ingang onder de grond een atelier: het atelier der verloren dingen. Dat was het hoofdkwartier van de organisatie: 'Het blauwe oog'.

Het blauwe oog heeft als doel de koninklijke familie te beschermen.

Een beroemde oud-weerman, die ook vergeten was, voorspelde een lang droogteseizoen dat de Egyptenaren bedreigde met uitsterven.

"Daar moeten we iets aan doen", zei de prinses. Zij gaf de opdracht aan de vergeten bouwwerkers, die ook het atelier hadden gebouwd, honderden kleien vazen te maken, en aan de vergeten schilders ze allemaal te beschilderen, behalve eentje. Die vaas kreeg een nog belangrijker taak,

voor als dit het einde wordt van het blauwe oog. Die vaas was de toegangssleutel tot: de schat van het blauwe oog.

De prinses ging ondertussen ...

"Kuch, kuch", iemand kucht. "Ssst!", zeggen de anderen in koor en de juf leest verder.

De prinses ging ondertussen naar haar kamer en bad op haar knieën voor Orus, de watergod. Ze bad en smeekte om water. Dat deed ze uren lang. Toen ze het wou opgeven, klonk ineens een zware stem: "Hallo Lela."

"Hoe ken jij mijn naam, en wie spreekt daar? Niemand kent mijn naam!"

"Ik ben het, Orus, de watergod", zei de zware stem weer.

"Vergeef me", zei de prinses, "ik wou u niet beledigen."

"Ik heb gehoord dat je veel water wilt, om de Egyptenaren te redden. Dat is een nobel doel, maar waarom? Ze hebben je omringd door eenzaamheid, ze hebben je simpelweg vergeten!"

"Het is, het is, het is nog steeds mijn familie en mijn volk!" Daar stond Orus even versted van. "Ik heb nog nooit een mens met zo'n groot hart gezien, ik zal je helpen. Morgen heb je zoveel water als je maar wil."

Ongeduldig ging de prinses slapen.

De volgende ochtend gebeurde er niks. In de middag ook niet.

De dochter van de farao verloor de moed en dacht dat Orus haar in de maling genomen had. Pas in de avond gebeurde het onmogelijke: voor het atelier stond ineens een waterput.

"H, h, h, h, hoe komt die waterput daar?", stotterde de prinses. Niemand wist het antwoord. De prinses dacht dat

de vergeten bouwwerkers hier iets mee te maken hadden, maar die waren nog te druk bezig met de vazen, en de schilders ook, dus de schilderijen op de waterput kwamen ook niet van hen.

Ineens dacht de prinses terug aan het gesprek met Orus.

“Hij is zijn belofte dus echt nagekomen”, fluisterde ze.

“Wat zei je?”, vroeg iemand.

“Eh, niks hoor”, zei de prinses.

Een paar weken later waren de vazen klaar. De bouwwerkers en schilders waren echt kapot en de prinses gunde hen even rust. Ondertussen besprak ze het plan met de overgebleven vergeten mensen.

“Wat gaan we nu doen?”, vroeg iemand.

“Eerst gaan we een tunnel graven tot onder het paleis, we maken daar een kamer en een verborgen ingang. Daarna vullen we de potten met water en zetten we ze in die kamer. Als het dan droogtseizoen is, kunnen we via de gang de kruiken water naar boven brengen en diegenen met dorst drinken geven.”

Er werd hard gewerkt en na een maand was het klaar. Net op tijd, want de vergeten oud-weerman zei dat het een week later al het droogtseizoen was.

“Een week later redden ze de levens van vele Egyptenaren. En de vergeten mensen konden weer bij hun familie gaan wonen omdat ze weer herinnerd werden”, zegt een kind. “Die laatste zin heb ik geraden.” “Heel juist”, zegt de juf. Ze las wat in het boek stond: “Een week later begon het droogtseizoen. Op het moment van grootste nood trilde de grond ineens. Een grote namaaksteen ging open en duizenden mensen kwamen eruit met duizenden potten

water erin. Het droogtseizoen werd verslagen en iedereen kon drinken in overvloed, dankzij ‘Het blauwe oog’. De prinses werd koningin en de vergeten mensen werden herinnerd. Einde.

Met een klap doet de juf het boek dicht. De kinderen applaudisseren en babbelen nog wat na. Jack en Back zeggen tegen de juf: “Onze opa heeft nog naar Egyptische dingen gezocht. Misschien vinden we die vaas wel!”

De juf zegt: “Oké, ga maar kijken als het mag, en de volgende week willen we het resultaat zien van jullie zoektocht.”

Els, een ander kindje, zegt: “Ik wil ook mee! Mag dat?”

“Ja natuurlijk!”, zeggen de tweelingbroers.

Ze gaan naar het huis van oma. Ze vragen aan oma of ze even op de zolder mogen rommelen. Van oma mag het, dus gaan ze naar de zolder.

“Waar is je opa?”, vraagt Els.

“Die is dood”, zegt Jack.

“Ow, sorry, dat wist ik niet”, zegt Els.

“Geen sorry”, zegt Back.

Een halfuur lang vinden ze niks, totdat Els ineens zegt: “Ik heb een vaas gevonden!”

Direct staan de tweelingbroers naast haar. Alle drie staren ze naar de vaas. De vaas zelf was niet prachtig, maar wat erop stond...! “Voor als het blauwe oog voor altijd dicht is: x=398, y=26. Prinses Lela”, zegt Els. x=398 y=26?

Jack denkt na. “Dat zijn coördinaten!”

“Coördiwattes?”, vraagt Els.

“Getallen die een plaats weergeven”, verduidelijkt Back.

Met een kaart vindt Jack de plaats. “De schat is onder de kelder van de bib!”

De drie gaan erheen met een boor, breken de grond van de kelder van de bib open en vinden daar ... een gouden vaas versierd met edelstenen!

“Wat gaan we met deze vaas doen?”, vraagt Els.

“Ik heb een idee”, zegt Jack. “We maken er geld van, maken twee duplicaten om het tentoon te stellen in het museum en in de voorleesclub. We geven een deel van het geld aan de boekenclub en het resterende geld aan goede doelen zoals WWF, een organisatie die opkomt voor vrede en een organisatie die opkomt voor arme mensen.”

“Dat vind ik een goed idee”, zegt Back.

Els zegt: “Ik ook!”

Het geld wordt verdeeld en op de volgende bijeenkomst zijn het Els, Jack en Back die een verhaal vertellen aan de anderen.

Namelijk: hun avontuur, De schat van het blauwe oog.

Rik De Wolf

10 jaar

Prins Boudewijn

WAAROM? WAAROM? WAAROM?

Er was eens een jongetje, Oscar, dat niet kon stoppen met nadenken.

Zijn ouders zeiden dat hij moest rusten, maar het jongetje vroeg altijd: “Waarom?”, en daarna luisterde hij niet meer. Hij begon weer te denken.

Zo ging het twee jaar door.

Maar in het derde jaar werd hij heel ziek van al dat denken. Toch bleef hij de hele tijd nadenken.

De ouders waren ongerust.

Ondertussen waren er al 399 dokters gekomen.

Op een dag kwam er een 400e dokter langs met een lantaarn. Eerst snapten de ouders er niks van. Maar de dokter zei dat de ouders uit de kamer moesten.

In werkelijkheid was de dokter een magische fee en de lantaarn was een magische lantaarn: als je in het licht keek, werd je beter. Het jongetje deed het, maar het werkte niet. Maar de tovenaar gaf niet op. Hij probeerde nog en nog en nog, maar tevergeefs: het werkte allemaal niet. De tovenaar was er zeker van dat hij iets vergat, maar hij kwam er niet op, dus vertrok hij.

Het jongetje werd nog zieker en ze betaalden een waarzegger. De waarzegger zei dat het niet goed zal aflopen met Oscar.

De ouders waren over hun toeren en belden alle waarzeggers om zeker te weten of het echt is. De allerlaatste waarzegster zei dat Oscar nog één jaar ging ziek blijven, maar op een dag, als er een meisje zou langskomen en ze

allebei verliefd zouden worden, zou hij weer beter worden.

De moeder en vader lieten alle meisjes van het koninkrijk, nee wat zeg ik, uit de hele wereld naar het ziekenhuis komen, maar hij werd niet verliefd. Of toch: op de laatste minuut van het jaar kwam hij een meisje tegen dat eigenlijk feetje was. Hij was blij toen hij hoorde dat zij ook verliefd was op hem.

Hij werd na een halve seconde weer beter.

“Maar wacht eens even”, zeiden de ouders tegen elkaar, “dus de laatste waarzegster had gelijk.”

Wat ze niet wisten was dat het meisje de waarzegster was. Op een dag zei ze dat ze weg moest. De ouders van Oscar volgden haar en toen zagen ze dat zij een waarzegster was. De ouders waren stiekem blij dat ze hun geld niet moesten afgeven. Het meisje zei die dag nog dat zij de waarzegster was.

Op een dag kwam er een heks langs. Ze had gehoord van het gelukkige gezin en wou gaan kijken, maar er was niemand thuis. Allez, ze waren wel thuis, maar ze hadden haar al op voorhand gezien en deden alsof ze niet thuis waren. Dus vertrok de heks en kwam nooit meer terug.

Juliette Lavreysen

9 jaar

Alberreke

DE OLIJF DIE EEN OOIEVAAR OPAT

Er was eens een olijf. Hij had honger. Maar ... hij had twee problemen.

1. Hij had geen eten.
2. Als hij eten had, had hij toch geen mond.

Dus ging hij naar een bankje aan het meer en daar zag de olijf een vuilbak met daarin een mini maskertje. Hij had plots een mega-idee. De olijf dacht: “Als ik dat maskertje nu eens opzet, dan heb ik een mond en dan zal niemand weten dat ik al die streken uithaal die ik ga uithalen.”

De olijf zette het maskertje op en zei: “Vanaf nu noemt iedereen mij koning maskertje!”

Koning maskertje had nu wel een mond, maar nog geen eten. Dus ging hij op zoek. Plots landde er een ooievaar voor hem. Hij dacht: “Dat zal wel een lekker vleesje zijn“, dus hij maakte zich klaar voor de sprong. Hij fluisterde: “3, 2, 1 en ...” Hij sprong op de ooievaar af en beet hem in zijn nek. Langzaam ging de ooievaar dood.

Een paar dagen later in een stadje wat verderop
NIEUWS

Er verdwijnen steeds meer ooievaars. Een journalist heeft een foto genomen van een olijf met een maskertje. Hij eet een ooievaar op. Hij noemt zichzelf koning maskertje. Politieagenten proberen koning maskertje op te sporen. Dit bericht heeft hij achtergelaten: “Ik eet alle ooievaars op tot ik geen honger meer heb moehahahahaaa.” En zo bleef het doorgaan tot er een moedig jongetje was

dat zei: "Ik ben Boris, ik zal koning maskertje vinden al kost het mijn leven. Het kan zo niet doorgaan. Ik neem het nodige gerief mee. Morgen vertrek ik."

De volgende ochtend

Het moedige jongetje vertrekt en zoekt de olijf. Hij vindt een stal vol ooievaars. Hij wist zeker dat koning maskertje hier woonde. Hij ging naar binnen en hij zag hem. Hij belde de politie. De politie sloot hem op in de gevangenis. Daar deden ze zijn maskertje af. Op het nieuws kwam dit: "Koning maskertje is eigenlijk Leonardo, de schurk, waar ze over heel de wereld naar op zoek zijn."

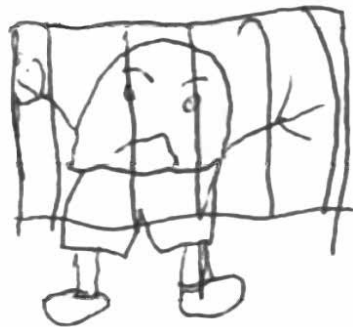
Enkele dagen later

Plots klinkt er een luide BUUUUUUUUUUURP.
Alle ooievaars waren uit de buik van Leonardo gevlogen.

Sofia Speltincx

10 jaar
Sint-Maria

DE OMGEKEERDE WERELD

de lucht is geel
de zon is groen
en weinig is veel

mijn oma is acht
ik ben oud
en de egel is lekker zacht

het strand is nat
de zee is droog
en ik, ik sta in bad

het vierkant is rond
de kat zegt: "Waf waf"
en "Miauw, zegt de hond

mijn haren zijn blauw
mijn ogen zijn blond
en in de zomer is het kou

een verjaardag vier je in een kerk
mijn vader is slap
en ik, ik ben sterk

donker is licht
gebruik de olielamp
en krijg zo meer zicht

de hoofdstad van Spanje is Milaan
ik woon in Liechtenstein
en voilà, mijn gedicht is gedaan

Matteo Van Laere

11 jaar
Alberreke

DE BOOT VOL GEHEIMEN EN HERINNERINGEN

Ik zit op mijn geheime plaats.
Ik maak een boot vol geheimen en herinneringen.
De boot die blij is, is al klaar.

Ik vertel je nu al mijn triestige en pijnlijke geheimen.
Ik begin met mijn diepste geheim. Die zit aan de binnenkant van mijn boot. Daarna zal ik hem afbouwen. Mijn grootste geheim gaat over mijn diepste emotie. Mijn papa. Mijn papa is alcoholist. Toen ik jong was heb ik tot mijn één jaar bij hem gewoond. Mijn mama ging bij hem weg. Het was te gevaarlijk en hij had te veel schulden.

Ik moet even stoppen, het zit heel diep. Ik voel de tranen.
Dit deel stop ik in de boot.

Ik woonde drie jaar alleen met mijn mama. Nu heb ik een plus-papa. Voor jullie is zijn naam Alexander. Dat is niet zijn echte naam, maar die mag anoniem blijven. Ik noem hem bij zijn naam. Hoe veel ik ook van hem hou; hij is mijn papa niet! Het grootste geheim is dat ik soms zou willen dat mijn echte papa niet bestond. Ik hou heel veel van hem, maar het is zo moeilijk. Ik wil het wel, maar het is toch zo moeilijk.

Dit geheim stop ik in de boot.

Het geheim is te groot, de boot zit vol.

Ik laat hem varen. Ooit zal ik het verdriet terugzien, maar nu even niet.

Voor de rest heb ik geen grote geheimen meer. Alleen kleintjes. Maar die zijn het niet waard om weg te laten gaan.

Ik kijk naar de boot, hij vaart weg.

Ik kan het niet. De boot mag niet weg, ik wil hem niet vergeten.

Ik zwem erachter aan.

Ik zwem zo hard als ik kan.

Ik pak de boot en haal het geheim eruit.

Ik kijk ernaar, ik kan papa niet vergeten.

Yuna Lennaerts

11 jaar

De Pientere Piste

HET AVONTUUR VAN BOBBY WONDER

Er was eens een stad genaamd Miertopia.

In die stad leefden geen mensen, maar mieren.

Op een mooie zonnige dag werd er een heel klein miertje geboren. Ze noemden hem Bobby Wonder.

Want het was een wonder dat er zo een klein miertje werd geboren.

Toen Bobby ouder werd, groeide hij niet veel.

Hij was altijd de kleinste mier van heel Miertopia.

Maar dat had ook gevolgen ...

Al vanaf de kleuterschool werd hij gepest.

Bobby kwam elke dag huilend thuis.

Elke dag dacht hij: "Waarom kan ik niet gewoon groot zijn, zoals een leeuw?"

Ja, dat was Bobby zijn droom: een leeuw zijn.

Elke dag deed hij hetzelfde leeuwenpakje aan.

Iedereen lachte hem uit.

Toen Bobby 10 jaar was en nog steeds niet veel was gegroeid, had hij er genoeg van. Hij ging er alles aan doen om een leeuw te worden. Hij besloot om naar de magische mier te gaan. Dat is de oudste mier. Hij weet bijna alles en kan toveren. Bobby dacht: "Misschien kan hij me wel in een leeuw veranderen!" Dus hij ging er naartoe. De magische mier zei: "Ik kan je niet in een leeuw veran-

deren, maar de magische krekkel kan het wel. Hij woont in Krelland, dat is wel ver van hier. Ik kan je een sleutel geven voor zijn grot.”

De sleutel was iets te groot voor Bobby om te dragen. Maar hij ging ervoor! Bobby had een zakje gemaakt om de sleutel te kunnen dragen.

Hij vertrok. 11 dagen stappen. Hij keek nog eens om en fluisterde: “Vaarwel Miertopia.”

11 dagen later kwam hij uitgeput en hongerig aan in Krelland. De krekels waren wel heel groot en keken Bobby raar aan. Bobby vroeg aan iedereen waar de magische krekkel was.

Iedereen wist wel wie hij was, maar niet waar hij woonde. Bobby werd een beetje hopeloos.

Totdat hij een herkenbaar sleutelgat zag op een steen. Hij stak de sleutel erin. En ja hoor: het paste.

Hij deed het open. En daar zat de magische krekkel.

De krekkel gaf Bobby een glaasje thee. De krekkel vertelde dat, als je je laat veranderen in een ander dier, er geen weg meer terug was. Dat hij zijn familie nooit meer kon zien.

Bobby begon na te denken: “Wat als leeuw zijn niet zo leuk is? Of wat als ik heimwee heb naar mijn familie en Miertopia?”

Bobby zei: “Dank u wel voor uw tijd, meneer de krekkel, maar ik blijf toch maar liever een mier!”

Liu Coenen

11 jaar

De Kleine Stad

DE WONDERE PLUIM OP MUZIEK

Amaryllis Uitterlinden (°1983) is singer songwriter en actrice. Ze studeerde kleinkunst aan het Herman Teirlinck Instituut en volgde zang en songwriting aan het Berklee College of Music in Boston. Ze bracht zelf enkele albums uit en zong lange tijd samen met Ozark Henry.

Naast muziek was ze te zien in tal van theaterproducties van o.a. Theater Froe Froe, Zeelandia en KOPERGIETERY. Op televisie verwierf ze bekendheid via rollen in Matroesjka's, Ella, Danni Lowinski, Vermist, #LikeMe en Onderhuids. Ze is te horen in het hoorspel De Wilde Zwanen en vertolkte ook een rol in de Disney animatiefilm Vaiana 2. Voor haar hoofdrol in de langspeler Brabançonne won ze een Ensor voor beste actrice.

Sinds 2023 zet ze jaarlijks een aantal Wondere Pluim-verhalen om in muzikale vertellingen om ze te brengen op het slotfeest.

Ik heb altijd makkelijk connectie gemaakt met kinderen, misschien omdat ik nog steeds niet zoveel verschil zie tussen ons.

Het geeft me een energetische stroomstoot en vervult me met vreugde om de afgelopen jaren hun woorden muziek te mogen geven.

Hoe die muziek dan weer resoneert met de kleine schrijvers die ik probeer te eren, is de mooiste beloning en doet goed aan het hart van dit kleine meisje verpakt in grote mens.

Mijn kinderen, twee energieke jongens, gaan naar K'Do.

Volgend schooljaar wordt het eerste jaar dat een van hen ook mag meeschrijven. Ik kijk al uit naar zijn hersenspinsels op papier. Ik geniet er elke avond van om voor hen allebei uitgebreid voor te lezen en hun fantasie te prikkelen met zotte zelfverzonnen verhalen. Straks is het aan hen.

De nummers van deze editie zijn ook online te beluisteren:

VERBEELDING DIE TOEKOMSTEN MOGELIJK MAAKT

De Wondere Pluim is geen project dat zich laat vangen in cijfers of jaartallen, al spreken die ook boekdelen: 23 jaar jong, 6118 verhalen, 41 scholen, en sinds dit jaar een eerste uitbreiding naar het secundair onderwijs met het pilootproject Zinnenzee. Maar wat De Wondere Pluim werkelijk is, laat zich eerder voelen dan tellen. Het is een beweging, een bedding waarin kinderen leren dat hun verbeelding ertoe doet, dat hun stem klank verdient en hun woorden ruimte.

De Wondere Pluim vertrekt van een eenvoudig, maar krachtig idee: jonge schrijvers blijven schrijven. Elk kind dat een verhaal schrijft, zet een stap naar binnen én naar buiten — ontdekt wat het denkt, voelt, droomt. De teksten - soms speels en absurd, dan weer avonturistisch en ontroerend – laten een diepe indruk na. Ja, er is een wedstrijdelement, maar niet enkel het resultaat telt. Het is de ruimte om je fantasie de vrije loop te laten, te proberen, opnieuw te beginnen en telkens weer iets van jezelf te ontdekken.

Dat schrijverschap zich voortzet, blijkt uit Zinnenzee: 90 jongeren in het secundair onderwijs schreven verhalen — velen van hen oud-deelnemers aan De Wondere Pluim. Een ketting van verbeelding die blijft groeien, jaar na jaar, generatie na generatie.

Want wie de schrijfmicrobe te pakken heeft, laat niet meer los.

En wij, wij laten hen niet los. Met De Wondere Pluim blijven we ruimte maken voor stemmen die gehoord willen worden. Omwille van hun fantasie, hun eerlijkheid, hun durf, hun verwondering.

We zijn iedereen dankbaar die mee bouwt aan dit project: de jonge schrijvers die zich over hun blad buigen met fantasie en lef, de leerkrachten en scholen die hun klaslokalen openen voor creatief avontuur, ons vrijwillig, nimmer loslatend organisatiecomité en de vele logistieke helpers, de taalliefhebbers en beoordelaars die elk verhaal serieus nemen, het MAS, het paleis, de stad Antwerpen en al diegenen die De Veerman blijven steunen in zijn missie om kunst en expressie voor ieder kind toegankelijk te maken.

Daarom blijven we doorgaan.

Omdat kinderen makers zijn.

Omdat verhalen de wereld openbreken.

Omdat verbeelding toekomsten mogelijk maakt.

Annemie Geerts, artistiek leider en Veerman-team

JURYLEDEN

De vakjury

Amina Belôrf (°1990) schrijft poëzie, proza en columns. Ze debuteerde in 2020 met het bejubelde *Zonder het licht te breken*. In 2024 publiceerde ze de langverwachte tweede bundel *Tot het water keert*. Ze gaat geregeld spreken in gevangenissen, scholen en psychiatrische afdelingen.

An Pauwels (°1986) werkte jarenlang als programmator en eventcoördinator van o.a. Festival van de Gelijkheid. Vandaag is ze aan de slag bij De Grote Post Oostende, als community builder. In opdracht van Toerisme Oostende is ze curator van het FAAR-boekenfestival. Ze haalt veel voldoening uit het redigeren van romans, kinderverhalen en opinie. Gedreven door verwondering - en af en toe verontwaardiging - schrijft ze die zelf ook al eens neer..

Bruno Vanden Broecke (°1974) is master en geaggregeerde in de klassieke filologie en bachelor in de dramatische kunsten. In de eerste plaats is hij een theateracteur. Hij was verbonden aan het collectief SKaGeN (2000 tot 2009) en Compagnie De Koe (1999-2008). Hij maakt op regelmatige basis voorstellingen bij en voor KVS, waaronder 'Missie', 'Para' en 'Jonathan'.

Hij produceert eigen theaterstukken onder De Speelman. Hij bracht twee platen uit: 'Halfweg', en 'De Dansvader'. Hij verscheen in de televisiereeksen 'De Ronde', 'Safety First 1 en 2', 'Den elfde van den elfde', 'Callboys 1 en 2' deelde in de prijzen met 'Wat Als 1, 2 en 3' en wordt nog quasi dagelijks aangesproken als Sammy Tanghe uit 'Het Eiland'.

Loft, Safety First, the Movie & Billy zijn een paar films waarin hij meespeelde.

Dimitri Bontenakel (°1971) schreef romans, kortverhalen en een theaterstuk. Zijn werk werd genomineerd voor de Confituur Boekhandelsprijs en de Knack Hercule Poirot-prijs. Terwijl hij in literair traject De Verdieping zes auteurs begeleidt bij het schrijven van hun volgende boek, werkt hij in schrijfatelier Watlab in stilte aan zijn zesde roman.

Joke van Leeuwen (°1952) schrijft, dicht, tekent, schildert en treedt op, voor kinderen en volwassenen. Ze was in 2008 en 2009 stadsdichter van Antwerpen. Ze ontving veel prijzen, waaronder de Nederlandse staatsprijs voor kinderen jeugdliteratuur (2000), de Constantijn Huygensprijs voor haar hele oeuvre, de Duitse James Kruessprijs voor haar kinderboeken en de AKO-literatuurprijs voor haar roman Feest van het begin. In 2024 verscheen het beeldverhaal De weg naar morgenochtend en de historische roman Alle tijden zijn onzeker, en in 2025 het kinderboek *Die Dag...*

Maral Mesghali (°2000) is maatschappelijk werker in Gent. Ze hecht veel waarde aan inclusiviteit en diversiteit, met extra belangstelling voor cultuur en woordkunst. In 2010 mocht Maral zelf een Wondere Pluim ontvangen, vandaar dat ze zich nu ook inzet als jurylid voor de schrijfwedstrijd.

Michaël Vandebril (1972) is dichter en literair organisator. Als coördinator van Antwerpen Boekenstad ondersteunde hij De Wondere Pluim vanaf het eerste uur. Michaël initieerde het Antwerpse stadsdichterschap en maakte vele stadsdichterdromen waar. Hij werkt ook zelf in de schaduw aan een klein maar fijn poëzie-oeuvre, waaronder de bekroonde bundel 'Het vertrek van Maeterlinck' en 'Op de weg van Appia', een lang reisgedicht dat je meevoert langs de koningin der wegen, van Rome tot in de hak van Italië.

Hij richtte mee de enige echte Partij voor de Poëzie op en de feeëriek schrijfresidentie Huis van de Dichter in Watou. In dat kleine grensdorp cureerde hij ook reeds enkele malen de poëzie voor het jaarlijkse Kunstenfestival Watou.

Pierrette Coffrée (°1983) uit Moorsele spoelde aan in Antwerpen. Een opleiding Woordkunst en Bewegings-theater heeft haar ooit op -en afgeleid. Heden bevraagt ze het mens-zijn met haar imaginatieve kunst, schrijft en performt. Als magisch-realist verbonden aan het Hubert-Lampo-Genootschap. Ze organiseert 'Grensverleggingen' vanuit vzw TLEV. Haar debuut *Tabak Taboek* bij uitgeverij de Scriptomanen verscheen eind 2024..

Will-Limba Moleka (°1999) heeft een roeping om jongeren aan het lezen te krijgen. Met zijn organisaties Limba CommV en Read & Relax vzw zet hij zich dagelijks in voor het bevorderen van leesmotivatie. Hij wil de zichtbaarheid van literatuur vergroten en een platform bieden aan toekomstige lezers, schrijvers en illustratoren. In Limbaverse laat hij de wereld voor het eerst kennismaken met zijn eigen fantasie.

Zainab Noor el Hejazi (°1991) is doctoraal onderzoeker en onderwijs- en mandaatassistent aan de faculteit Bedrijfs-wetenschappen en Economie van de Universiteit Antwerpen (UA). Ze behaalde een masterdiploma Biomedische Wetenschappen aan de VU Universiteit in Amsterdam waar ze als dichter van de Universiteit actief was. Aan de UA is ze benoemd als eerste Vlaamse campusdichter. Haar gedichten reisden van het papier naar het scherm, en verschenen onder het pseudoniem 'noor.intisar' op Instagram, voorzien van de nodige hashtags. In een internationaal poëzie-netwerk en in academische sferen deelt ze haar liefde voor poëzie, en de kwetsbaarheid 'je durven blootgeven, je niet schamen, delen, verbinden.'

Kinderjury

Opnieuw sloegen we de handen in elkaar met de ambassadeurs van hetpaleis. De ambassadeurs werden vervoegd door een reeks ex-winnaars en Wondere Pluim enthousiastelingen:

Martha, Mira, Jannat, Amina, Kaylin, Tijl, Victor, Nolan, Ides, Ellis, Eden en Egon.

Met dank aan:

Hussein Mahdi en hetpaleis, Linda Magomadova en Angélica Duarte Singh.

MAS-jury

Ondertussen is het MAS een vaste waarde geworden bij de Wondere Pluim. Ook dit jaar boog een diverse MAS-jury zich over de verhalen over de museumobjecten die een tijdje op de deelnemende scholen.

Carolina Ojeda Legües
(Projectcoördinator Wondere Pluim in het MAS),
Evelien Vangenechten (Collectieregistrator MAS),
Evi De Maeyer (Stafmedewerker Erfgoedlab),
Niels Vlieghe (MAS-balie),
Sandra Loos (Adjunct gebouwbeheer),
Yves Kibi Puati Nelen (vrijwilliger en dichter),
Tom Van Ghent (tentoonstellingssecretaris).

Met dank aan:

Honoré Van Der Spurt (vrijwilliger), Lorenzo Abrahams,
Luc Madereel, Niels Vlieghe, Rachid Bouchih,
Tommy Andries - Transport
Nathalie Wagemans - Verzekering
Femke Gherardts (depotbeheer), Els De Palmenaer,
Evelien Vangenechten, Leen Beyers, Vera De Boeck,
Vincent Boele, Waander Devillé,
Roselyne Francken - Collectie
Riet De Coninck - Restauratie
Marthy Locht - Eindredactie objectbeschrijving
Inge Guys - Bibliotheek MAS
Claire Verstraeten, Laur Dillen, Marc Grenné,
Robin Ollivie - Communicatie.

MAS

Souvenir uit ramsgade (fictie)

hallo door! dit gaat over een boot raar toch? je zou nu toch denken waarom over een boot nou het zit zo Souvenir uit ramsgade is de naam van die boot maar het zit zo in 2018 is hij verbleven en je weet al wat ik ga zeggen ik ga hem zoeken het verhaal begint op dinsdag 07/02/2025 ik word wakker om 4o over 6 en ik ventrek op mijn zoektocht niet alleen wa hoor met Paris mijn papagaai we nemen alles wat we nodig hebben en we ontsnappen uit het opvangsenhuim het was wel een beetje moeilijk om te ontsnappen maar het lukte ons wel. wow het is zo mooi in het oerwoud ik pak mijn een machete met een hoes op van op de grond ik krijg een snij door mijn spijn! waarom ligt er een machete in het oerwoud wat is er hier gebeurd? maar ik voel me weer leven als Paris ~~ik~~ mij een knuffel geeft me diepen vreden in het bos en het bos word lichter en lichter en ik verlos me dood nliegend niden! dat lief geeft? waaaaaah? met het schip is belangerijker ik kon toch zwemmen ik ~~was~~ ~~was~~ ~~was~~ naar de overkant en ik vind een paradijs vol kleurrijke planten dieren en het schip! ik een eureka! en en ik begin te huilen mijn ouders wonen in het verbleven schip! ik knuffel ze en voor ik het weet woon ik in het verbleven schip met Paris en mijn ouders ~~ende~~ ~~ende~~ ~~ende~~

WERKTEN MEE AAN DE WONDERE PLUIM 2025

6.118 schrijvende kinderen

508 lezende ouders

41 scholen

Alberreke, Creatopia, De Brug, De Evenaar, De Kleine Jacob, De Kleine Stad, De Kleine Wereldburger, De Kolibrie, De Linde, De Mozaïek, De Optimist, De Pientere Piste, De Pluim, De Sterrenkijker, De Vlinderboom, De Vuurtoren, De 7sprong, De Zonnebloem, Franciscusschool, Het Veer, Het Groene Eilandje, Inpeeria, K'do, Klavertjevier, Kleine Muze, Kosmos, Land van Nu, Mariagaarde, Musica, Prins Boudewijn, Prins Dries, Sint-Anna Goethe, Sint-Bernadette, Sint-Jozefinstituut, Sint-Ludgardis, Sint-Maria, Steinerschool Hibernia, Studio Dynamo, Veltwijck, Via Louiza, Willem Tell

organisatie

Lezende ouders,
in samenwerking met De Veerman en het MAS
en hetpaleis

Coördinatie

Laura Van Rymenant

kerngroep

Anne Berckmoes, Bea Janssens, Steven De Nijs,
Thessa Goossens, Mohammad Mesghali,
Annemie Morbee, Griet Ramaut, Tim Van den Broecke,
Luca Verschueren

Met ondersteuning van
Annemie Geerts, Emilie Pariel, Laura Dreesen, Tijn Bossuyt,
Sena Nyamador, Koen Frøberg

---

leesgroep

kerngroep, aangevuld met:

Babette Puttemans, Boet Meijers, Bruno De Monie,
Christine Leys, Dani Callens, Emilie Pariel,
Eric Van Rymenant, Esther Bellefroid, Huguette Vervliet,
Jef Van Den Abeele, Jenneke Slaets, Joke Benoot,
Joris Schelfout, Katrijn Van Lysebettens, Laura Dreesen,
Lena Vanmeert, Lin Ploegaert, Linda Magomadova,
Louise Duville, Luc Verbruggen, Lut Vandereycken,
Marianne Leys, Marjet Van de Vloet, Melissa Borogovac,
Monique Vergauwen, Nik Dejongh, Ruth Smets,
Sena Nyamador, Stef Van Lysebettens, Tine Godts,
Toon Willemot, Warre De Jaegher

---

vakjury

Amina Belôrf, An Pauwels, Bruno Vanden Broecke,
Dimitri Bontenakel, Joke van Leeuwen, Maral Mesghali,
Michaël Vandebril, Pierrette Coffrée, Will Limba Moleka,
Zainab Noor el Hejaz

---

kinderjury

30

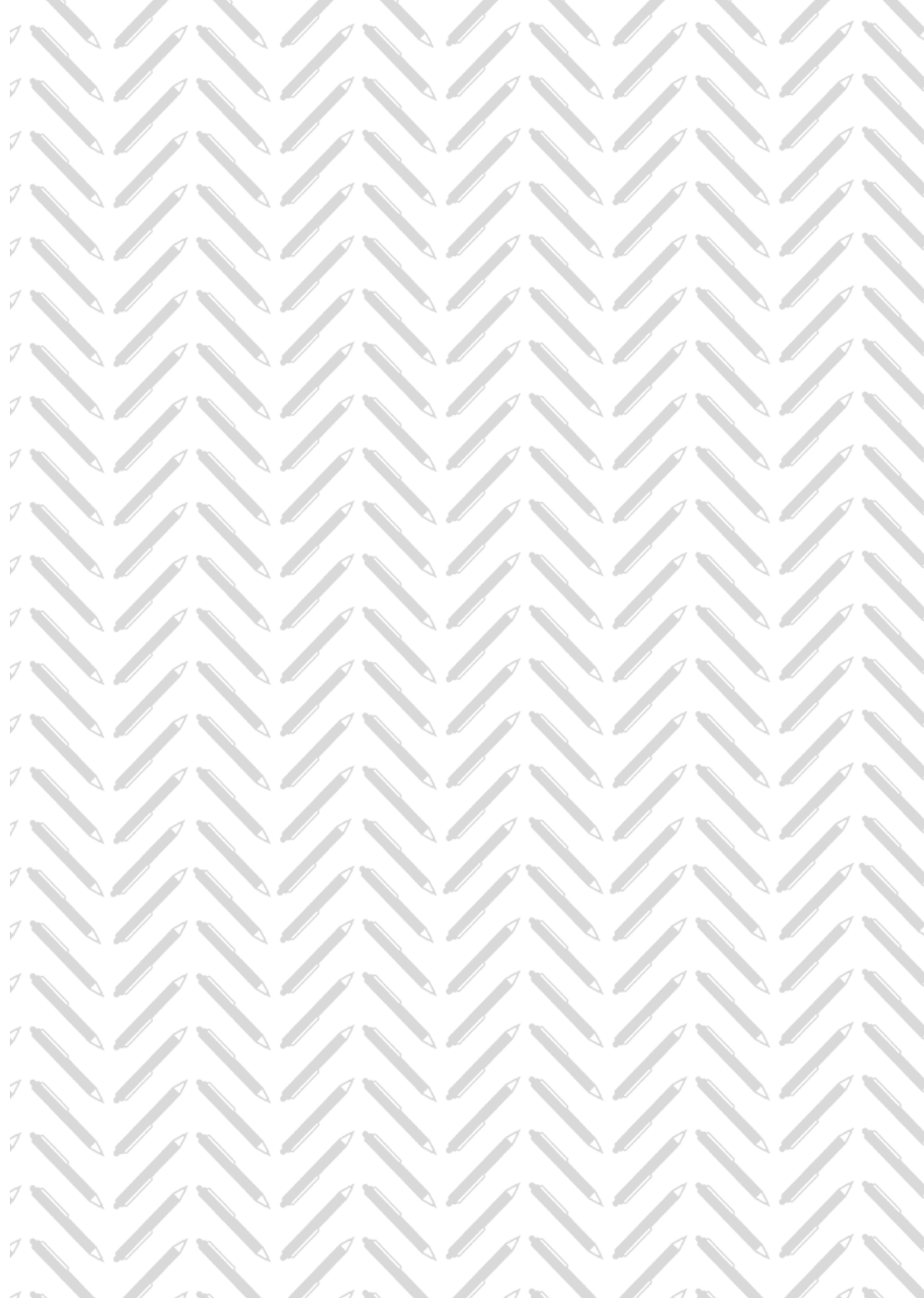
MAS-jury

Carolina Ojeda Legües, Evelien Vangenechten,
Evi De Maeyer, Niels Vlieghe, Sandra Loos,
Yves Kibi Puati Nelen, Tom Van Ghent

pluimcoördinatoren

Aafje Matthyssen, Amber Cools, An Claes, An Decombes,
An Leynen, An-Katrien Ghys, Ann Galland, Ann Smits,
Anne Vandeloo, Anneleen Sels, Annemie Scheers,
Annemieke Van den Eynde, Aukje Poortmans,
Brenda Eykens, Britta Baele, Britt Seeldrayers,
Caroline Truyens, Chauny Van Gelder, Dave Alfaro Ponce,
Elke Van Tendeloo, Else Vlaeminck, Esmee Pons van Dijk,
Eva Pauwels, Evert Taverniers, Gaë Ottomer,
Gitte Goossens, Greet Mermans, Greet Vlegels,
Ines Grielens, Inge De Clerck, Inge Declerck, Jan Ruyters,
Jiska Steurs, Jo Dewolf, Joni Baillievier, Julie Geerts,
Kalina Malehounova, Karen Van Kaert, Katleen De Dauw,
Katrien De Smedt, Katrien Peeters, Katrien Rombouts,
Katrien Theys, Kim Vanmarsenill, Krisje Peeters,
Kristin Baeyens, Kristien Van Loon, Laja Van Brabant,
Lana Martens, Laura Doens, Liesbeth Damen, Lieve Tëblick,
Lina Dello, Line Jönsson, Linda Smets, Lize Hoornaert, Loes
Deckers, Lotte Vranken, Maartje Hamans,
Maayka Baardman, Margaux Debacq,
Marie Vanderveken, Marleen Serrien, Martine De Laet,
Micheline Van de vondel, Michiel Warmenbol,
Natacha Pissierssens, Rebecca Vanmechelen,
Reanne Schreuders, Roxanne Van Laer, Sarah De Boeck,
Sarah Tայյem, Sarah Van den Broek, Silke Peeters,

DE WONDERE PLUIM 2025

DE WONDERE PLUIM IS EEN PROJECT ROND SCHRIJF- EN LEESPLEZIER VOOR KINDEREN EN HUN OUDERS.

IN DIT BOEK VIND JE DE 80 BESTE VERHALEN VAN DE 6118 ANTWERPSE KINDEREN DIE DIT JAAR DEELNAMEN. DE SELECTIE GEBEURDE DOOR OUDERS, EEN PROFESSIONELE JURY EN EEN KINDERJURY.

HET BOEK IS HEERLIJK OM THUIS OF IN DE KLAS UIT VOOR TE LEZEN, EEN GOEDE LEESOEFENING VOOR KLEINE EN GROTE BEGINNENDE LEZERS EN EEN ONUITPUTTELIJKE INSPIRATIEBRON VOOR CREATIEVE ACTIVITEITEN DIE VERTREKKEN VANUIT EEN VERHAAL.

GENIET VAN DE WONDERBAARLIJKE VERHALEN VAN KINDEREN.

DE WONDERE PLUIM IS EEN PROJECT VAN DE VEERMAN, SAMEN MET LEZENDE OUDERS, HET MAS EN ONDERSTEUND DOOR DE STAD ANTWERPEN.

WWW.DEWONDEREPLUIM.BE

